

„O variantă amuzantă și modernă
a romanului *Mândrie și prejudecată*.”
JOJO MOYES, autoarea bestsellerului *Înainte să te cunosc*

Primul meu Bal

AVEA DOUĂ REGULI:
FĂRĂ FUNDE
ȘI NIMIC **ROZ**.

JONAH LISA DYER și STEPHEN DYER

Megan știe ce înseamnă să joci dur. Dar asta a fost înainte de a încerca să devină o „lady”.

*M*egan este vedeta echipei de fotbal, unde își petrece o mare parte a timpului. Când cocheta ei mamă o înscrie – fără știrea ei – pe lista fetelor care urmează să-și facă în mod oficial intrarea în înalta societate texană, atunci apar și problemele pentru Megan. Faptul că e băiețoasă și necizelată o face să intre repede în bucluc, așa că i se pune la dispoziție o lună pentru a dovedi că e capabilă să devină o adevărată „lady”. Altfel, își va face familia de râs.

Nevoită să treacă de la crampoane la tocuri, Megan se pregătește pentru a participa la numeroase petreceri extravagante, care vor culmina cu balul Clubului Bluebonnet. Când fermecătorul Hank Waterhouse îi sucește mințile, ea începe să creadă că nu e chiar așa de rău să-și facă intrarea în înalta societate. Partea proastă e că trebuie să rivalizeze cu o blondă prefăcută și cu iubitul miliardar al acesteia.

„O carte perfectă pentru fetele care știu
că în viață nu contează doar cum arăți.”

JOJO MOYES, autoarea bestsellerului *Înainte să te cunosc*

„Extrem de ironică.”

BOOKLIST

**FILM ÎN PRODUCȚIE
LA WARNER BROS.**

ISBN 978-606-8754-63-5

9 786068 754635 >

Ficțiune contemporană pentru adolescenți și tineri.

www.edituraepica.ro

JONAH LISA DYER și STEPHEN DYER

Primul meu Bal

Traducere din limba engleză și note de
IULIA DROMERESCHI

EPICA

București, 2019

Unu

În care Megan află cum e să fii trăsnit din senin

În prelungiri, echipa noastră era cu un gol în urmă. Lachelle a început să construiască la mijlocul terenului, pasându-i lui Mariah, care a trimis mingea la Lindsay, în colțul drept al terenului. Lindsay și-a depășit adversara la marcaj, pe linia de fund, apoi a șutat lateral, către careul mic. Cat s-a interpus, distrăgând atenția fundașului care o marca și a portarului, apoi a lăsat mingea să-i treacă printre picioare, neatinsă. Era o fază executată superb, pe care o exersaserăm non-stop. Acum, am ajuns în careul mic. Poarta se căsca, larg deschisă. Tot ce trebuia să fac era să trimit ușurel balonul în ea. Dar, fiindcă eram nerăbdătoare și mă vedeam deja marcând un gol fabulos, am șutat prea tare. Mingea a ricoșat în bara transversală și a ieșit din teren.

Mulțimea protesta, iar eu stăteam acolo, distrusă. Tocmai am ratat o lovitură superușoară, care ne-ar fi asigurat un scor egal în primul nostru meci din campionatul universităților. *Bravo, Megan!* mi-am spus. *Felicitări!* Un minut mai târziu, s-a auzit fluierul arbitrului. Universitatea din Oklahoma — Universitatea Metodistă de Sud, scor 2-1.

Am tras un șut în dozatorul de apă. Îmi croiam drum spre scaunele de la marginea terenului, când antrenorea Nash s-a apropiat de mine.

— Hei, termină! mi-a strigat, apoi s-a încruntat și am simțit cum dezamăgirea ei mă inunda. Ce ai învățat din treaba asta?

— Să nu fiu tâmpită?

— Stăpânire de sine, mi-a zis antrenorea, a nu știu câta oară în ultimul an. Indiferent de circumstanțe, trebuie să-ți păstrezi stăpânirea de sine și să dai randament sub presiune. Să fii bun constant e mult mai OK decât să fii strălucit din când în când.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu mă interesează scuzele tale.

Au! Asta a durut.

— Am dezamăgit pe toată lumea, am zis eu lăsând privirea în pământ.

— Așa-i.

Din nou — au! Dar de data asta mi-a ridicat bărbia și m-a privit drept în ochi.

— Ascultă: o să înscrii o grămadă de goluri pentru noi anul ăsta.

Tonul ei s-a îndulcit și, din dură, atitudinea ei a devenit protectoare.

— Totul se va rezolva, da?

Am încuviințat, iar ea m-a îmbrățișat.

— Ai memoria scurtă. Du-te la cabinetul medical, m-a îndemnat antrenorea, gesticulând spre tăietura de pe gamba mea.

— Aha, i-am răspuns, dar tot mă simțeam ca și cum mi-ar fi murit câinele.

— Ne vedem luni.

Cat se îndrepta spre mine. Catalina Esmeralda Graciela — numită și „Cat” — Martinez era cea mai bună prietenă a mea dintre colegele de echipă, cea care mă ajuta pe partea de joc

și singura suficient de curajoasă ca să mă abordeze în asemenea condiții. Ne știam de la doisprezece ani și jucaserăm fotbal american de club împreună, în echipa Rășii DeSoto, acum făceam parte din echipa Poneii. Participasem la *quinceañera*¹ ei și îi distrusesem *piñata*² de la prima lovitură. Găsiseră bomboane împrăștiate până în stradă.

— Hai, ratato! mi-a spus, luându-mă pe după umeri.

Am izbucnit în râs. Ca de obicei, știa ce să spună.

— Du-te tu. Lasă-mă-n durerea mea.

De data asta a râs ea.

— Bine. Vrei un șervețel, o batistă, ceva de genul?

— Nu. Am mâneca la îndemână.

— Ne vedem marți seară, da?

Serile de marți erau rezervate pentru TV — o tradiție sacră între prietene.

— Normal, am confirmat, în timp ce Cat se îndrepta spre vestiar.

— Dă-mi un SMS mai încolo! mi-a strigat peste umăr.

După ce a plecat toată lumea, m-am așezat și mi-am examinat tibia. Sângele curgea de-a lungul pielii jupuite. Altă cicatrice! Și nu m-am ales cu nimic în schimbul ei. În fotbal șansele de a marca sunt rare, iar treaba mea, ca atacant, e să profit de ele. Eșecul meu de azi ne-a costat un punct foarte prețios. Mi-am scos câteva fire de iarbă din rană, am privit dincolo de terenul Westcott, mijind ochii în soarele zilei de august, și m-am întrebat dacă poate fi mai rău de atât.

N-a trebuit să aștept mult.

¹ În cultura latino-americană, vârsta de cincisprezece ani marchează pentru fete debutul în societate și este sărbătorită în mod deosebit, inclusiv printr-o slujbă religioasă. (N. red.)

² În cultura latino-americană, un recipient decorativ umplut cu dulciuri, suspendat la înălțime, pe care copiii îl lovesc în joacă, la petreceri aniversare și de Crăciun. (N. red.)

— Bună!

Am ridicat privirea. Era soră-mea, Julia. Era mai înaltă și mai drăguță decât mine. Avea păr blond, ochi izbitori, albastru-deschis și o piele fără cusur. Puțini ar fi ghicit că suntem gemene: rezultatul a două ovule separate, nu al unuia singur.

— Ai văzut meciul?

A încuviințat din cap, dar rămânând la distanță.

— Nu-mi place să aduc alte vești proaste, dar trebuie să vezi asta.

Julia mi-a întins telefonul ei, iar în *browser* fusese deschisă pagina online a ziarului *The Dallas Morning News*.

Clubul Bluebonnet enumeră debutantele anului 2016, anunța titlul. Am citit în diagonală. Bla-bla-bla, sunt mândri să le anunțe pe Ashley Harriet Abernathy, Lauren Eloise Battle, Ashley Diann Kohlberg, Margaret Abigail Lucas, Julia Scott McKnight, Megan Lucille McKnight, Sydney Jane Pennybacker...

Stai așa! *Megan Lucille McKnight*?! Trebuia să fie o eroare, fiindcă EU sunt aia!

— Te-a... sunat mama? am întrebat.

— Nu.

— Ți-a trimis vreun SMS?

Julia clătina din cap. Nu-mi venea să cred. Îmi venea să țip, să fac spume la gură, să-i dau cuiva un pumn. Dar mama era la șaptezeci de kilometri distanță, la fermă. Am citit mai departe.

La finalul articolului, erau pozele. Șapte fete împopoțonate, rânjind larg, care în curând urmau să-și ia în primire locurile alocate în panteonul debutantelor Bluebonnet — un rol rar și foarte dorit într-o tradiție care data tocmai din 1884, așa cum ne reamintea mereu mama. Poza mea era o idiotenie. O făcusem în chip de ofertă de pace, după ce mama se plânsese ani de zile că singurele fotografii pe care le are cu mine mă înfățișează pozând lângă o minge de fotbal, sprijinită într-un genunchi.

Pentru acea amintire de neprețuit, nu precupețise nicio cheltuială. Angajase o stilistă, mă obligase să port o rochie Stella McCartney cu decolteu adânc și alesese un fotograf care insistase să pozez în amurg, printre tufele de mirt, de-a lungul pârâului Turtle. Îmi sprijineam mâna, în aparență nonșalant, pe o creangă, zâmbind cu toată gura; arătam ca o țopârlancă peste care a dat norocul și a găsit un cupon pentru o ședință de machiaj. Nici în cele mai negre coșmaruri nu-mi imaginasem că un an mai târziu voi apărea în cel mai citit ziar din oraș, sub un anunț despre o licitație de virgine.

— Poate-i o greșeală? am întrebat eu plină de speranță, înapoiindu-i Juliei telefonul.

Julia tăcea. Absolvise cursul de matematică avansată în al doilea an de liceu și acum se specializa în inginerie structurală. La fel ca multe fete extrem de inteligente, a învățat de la o vârsă fragedă că de multe ori tăcerea e o tactică bună.

— OK, am zis. Fac un duș și mergem la ea, să vedem ce-are de zis.

Julia a zâmbit nițel cam prea larg și m-a anunțat:

— O să fac popcorn.

Julia era la volan, ca să-mi pot ține ridicat piciorul rănit. N-a fost nevoie de copci, dar preparatorii fizici au clătit rana abundent cu peroxid de hidrogen, au stropit-o cu Neosporin și au aplicat un bandaj, spunându-mi să țin piciorul ridicat o vreme, ca să opresc sângerarea. Așa că o jumătate de oră, pe drumul de la Dallas la fermă, mi-am sprijinit piciorul de bord, privind pe geam și întrebându-mă de ce voia mama să-mi distrugă viața. Julia, încă suferind după despărțirea de prietenul ei, Tyler, cu care avusese o relație lungă, alesese muzica formației Tame Impala pentru un fundal sonor deprimant. Doar ploaia mai lipsea.

Un adevăr general valabil susține că, mai devreme sau mai târziu, toate fetele ajung la concluzia că mamele lor sunt nebune și, deși auzeam de ceva vreme zornăitul piulițelor și al șuruburilor slăbite din mintea lui Lucy McKnight, treaba asta era prea de tot chiar și pentru ea. Nu eram deloc potrivită pentru debut! Nici pe departe. Și n-o spun din modestie. Când nu asortam pantalonii scurți de fâș cu șlapi, purtam blugi prespălați, tricouri vechi și bocanci. Îmi cumpăram braziere sport de la Hanes și chiloți de bumbac, în pachete angro. Aveam pistrui și bronz de tractoristă, iar părul meu, care poate fi descris drept „șaten”, era mereu prins în coadă, mai puțin în timpul antrenamentelor și al meciurilor, când adăugam o bentiță stil Alex Morgan, făcută din bandă elastică roz. Buzele mi-erău mereu crăpate, fiindcă trăiam într-o continuă stare de semideshidratare, iar unghiile mele erau roase și murdare. Picioarele mele musculoase erau zdrelite, iar partea superioară a trupului — costelivă ca un pui la frigare, din cauza miilor de ore petrecute alergând sub soarele texan.

— Până la urmă, a luat-o complet razna, i-am spus Juliei.

Cu gura pungă, păstra tăcerea și nu-și desprindea privirea de la drum.

Julia debutantă: avea sens. Era delicată ca o ușă glisantă japoneză, iar băieții amorezați picau după ea ca muștele. Era deșteaptă și doar datorită ei apartamentul nostru arăta mai degrabă ca desprins din *HGTV*¹ decât din *Hoarders*². Sincer, era exact genul de fată pe care, în mod normal, aș fi disprețuit-o: făcea parte din grupul studentesc Pi Phi, se îmbrăca cu gust, era manierată, avea note bune și era superpricepută la toate treburile alea de fete la care eu dădeam rateu după rateu, cum ar fi fluturatul genelor,

¹ Canal de televiziune american care oferă idei pentru decorarea și designul locuințelor. (N. tr.)

² Serial TV american în care protagoniștii suferind de colecționarea compulsivă a obiectelor își împărtășesc experiențele. (N. tr.)

machiajul și tehnicile de flirt. Dar, fiindcă era singura mea soră și fostă camaradă de pântec matern, o lubeam enorm, și val de cei care o amenințau cumva!

A virat pe Șoseaua 47, singura de pe Autostrada I-35 pe care apucam de fiecare dată, și apoi a făcut stânga, pe FM 89. După încă doi kilometri, am ajuns la fermă. Când am văzut marginea gardului de lemn și sârmă care marca granița de vest a fermei Aberdeen, am pus cu grijă piciorul rănit în pământ și m-am pregătit de luptă.

— MAMĂ! am urlat. MAMĂĂĂĂ!

Niciun răspuns. Am rămas în holul de la intrare al clădirii principale. *Se ascunde fiindcă-i e teamă să-și arate fața*, mi-am spus. *Ce lașă!*

Julia, cu poșeta agățată de braț, a apărut în spatele mele. Era clar că se amuza, ca un copil care privește ploaia de confetti în timpul paradei de Ziua Independenței. M-am încruntat și am înconjurat casa scării, apoi am luat-o pe hol și am năvălit în biroul tatei.

Când ușa s-a izbit de perete, tata a sărit de pe scaun.

— Bună, ne-a salutat el, clipind.

La TV se transmitea un meci de fotbal între echipe studențești. Dragul de el adormise pe canapea. Cizmele lui prăfuite zăceau sub măsuta de cafea.

— Ai ceva să-mi spui, tată? am întrebat.

— Nu, a răspuns el încet.

Julia, mulțumită să mă urmeze, a intrat după mine.

— Ești sigur?

Aha, acum și-a amintit. Și-a trecut mâna prin păr, ca să tragă de timp. La patruzeci și șase de ani, părul lui era încă arămiu și des, doar cu o umbră cenușie la tâmpile. O viață de mijit ochii în

soare îi săpase riduri în jurul ochilor căprui, însă tot părea tânăr și era chipeș. Era în formă. Călărind după după vite, în fiecare zi, era musculos și rezistent. Fizicul lui Angus McKnight al III-lea se potrivea perfect cu identitatea lui: un cowboy foarte muncitor.

— Păi, ăăă, probabil te referi la...

— Știi, când îți scoți fiica la vânzare, ar fi politicos să i-o spui.

— Draga mea, nu te-am scos la vânzare. Am fost la fel de surprins ca tine.

— Mă îndoiesc, am spus, fără să cedez.

Tata a încercat să-i arunce Juliei cea mai rugătoare privire de care era în stare, sperând să obțină sprijin.

— Normal că aveam de gând să-ți spunem...

Pe hol răsunau pași. Tata privea peste umărul meu. Să fi venit cavaleria? Chiar așa era.

Mama, Lucy McKnight, a pășit în birou scoțându-și mănușile de grădinărit. Cu doi centimetri mai înaltă decât mine — avea un metru șaptezeci și doi de centimetri —, era o apariție deosebită, chiar dacă se mai înmuiase ici-colo. Era la vârsta la care femeile încep să se gândească la beneficiile chirurgiei plastice și știam că avea de gând să înceapă cât mai repede, iar asta din două motive: fiindcă îți duci mașina la mecanic în clipa în care auzi motorul tușind și pentru că, dacă operațiile sunt făcute cum trebuie, poți pune schimbarea pe seama unui nou stil de viață și a unui nou antrenor personal.

Mama deborda de eleganță, iar azi reușise, în felul acela magic și misterios care e apanajul doar anumitor femei, să facă o cămașă albastră de bumbac, o pereche de blugi și o pălărie de soare să arate ca o toaletă desprinsă dintr-un catalog de modă.

— Ai o poșetă nouă, Julia? a întrebat mama.

— Megan tocmai întreba despre...

— Știu de ce e aici, Angus, i-a tăiat ea vorba, apoi s-a întors spre mine. Îmi pare rău că ai aflat așa. Firește că voiam să-ți

spunem în weekend. Habar n-aveam că se va publica azi în ziar. Și totuși, nu contează: totul e aranjat deja.

— Dar ți-am spus *săptămâna trecută* că nu vreau să-mi fac debutul niciodată. Îți amintești?

— Ți-am luat părerea în considerare, a răspuns mama blând, dar nu cred că înțelegi: e o ocazie unică și n-o poți rata.

— Poate n-ai remarcat: cu școala, antrenamentele și meciurile, am destule pe cap.

— Am luat și asta în considerare, însă un debut te seacă atât fizic, cât și emoțional, și trebuie să fii în cea mai bună formă. Îți sugerez să-ți iei liber de la fotbal vara asta.

Dumnezeule mare, era mai rău decât crezusem! Am încercat să domolesc furia care clocotea în interiorul meu, croindu-și drum spre suprafață, ca o erupție vulcanică.

— Mamă, dacă tu crezi c-aș renunța la fotbal ca să valsez și să învăț să beau ceai, greșești. Ai luat-o razna.

— Înțeleg cum te simți...

— Ba nu, m-am răstit.

— Îți cer să renunți la un singur sezon de fotbal din douăzeci.

— Îmi ceri un an de posibilitate de joc din patru ani de facultate. Îmi ceri să renunț la orice șansă de a face parte din echipa națională.

Privirea ei compătimitoare era elocventă, însă tot a terminat de bătut ultimul cui.

— Draga mea, ai douăzeci de ani. E prea târziu.

— Am fost invitată în cantonamentul regional, anul trecut!

Fusesem în Kansas City timp de trei săptămâni, în vara anterioară, ca să dau probă pentru echipa națională de junioare, împreună cu alte două sute de fete. Pe scurt, a fost o experiență umilitoare și mă întorsesem rapid acasă.

— Știu că, lăsând deoparte emoțiile prin care treci acum, vei învăța multe, te vei dezvolta enorm și vei avea amintiri de prețuit o viață întreagă.

— „Prețuit”? am întrebat. E de prețuit să învăț să-mi asortez pantofii cu poșeta ori să folosesc cuvântul „divin”?

— Moda și manierele înseamnă mult mai mult de-atât, a spus prudent mama. Deși ți-ar prinde tare bine să lucrezi la ambele.

— Nu. Nu mi-ar prinde bine, fiindcă n-o s-o fac. Ai complotat pe la spatele meu să mă trimiți, împopoțonată ca un pudel, la petreceri cu premii în bani pentru „Cea mai bună moară stricată” și „Cel mai fals zâmbet”. O să trebuiască să dansez cu băieți care nu-mi plac și să fiu drăguță cu o grămadă de oameni necunoscuți. Iar tu vrei să renunți la un an de fotbal pentru *privilegiul ăsta*?

M-am oprit și am inspirat adânc.

— E clar că zecile de ani în care ți-ai vopsit părul și ai înghițit produse de slăbit își spun cuvântul, am adăugat.

Tăcere. Mi-am dat seama că sărisem calul când mama a mijit ochii și a strâns din dinți, iar chipul ei a căpătat o nuanță stacojie.

— Nimănui nu-i plac cei care-o fac pe deșteptii, Megan.

— Mie da, am bravat eu. Eu îi *ador*.

Speram că, într-o zi, voi întâlni un băiat care-mi împărtășește opiniile, altfel eram pierdută.

Mama, o luptătoare de primă clasă, mi-a ignorat împunsătura și a redus spațiul dintre noi. Acum, fețele noastre aproape că se lipeau.

— Hai să... a intervenit tata, însă mama l-a redus la tăcere.

— E o nebunie, Angus. Ai fost și tu de acord.

Tata a ridicat mâinile în aer și s-a dat înapoi, iar mama s-a întors spre mine.

— Am făcut multe eforturi ca tu și Julia să fiți invitate să debutați anul ăsta. Pur și simplu nu s-a mai auzit ca două surori să debuteze deodată, dar...

— Nu-mi pasă pe cine ai mituit.

— Ajunge! a strigat ea.

I-am aruncat o privire glacială, sfidătoare, însă mama a rămas pe poziții.

— Te iubesc mult, dar ești încăpățânată ca un catâr și ai impresia că le știi pe toate. Crede-mă, nu-i așa. Trei generații de femei din familia mea — străbunica ta, bunica ta, mătușa ta și eu — și-au făcut debutul în societate la Bluebonnet. Verișoara ta, Abby, și sora ta, Julia, vor debuta anul ăsta, și chiar dacă tu nu-ți dai seama ce înseamnă treaba asta, eu îmi dau seama. Într-o zi, foarte curând, cariera ta fotbalistică se va încheia și-o să te trezești într-o lume mult mai mare și mai complicată decât cea în care trăiești acum. Treaba mea e să mă asigur că ești pregătită pentru ea. Așa că hai să mă exprim clar: nu te-a întrebat nimeni dacă ești de acord.

— E așa de nedrept, mamă!

— Oare?

Întrebarea ei a rămas suspendată în aer, apoi mama și-a dus o mână la obraz. Era clar că o deranja ceva. Tata și-a pus o mână pe brațul ei.

— Ești bine? a întrebat-o.

Mama suferea din când în când de migrene, care păreau să sosească mereu la momentul oportun.

— Sunt bine, Angus.

Dar i-a permis să o conducă, încet, spre un scaun. S-a așezat greoi, privind soarele care se strecura prin perdele de parcă ar fi fost un vampir în zori.

Fierbeam de furie. Simțeam lacrimile adunându-se, în timp ce mânia mea creștea, însă nu știam ce să spun.

— Te u-urăsc, am mormăit, într-un târziu.

Slăbuță replică! M-am răsucit cu hotărâre pe călcâie și am ieșit din cameră.

— Draga mea... a început tata.

— Las-o să plece, a spus mama când am trântit ușa, ca să-mi subliniez opinia.

Pe hol, am suspinat și am auzit-o spunând:

— Își revine ea. Las-o să se obișnuiască cu ideea.

S-o crezi tu, mi-am zis în gând.

Doi

Megan dobândește o victorie à la Pirus¹

Nimic nu e mai liniștitor decât mirosul cald al unui cal, în special dacă este al tău, un cal care te iubește necondiționat și îți permite să i te agăți de gât fără să protesteze. În timp ce-mi lipeam fața de pielea lui Banjo și inspiram profund, respirația mea se regla de la sine, transformându-se din suspine necontrolate într-un șuierat de plâns mai acceptabil. Recomand tratamentul ăsta când viața vi se dă peste cap.

Mă îndreptasem spre grajduri ca să mă ascund și să reflectez. Era sâmbătă, așa că Silvio și celelalte ajutoare de la fermă lipseau, iar eu puteam să fiu singură împreună cu băiatul meu, Banjo, și cu alți câțiva cai.

Deși mă durea și nu voiam să recunosc, mama avea dreptate în privința echipei naționale. Pierdusem ocazia: dacă nu ajungi în echipa fetelor sub douăzeci de ani, șansele de a intra în echipa celor sub douăzeci și trei de ani sunt aproape nule, iar dacă nu ajungi nici acolo... n-o să fii niciodată pe cai mari. Cel mai rău

¹ Victorie obținută cu un preț atât de ridicat pentru cel victorios, încât poate fi considerată o înfrângere. (N. tr.)

era că mă blocasem la probele regionale și nu le demonstrasem antrenorilor ce pot. Sigur că și celelalte fete erau bune, însă nu mai bune decât mine. Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat. Un amestec de judecăți greșite și de erori de începătoare, precum cea de azi. Îmi doream cu ardoare o altă șansă, iar biletul meu câștigător era antrenarea Nash. Fusesse aleasă de două ori Antrenarea anului, de către NCAA¹, și avea conexiuni în echipa națională. Doar dacă sezonul ăsta jucam excelent aș fi reușit, poate, să obțin o nouă șansă vara viitoare. Zile precum cea de azi nu-mi erau de ajutor, iar mama voia să renunț la fotbal pentru un întreg sezon! *Oare mă cunoaște cât de puțin?* Nu era prima oară când mă întrebam asta.

În mod ironic, șansele de a fi aleasă în echipa națională feminină de fotbal, care joacă în Cupa Mondială și la Jocurile Olimpice, erau mai mari decât cele de a fi selectată ca debutantă Bluebonnet. Douăzeci și trei de femei fac parte permanent din lotul național de fotbal, dintre cele câteva mii eligibile. Dar anual există doar șapte sau opt debutante Bluebonnet, dintre cele câteva milioane de fete din Texas care ar face aproape orice — cu excepția favorurilor sexuale — ca să se numere printre ele.

Nu poți *cere* să fii invitată. Nu-ți poți cumpăra șansa. Ești *aleasă* de un club secret, format din bărbați foarte bogați și influenți, care pun preț pe tradiție mai presus de orice. Deci, dacă mama ta a fost cândva debutantă, ai un avantaj. O mătușă ajută; la fel, o bunică. Julia și eu eram adevărate moștenitoare. Când bunica Rose Alice a murit, cu câțiva ani în urmă, primul rând din necrologul ei, publicat în *The Dallas Morning News*, menționase alegerea ei ca debutantă Bluebonnet, în 1964. Restul vieții ei — părinți, facultate, soț, copii, opere de binefacere și cluburi — urmase. Subiectul debutului nostru fusese adus în discuție când

¹ Asociația Națională de Atletism Studentesc, în America. (N. tr.)

eram la grădiniță, însă până la acea zi dezastruoasă crezusem că toată lumea e de acord ca Julia să participe și eu nu.

Printre suspine, am auzit ticăitul motorului diesel, portiera șoferului închizându-se și zăvorul grajdului. M-am ascuns după gâtul lui Banjo, în timp ce zgomotul pașilor strivind paiele podelei s-a apropiat. Înainte să-i aud vocea, am știut că era tata.

— M-am gândit să ies să călăresc. Vii și tu?

Vocea lui era neutră.

— Cred că da, am spus încet, încercând să nu trădez cât de mult plânsesem.

În timp ce tata îl înșeuă pe Jasper, iar eu îl pregăteam pe Banjo, se auzea foșnetul păturilor, scârțâitul pielii și tropăitul copitelor, însă nu am vorbit deloc. Ne-am văzut de treabă. Înainte să urcăm în șa, tata a luat o pușcă din rastelul din camioneta lui, a verificat cartușul și mi-a strecurat-o la oblânc. Nu era a mea. Aveam o carabină Remington 870 Wingmaster Competition, o frumusețe pe care tata o comandase special, când împlinisem treisprezece ani. Era de calibrul 729, cu cătare frontală, un butoi de patruzeci de centimetri și o magazie cu opt gloanțe, îngreunată puțin în partea din față, pentru ținere îmbunătățită. Lemnul era de cireș, butoiul și accesoriile — din oțel negru, iar numele „Aberdeen” fusese gravat pe pat. Dar pușca tatei, luată din camionetă, avea să fie suficientă dacă stârneam vreun șarpe cu clopoței, și eram flatată că mă lăsa să o mânuiesc.

Am ieșit din grajd, înconjurând ferma și apucând-o spre prima colină. Tata se oprea mereu în vârful ei, ca să arunce o privire, și m-am oprit lângă el.

— E frumos aici, sus, a spus el după o clipă de tăcere.

— Da.

Chiar era.

Familia McKnight crește vite la ferma Aberdeen din 1873, anul în care stră-stră-străbunicul meu, Angus, a ajuns din Scoția

în America, vrând să reușească aici. Înalt și slab, cu strungăreață, cu părul de culoarea unei monezi de aramă, Angus plecase din Clackmannanshire ducând un bagaj de tupeu și hotărâre și alesese orașul Dallas la întâmplare, în timp ce se afla în gara din St. Louis. Un bărbat pe care nu-l cunoștea și pe care nu avea să-l mai revadă vreodată i-a spus că va găsi iarbă bună și apă liniștită acolo. Lui Angus i-a plăcut omul, așa că și-a cumpărat bilet. A ajuns la un nod de cale ferată de lângă un râu mocirlos, dar spre sud se întindeau coline cu iarbă înaltă, hrănită de suficiente pâraie, iar Angus și-a investit economiile de o viață în optzeci de hectare, un taur și patru juninci.

Între timp, cele optzeci de hectare s-au transformat în patru mii de hectare, și două mii de capete de vite rățăceau prin iarba grasă și printre chiparoși, stejari și pâraie care şușoteau mai jos de noi. Privindu-l pe tata ținând frâiele în mână și cu ochii ațintiți asupra preriei nesfârșite, punctată de vite care purtau, toate, însemnul original *AR*, timpul a părut să stea în loc și era ca și cum lângă mine ar fi stat bătrânul Angus. Pământul acela mereu neschimbător crea o legătură adâncă, primordială. Pentru tata, la fel ca pentru fiecare McKnight de dinaintea lui, ferma de vite nu era o slujbă, ci o chemare.

— Diii! a strigat și l-a îndemnat pe Jasper s-o ia din loc.

Calul a pornit la galop, iar Banjo l-a urmat din instinct. În curând, goneam nebunește. Pământul de sub noi era o ceață; nu aveam nici motiv, nici posibilitate să ne auzim dincolo de zgomotul copitelor. Săream peste șanțuri și ne feream de crengi, urcam și coboram mici dealuri și ne-am oprit doar când am ajuns la granița vestică, îndepărtată, a fermei.

Aici, preria se sfârșea. Dincolo de gardul nostru se afla El Dorado, un cartier ca un conglomerat rezidențial plin de case în stil spaniol, înghesuite unele în celelalte ca niște conserve de fasole pe raftul unei băcănii. Străzile, cu denumirile lor pitorești —

*Avenida de las Flores, Lomo Alto și El Camino Real*¹ — evocau istoria îndelungată a ținutului ca fermă de vite, însă bulevardul principal și străduțele laterale, cândva acoperite cu pietriș, erau acum asfaltate și netede ca o masă de biliard. În cartier găseai tot ce aveai nevoie ca să uiți de trecut și să întâmpini viitorul cu brațele deschise: alei acoperite cu ciment, puternic luminate, cu hidranți acționați prin coduri digitale, care vegheau peste șanțuri de drenare; cabluri electrice și unele din fibră optică; terenuri de joacă; un centru de fitness; o zonă pentru picnic cu grătare cu gaz — îți aduceai canistra cu propan și o conectai pe loc. Există un parc acvatic cu piscină și un loc amenajat pentru copii. Rețeaua complicată de cărări prăfuite, pe care doar vacile le folosiseră timp de un secol, se transformase acum într-o serie de trasee pavate pentru drumeții și biciclete, cu bănci amplasate strategic sub stejari aduși de la o plantație.

Am adăpat caii într-un pârau și ne-am tras sufletul. O familie de patru persoane a trecut, pe biciclete, de cealaltă parte a gardului. Cei doi copii foloseau roți ajutătoare și toată familia purta căști de protecție strălucitoare, solide.

— Sal'tare, a spus tata, săltându-și borul pălăriei.

— Bună! au strigat ei. Ce zi minunată, nu?

— Cu siguranță, a încuviințat tata.

Copiii se holbau la el de parcă ar fi fost un telefon cu disc.

Tata a privit casele de dincolo de gard.

— Ieri m-au sunat din nou, mi-a spus el după ce oamenii au trecut de noi.

— Da? I-ai sunat înapoi? l-am tachinat eu.

— Nu, a recunoscut, sfios.

— Mama știe?

— Nu încă.

Aceeași veche poveste.

¹ Calea florilor, Culmea înaltă și Drumul regal (sp., în orig.). (N. tr.)

— Tată, de ce vrea mama să vândă? m-am interesat eu, ceva mai serioasă.

A durat puțin până am primit răspuns.

— E stresant. Știe că nu mai suntem competitivi. De mai bine de un deceniu, noi am întreținut vacile, și nu invers.

Era o glumă permanentă de-a părinților mei. Pe măsură ce se acumulau datoriile, tata vindea câte o bucată de pământ, ca să liniștească banca. Dar nu scădea niciodată cireada, iar mama medita periodic, cu voce tare și exagerând, la faptul că vom rămâne, într-un final, doar cu casa și cu câteva hectare, dar cu mii de vite.

Tata a privit peste gard.

— În plus, nu-ți trebuie un masterat ca să pricepi că în ziua de azi e mai profitabil să investești în case decât în vite.

— Deci... e vorba de bani?

— Într-un fel. E vorba de viitorul nostru, al tău și al Juliei, a explicat tata și m-a privit. Mama ta consideră că, dacă vom ceda, mai bine cedăm având niște cărți bune pe masă.

— Vrei să te apuci de golf? am întrebat, puțin impertinentă.

— Poate de băutură, cu normă întreagă.

Am întors caii spre casă, lăsându-i la pas.

— Ai de gând să suni înapoi?

— Nu.

Am inspirat adânc, pe nas. Am expirat. Am mai inspirat o dată și am savurat aerul. Mirosea a diverse ierburi și a lămâiță, însă simțeam și o aromă bogată, de pământ. Am simțit o combinație de lămâiță, clopoței, piele de șa și sudoare, toate sub soarele texan — era parfumul copilăriei mele. Nimic nu avea un miros mai plăcut.

— Sper să nu vindem niciodată, am spus.

— Știu.

Știam la fel de bine ca tata că mama, când se căsătorise, nu anticipase problemele financiare din ultimii douăzeci de ani și tata

nu-i purta pică fiindcă dorea să stea liniștită din acest punct de vedere. Se temea, mai degrabă, de o viață fără o muncă plină de sens. Era fermier de vite. Cu siguranță, ar fi putut vinde ferma Aberdeen, ar fi primit o grămadă de bani și ar fi putut cumpăra o casă într-o zonă potrivită, însă ce ar fi făcut toată ziua? Tata iubea viața la țară, nu clubul fermierilor, și asta nu urma să se schimbe vreodată.

Aproape că ajunseserăm înapoi la grajd, iar tata încă nu abordase subiectul inevitabil. Știam că nu venise doar pentru călărit și, pe măsură ce ne apropiam, m-am întrebat cum va începe. Avea să mă sfătuiască să „profit de oportunități” sau mă aștepta varianta clasicului „fă ce ți se spune”?

Dar, după ce am agățat șeile și păturile și am hrănit caii, s-a apropiat de mine cu singura abordare imbatabilă, pe care știa că nu o pot respinge.

— Megan, știi cât de mult te iubesc și că nu suport să te știu nefericită, a început el, stând în ușa grajdului. Te compătimesc oarecum pentru felul în care ai aflat despre debut...

Inima mi s-a strâns și m-am pregătit de impact.

— În ultimii ani, de când ați plecat de acasă, maică-ta și eu... Hai să zicem că nu vom avea liniște până când mama ta nu câștigă lupta asta, așa că te rog — te implor, de fapt —, ca o favoare pentru mine, să faci treaba asta cu debutul.

Doamne, m-am gândit, are de gând să plângă? Te rog să nu plângi! Mi-am dat seama, brusc, că lucrurile stăteau mult mai rău decât crezusem.

— E chiar atât de important pentru ea?

— N-ai idee cât de important.

A lovit pământul cu vârful cizmei.

— De ce?

— Încearcă să înțelegi. Consideră chestia asta... dreptul vostru din naștere. Își face griji că ați fost ținute aici, la țară, toată viața, departe de societate, și că ați ratat multe. Nu sunt prea sigur ce anume. Dar dacă nu faci asta acum, nu va mai exista altă șansă. Și, indiferent dacă debutul e important pentru tine, ea e foarte implicată, și... n-o poți respinge în față. Pur și simplu nu așa se procedează.

Disperată, am căutat o porțiță de scăpare, însă nu am găsit niciuna.

Tata e un tip dur. Nu-mi aduc aminte să mă fi rugat vreodată ceva. Iar acum mă implora să fac un lucru pe care știa că-l detest. Mi-o cerea ca pe o favoare personală, mă ruga să încasez o lovitură de dragul familiei. Mi-am dat seama că era disperat, cum nu mai fusese vreodată, și că explicația lui, cum că „nu vom avea liniște”, era doar culmea unui aisberg enorm de negocieri complicate, care probabil se întindeau de-a lungul întregii vieți de cuplu căsătorit a părinților mei.

Resemnată, am jucat singura carte rămasă.

— Nu renunț la fotbal, tată. Mai am doar un an.

I-am aruncat privirea aia supersinceră care transmitea: „Nu-mi poți cere asta”.

— Le pot face pe ambele. Trebuie doar să muncesc mai mult.

— Mi se pare corect, mi-a spus, iar eu m-am auzit expirând.

Nu-mi dădusem seama că-mi țineam respirația.

— O să-i zic mamei tale condițiile.

Mi-a aruncat zâmbetul lui nostalgic, care-mi plăcea atât de mult.

— Succes! i-am urat răgușit.

Tata mi-a făcut cu mâna, urcând din nou în camionetă, un Ford 350 stropit cu noroi. A așezat pușca în rastel și apoi, cu portiera pe jumătate deschisă, s-a uitat la mine.

— Mulțumesc!

Direct. Sincer. Așa e tata.

Mi-am înghițit lacrimile, iar el a plecat.

Trei

Megan dezvăluie mai mult decât ar vrea

Goneam pe Aleea Mockingbird, pe bicicletă, la câțiva centimetri de lumina roșie a unui semafor din Fairfield, când mi-am dat seama că berlina neagră de lângă mine era o mașină de patrulare fără însemne. Am apăsat ambele frâne, iar cauciucul din spate a scârțâit pe pietriș. M-am oprit lateral, la trei metri de intersecție. Am înfipt o sanda Coach, cu baretă, în asfaltul moale, am dat înapoi și i-am aruncat o privire nonșalantă polițistului din dreptul meu. M-a privit și a chicotit. Serios, cine l-ar fi putut condamna? Nu vezi în fiecare zi o fată pe o bicicletă de curse, purtând o rochie Ralph Lauren, sandale de trei sute de dolari și o cască de bicicletă având deasupra o coroniță gigantică de plastic, cu strasuri.

Asudând precum un cal de curse, am clipit, încercând să înlătur rimelul năclăit care-mi încetoșa privirea, și îmi făceam griji că de pe fața mea ar începe să curgă machiajul ca glodul de pe un versant. Convinsă că păream dementă, însă hotărâtă să fac față situației, i-am zâmbit dulce ofițerului Jenkins, care mă privea din mașina lui cu aer condiționat, iar el, generos din fire, a întors capul.

Firește că plănuisem să trec pe roșu, dar un calcul rapid m-a lămurit că durata de timp petrecută încercând să evit o amendă din partea poliției rutiere ar fi depășit durata culorii roșii, așa că m-am oprit — dacă oprirea bicicletei la milimetru, la jumătatea intersecției, se putea numi „oprit”.

Fără să mă pot abține, mi-am privit ceasul. Din nou. Era ora 16:43. Ups!

Oare cum reușisem să fiu într-o asemenea întârziere și atât de blocată acolo, pe șaua bicicletei? Iată răspunsul dureros: din păcate, mi-o făcusem cu mâna mea. Totul începuse în zori, când făcusem o uriașă eroare de judecată.

— Nu, ia tu mașina, îi spusese Julia, prosteste, la ora 5:20.

Julia și eu împărțeam un Subaru Forester albastru. Nu era strălucit, însă te puteai baza pe el, iar tata îl alesese datorită faptului că era un automobil foarte sigur.

— Ești sigură? murmurase Julia.

Încuviințasem din ușa camerei sale. Se pare că privarea de somn afectează, într-adevăr, gândirea.

— Antrenamentul se termină la patru, iar întâlnirea preliminară începe la patru și jumătate, i-am spus. Deci o să am timp să fac duș, să mă îmbrac și să ajung la club. E la doar câteva străzi distanță.

Marțea aia marca începutul neoficial al Sezonului. Julia, eu și celelalte fete fuseserăm invitate să luăm ceaiul la Clubul Turtle Creek, împreună cu „guvernanta” noastră, Ann Foster. Ea urma să ne supravegheze, să ne spună la ce să ne așteptăm și cum să ne purtăm. Având în vedere că aveam antrenament la ora două, eram deja în încurcătură.

— N-o să fii transpirată?

— Vremea s-a mai răcorit, spusese voioasă. Ne antrenăm doar pentru driblinguri. În plus, dacă se întâmplă ceva, nu vreau să întârziem amândouă.

— OK, răspunsese Julia, lăsându-și iar capul pe pernă. Îți păstrează un loc.

Înăbușindu-mi invidia — eu nu apucam niciodată să dorm mai mult —, am închis încet ușa, am coborât și am mers pe bicicletă până la sală, cu sandalele agățate de ghidon, iar rochia — pe atunci călcată, imaculată, împachetată într-o pungă — flutura în urma mea precum mantia roșie a lui Superman.

Din păcate, lucrurile nu au mers conform planului. Mai întâi, era cald ca-n cuptor. Verile texane sunt întotdeauna copleșitoare, însă de obicei în septembrie vremea nu mai e insuportabilă, ci aproape tolerabilă. Dar nu și azi. Pe la ora două, temperatura era în jur de 38 de grade Celsius, iar umiditatea era ca într-o junglă tropicală.

Apoi o serie de pase neglijente și de bufonerii au enervat-o pe antrenora Nash, iar driblingurile au fost înlocuite cu alergarea pe treptele stadionului.

— Haideți, haideți, haideți! urla antrenora, în timp ce grupul de fete urca, urca, urca.

Ajunsă pe treapta de sus, m-am întors spre stânga și am sprintat spre următorul rând de tribune. Apoi am coborât, am coborât, am coborât pe scări. Urcă un rând, coboară-l pe următorul. Repetă.

— Sunteți în prelungiri, ați alergat două ore, sunteți extenuate și ele la fel. Acum e doar o chestiune de voință. Cine vrea cel mai mult să câștige?

— Nu-i mai greu decât să urci pe Vârful McKinley¹, am reușit să șuier spre Cat, în timp ce urcam partea de sus.

Mi-au trebuit trei respirații ca să scot propoziția asta. Afirmarea era doar o speculație, firește, fiindcă nu fusesem niciodată mai la nord de Jackson Hole și nu urcasem niciodată pe vreun munte.

¹ În original, Mount McKinley. Vârf muntos din Alaska, având o înălțime de aproximativ 6190 de metri. (N. red.)

— Măcar în Alaska e frig, a icnit Cat.

Așa-i. Marginile metalice ale tribunelor erau opărite, stadionul — umed ca un terariu, iar soarele frigea ca o lampă de sudură. Când antrenarea ne-a lăsat să plecăm în sfârșit, la patru și un sfert, eram fiartă. Mai rău, măruntaiele îmi erau mai încinse decât un cuptor de pizza.

Am intrat la duș la 16:19 și m-am stropit din plin cu apă rece, timp de cinci minute. Nu era deloc suficient ca să mă răcoresc, iar la 16:28, în timp ce stăteam în fața oglinzii, aplicându-mi rimelul, broboane de sudoare apăreau în neștire pe fruntea mea roșie ca sfecla. Am ieșit din vestiar, am tras de un fald de-al rochiei de pe fundul meu transpirat și am aruncat o privire la ceas. Era 16:37. M-am forțat să-mi păstrez calmul.

— Alteță! Alteța Voastră! a chițait Mariah, când mă îndreptam spre standul de biciclete.

Lindsay și Lachelle au început să sufle în vuvuzele roz cu alb și să facă genuflexiuni, în timp ce Cat a luat poziție de drepti și a pornit un tun cu confetti, pentru copii. Acesta s-a declanșat, fără mare fast, iar bucățelele de hârtie s-au înălțat doar zece centimetri, înainte să cadă jalnic în iarbă.

— Rateu, a comentat Lachelle.

— Așa-i? Jalnic, a spus Cat, privind recipientul gol. A costat patru dolari nouăș' nouă.

— Amuzant, dragelor, ce să zic! am spus.

Brigada Farselor nu mă luase prin surprindere, fiindcă vestea debutului meu se răspândise repede în rândul echipei. În timp ce desfăceam lanțul bicicletei, Cat a alergat spre mine și mi-a întins casca.

— Coroana ta, milady, mi-a zis făcând o plecăciune și a izbucnit în hohote de râs.

— Vai, dar nu trebuia, am spus.

Am petrecut fix trei secunde încercând să dezlipesc coronița, pe care Cat o lipise cu lipici ultrarezistent de cască, apoi am renunțat și mi-am pus casca pe cap. Nici măcar nu m-am obosit să scot ghirlandele strălucitoare de pe ghidon.

— Distracție plăcută la bal! Să fi acasă înainte de miezul nopții! a strigat Mariah.

— Să ne anunți dacă-l întâlnești pe Făt-Frumos! a adăugat Lachelle.

Le-am făcut cu mâna și am plecat, în sunet de vuvuzele. La jumătatea campusului, am remarcat că îmi înlocuiseră bidonul vechi și urât pentru apă cu unul nou-nouț. Roz.

Ceea ce îmi aminteam a fi „câteva străzi distanță”, de la SMU¹ până la Clubul Turtle Creek, s-a dovedit a fi zece străzi — aproape trei kilometri. Am mai dat și de două semafoare. Acum așteptam la al doilea. Când ajunsesem la primul, trecerea de pietoni era blocată de o coloană de copilași care se întorceau la creșă.

Amintindu-mi cum îmi flutura rochia în acea dimineată, mi-am dorit brusc să fiu Superman și să pot zbura sau să pot coborî dintr-odată temperatura de pe întreg globul, până la cea a înghețului. Cel mai mult îmi doream să rotesc Pământul în sens invers, cu viteză hipersonică, dând ceasurile înapoi cu vreo oră. Fiindcă n-aveam astfel de puteri, fumegam și pe dinăuntru, și pe dinafară. O ultimă privire la ceas — era 16:45. În cel mai bun caz, aveam să ajung cu douăzeci de minute întârziere, transpirată și roșie la față.

Intrarea în club era, firește, în pantă. Incapabilă să-mi stăpânesc unda de panică, m-am ridicat în șa, pedalând la deal. Dintr-odată, de parcă s-ar fi aflat lângă mine, am auzit-o pe mama spunând: „Megan, dragă, *niciodată* nu primești a doua șansă de a face o primă impresie bună”. Mersi, mami!

¹ Acronim pentru Southern Methodist University. (N. red.)

În față, am văzut porticul umbrît și uşile de la intrare. Mi-am imaginat cum ajunseseră celelalte fete — înaintea mea, fireşte — mai devreme și cum își parcaseră maşinile imaculate, cu aerul condiţionat la o temperatură atît de scăzută, încît purtau puloveraşe de caşmir. Ieşind cu mare grijă, ca să nu-și ciufulească părul și să nu-și rupă vreo unghie, luaseră tichetul de parcare întins de valet și făcuseră doar opt pași pînă în intimitatea răcoroasă a clubului. Nu era suficient timp nici să topești o bomboană M&M, darămite machiajul lor de tip kabuki.

Pierdută în amărăciunea reveriei mele, am dat buzna spre intrare, am oprit în scrâșnet de frâne și am făcut contact vizual cu valetul din parcare. Era tînăr, purta un șort negru și un tricou alb, cu guler. Era ridicol de chipeș: ochi mari, căprui, păr ondulat și o gropiță în bărbie suficient de adîncă încât ai fi putut face baie în ea. Am așteptat, însă el nu s-a mișcat, ci a rămas acolo, cu tichetul în mână.

— Deci? am întrebat.

Pur și simplu mă privea cu gura căscată. *Sărmanul de el e arătos, dar nu prea inteligent.*

— Ce, n-ai mai parcat o bicicletă?

Asta l-a trezit. A făcut un pas în față și a apucat ghidonul.

— Scuze. Bună ziua... doamnă, s-a bîlbîit el, zîmbind.

Și ce zîmbet! Mai luminos decît nocturna de la Westcott Field¹.

— Bine ați venit la Clubul Turtle Creek!

— Mersi.

Mi-am desfăcut casca și i-am dat-o. A remarcat coronița și a zîmbit iar. Chiar că era chipeș. Trebuie că avea lipici la tipele mai în vîrstă. M-am gândit să-i explic treaba cu coronița, dar ce explicație plauzibilă i-aș fi putut oferi?

¹ Stadion din campusul universității texane Southern Methodist. (N. tr.)

Și apoi, grăbită și distrasă de fizicul lui, mi-am agățat tivul rochiei în șaua bicicletei și am sfâșiat-o în timp ce coboram. Auzind zgomotul de material sfâșiat, am privit amândoi în jos. Rochia mea roșie, elegantă avea o ruptură de la coapsă până la șold — o gaură generoasă, prin care mi se vedeau chiloții cu floarea-soarelui și o suprafață impresionantă de piele.

— Perfect! am spus. Pur și simplu perfect!

Mi-a aruncat o privire compătimitoare. Mi-am strâns rochia pe lângă corp și i-am întins o bancnotă de cinci dolari.

— Mulțumesc mult, doamnă!

În vocea lui se simțea o urmă de glumă intimă, o tachinare blândă — probabil din cauza coroniței. Sau, poate, a chiloților cu floarea-soarelui.

— Cu plăcere.

I-am cercetat fața în căutarea unui răspuns, iar zâmbetul i s-a lățit. *Cu siguranță, coronița e de vină. Am făcut semn spre bicicletă.*

— Calc-o!

— Da, doamnă, a spus, cu un zâmbet tot mai larg.

Inima îmi tresărea. Era mai mult decât arătos. Tipic: sunt înconjurată de bogătani, iar eu suspin după valet. Am plecat ținând laolaltă marginile despicăturii.

— Fără acrobații! i-am strigat peste umăr.

— Sigur, doamnă.

Când am deschis ușa, i-am aruncat o ultimă privire. Îmi sprijinea cu atenție bicicleta de un perete. Apoi, un Mercedes AMG negru a apărut în trombă și din el a sărit un bărbat mai vârstnic, purtând un tricou cu sigla Clubului Turtle Creek. „Valetul” meu s-a îndreptat spre portiera șoferului și i-a oferit *cei cinci dolari primiți de la mine* adevăratului valet.

S-a oprit înainte de a urca în Mercedes, privind spre mine. Mi-a zâmbit și mai larg și mi-a făcut cu mâna, savurând vizibil scena. Șocul meu a fost înlocuit de amuzament. Ca să vezi! Și

chipeș, și viclean. I-am făcut și eu cu mâna. *Pe curând, străine,* m-am gândit, în timp ce Mercedesul a demarat. Până și mașina lui avea un fund pe cînste.

În interiorul clubului era frig și întuneric ca într-un iglu, iar eu am așteptat: pupilele mi se dilatau, trecând de la temperatura Saharei la nuanțele plăcute ale luxului. Am simțit adierea aerului condiționat de deasupra și mi-am ridicat brațele, lăsând aerul rece să-mi mângâie subsuorile ude.

Dumnezeule, raiul pe pământ!

Fiindcă mai fusesem acolo de câteva ori, știam că mă aflu la intrarea principală. Am privit în jur, să evaluez situația. Parchet sclipitor? Bifat. Tapet textil roz-piersică și finisaje de nuc? Da. Plante în ghivece mari, de cupru? Candelabre de cristal? Da și iar da. O femeie care ședea la recepție, privindu-mă în timp ce îmi aeriseam subsuorile? Asta era ceva nou.

— Pot să vă ajut? a întrebat ea, pe un ton la fel de rece precum aerul din încăpere.

Mi-am coborât lent brațele.

— Da. Bună! Sunt Megan McKnight. Am venit aici pentru întâlnirea preliminară.

— În Sala Magnolia. Pe coridor și apoi la stînga. Chiar în capăt, veți vedea ușile duble.

— Mulțumesc frumos.

— Pentru puțin.

— E foarte cald afară.

— Da, este.

Mă bucur că am stabilit chestia asta.

Am început să merg, prinzându-mi cu mâna marginile despicăturii.

Apoi, m-a lovit inspirația. M-am întors spre femeie.

— Pot să împrumut un capsator de la dumneavoastră?

— Da.

A luat de pe birou un capsator mare și mi l-a înmănat. Ținând la un loc tivul, am apăsat capsatorul de trei ori, rapid — țac, țac, țac.

Am lăsat rochia să cadă și gata! Crăpătura era aproape rezolvată. Se mai vedea o urmă de galben, așa că am mai capsat o dată. Erau grosolane precum cusăturile lui Frankenstein, dar măcar dispăruse gaura și, dacă-mi țineam mâna pe lângă corp, nu prea se vedea. Am restituit capsatorul, i-am făcut cu ochiul receptionistei încremenite și m-am aventurat în căutarea întâlnirii preliminare.

Sala Magnolia. Cuvinte dulci, melodioase, bune pentru a fi șoptite și savurate. Simpla lor rostire evoca imagini precum salată de carne de pui fiartă la abur, pe pat de lăptuci unse cu unt, cu șervete de pânză, porțelanuri aurite, argint masiv și pahare aburite, cu ceai cu gheață garnisit cu mentă proaspătă. Nimic rău nu se poate întâmpla în Sala Magnolia, mă gândeam eu, văzând cum ușile de un alb orbitor se apropiau.

La naiba! Probabil că nici nu au început, am sperat, înăbușindu-mi dorința de a parcurge ultimii metri în fugă. Pariez că încă sunt pe acolo, sorbind din ceai și făcând cunoștință. Nimeni nu va remarca faptul că *eram cu douăzeci și cinci de minute în întârziere.*

Ajunsă la uși, mi-am verificat rochia. Capsule țineau totul la locul lui. Mi-am strâns mai bine părul în coadă, am suflat în sus spre frunte ca să mă răcoresc și am dat să apăs clanța ușii gigantice.

Totul va fi bine, mi-am spus și apoi am intrat.

Patru

*Megan descoperă că băutul ceaiului
poate fi un sport de contact*

Sala Magnolia era suficient de mare încât ai fi putut parca acolo un avion Gulfstream, și tot ar mai fi rămas spațiu. Însă, în locul unui avion, singurul obiect din „hangar” era o masă rotundă, înconjurată de șapte scaune. Unul era gol. Pe celelalte stăteau șase tinere, iar o femeie foarte înaltă, bine îmbrăcată, se afla în spatele lor. La auzul ușii care se deschidea, toate cele șapte capete s-au întors spre mine. Se pare că deja începuseră întâlnirea.

— Da, vă rog? a venit replica dinspre amazoana-șefă.

Am recunoscut-o imediat pe Ann Foster. Privirea ei era pătrunzătoare chiar și de la zece metri distanță.

— Sunt Megan McKnight. Aici se ține întâlnirea preliminară?

Ce întrebare strălucită, Megan! Soră-ta e chiar acolo. Ce altceva putea fi?

— Da.

Ann nu a mai adăugat altceva. În schimb, mă măsura din cap până-n picioare în timp ce mă îndreptam, vizibil jenată, spre singurul scaun neocupat.

Am încercat să nu par prea crispată, în timp ce mă așezam. Julia mi-a aruncat o privire încurajatoare, iar eu am zâmbit slab. Femeia vorbea iar. Verișoara mea, Abby, mi-a făcut cu ochiul, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Celelalte patru fete o priveau cu stoicism pe amfitrioană.

— Așa cum vă spuneam, ar fi *imposibil* să supraestimați oportunitatea care vă așteaptă.

Ann ne-a privit cu atenție pe fiecare, lăsând cuvintele să aterizeze mai întâi la nivel de grup, și apoi individual. Cu ochii ei asupra mea, mi-am simțit spinarea îndreptându-se, de parcă aș fi fost trasă în sus de ațele unui păpușar. Recunosc că tipa cunoștea prea bine valoarea unei comunicări scurte, urmată de tăcere. A lăsat fraza să atârne în aer treizeci de secunde, până când tăcerea a devenit de-a dreptul incomodă. Ăsta chiar că-i *un truc de reținut*. Mi-am impus să nu mă foiesc.

— Vă aflați în punctul de pornire al unei călătorii istorice. Anul acesta, Clubul Bluebonnet a trimis doar șapte invitații pentru Sezonul Debutantelor din 2016. De un secol și un sfert, în jur de opt sute de femei din Texas au stat pe locurile voastre. Unele sunt rude cu voi — mame, mătuși, bunici —, multe dintre ele au devenit membre de seamă ale societății. Acestea sunt femeile și familiile care au construit acest oraș prin eforturile și operele lor de binefacere. Și v-au ales pe voi ca să purtați mai departe torța tradiției și a excelenței.

Tipologia căreia îi aparținea Ann Foster era reprezentativă pentru societatea texană și la fel de întâlnită în Park Cities ca modelul Lexus 350. Fiecare familie avea una. Fața ei era netedă, cu excepția ridurilor fine de la colțul ochilor. Am presupus că avea șaiszeci de ani, însă ar fi putut avea cu zece ani în plus sau în minus. Niciun gram peste greutatea potrivită și, dat fiind că purta părul prins la spate, mi-am zis că poate fusese balerină. Avea, cu siguranță, și postura, și atitudinea unei balerine. În mai puțin de

zece secunde, după felul în care trăgăna silabele, am știut că era din Houston și am completat rapid spațiile goale: Camp Mystic¹, sau măcar Waldemar². Apoi a studiat la Universitatea din Texas, fie în grupul studentesc Kappa, fie în Pi Phi. A petrecut decenii lucrând drept organizatoare de nunți și coordonatoare de evenimente pentru cei bogați și celebri, gravitând mereu în jurul buleilor, niciodată în interiorul ei. Acum locuia în sau în apropiere de cartierul Park Cities, însă, fiindcă era necăsătorită (nu purta verighetă) și încă muncea, însemna că locuia într-un apartament, pe Northwest Highway, sau într-o casă micuță, la vest de Tollway.

— Nu faceți greșeala, a continuat Ann, să credeți că tradițiile nu cer rigoare și sacrificiu, rezistență și integritate. Nu sunt menite să ofere o vitrină în care să vă afișați „marfa”, ci să vă dovedească vouă, familiilor voastre și altora că veți fi adulți capabili și de încredere, femei de cuvânt, că veți alcătui țesătura următoarei generații a societății. Dacă ați venit aici crezând că debutul va fi doar o înșiruire de petreceri stupide, vă înșelați amarnic. Da, vor fi baluri, cine, *brunch*-uri și ceaiuri, și veți participa la toate. Veți strânge mâini și veți face reverențe și veți zâmbi până vă vor dura obraji. Când se va termina, veți cunoaște pe toată lumea din oraș care merită cunoscută, iar ei vă vor cunoaște pe voi. Dar, înainte de toate, debutul vostru vă va oferi calea de a lăsa o moștenire, un mare efort altruist. Fiecare dintre voi va alege, dacă nu a făcut-o deja, o organizație caritabilă la a cărei cauză ține cu pasiune, iar la încheierea sezonului va face o *donatie considerabilă* în contul acesteia.

S-a oprit iar. Judecând după pauza anterioară, m-am gândit că asta va fi una lungă. Îmi era cald, gonisem cu bicicleta și eram încă stresată, așa că am luat paharul cu ceai la gheață din fața mea și am încercat să iau doar o dușcă. Dar când lichidul rece mi-a

¹ Tabără creștină de vară pentru fete. (N. tr.)

² Tabără creștină pentru fete, foarte respectată în Texas. (N. tr.)

atins gura, nu m-am putut abține — *gâl, gâl, gâl*. La jumătatea paharului, mi-am dat seama că Ann nu mai spunea niciun cuvânt, iar ea și fetele se uitau cum dau ceaiul pe gât.

— Scuze, am spus, punând repede paharul înapoi.

Ann a închis ochii, a inspirat adânc, și-a revenit și s-a concentrat din nou asupra grupului.

— Ce vreau să spun prin „donație considerabilă”? Anul trecut, o tânără a strâns și a donat peste patru sute de mii de dolari către Habitat for Humanity. Folosite împreună cu granturi potrivite, fondurile acelea au ajutat la construirea a zece case noi pentru cei aflați în dificultate. O fată ca voi a reușit, anul trecut, să ofere case noi pentru zece familii. *Acesta* este un dar care merită oferit, o adevărată moștenire, mai mult decât reușesc majoritatea oamenilor în viață. Și totuși, această tânără are doar douăzeci și doi de ani și va termina facultatea anul acesta. Vă închipuiți ce efect a avut asta asupra stimei sale de sine? Credeți că va fi capabilă de lucruri mari? Și nu ne-ar plăcea tuturor să avem asemenea mențiuni în CV?

S-a oprit iar, ca mesajul să aibă efect.

— Îmi închipui că vă întrebați cum veți strânge banii. Răspunsul este că, pe lângă petreceri organizate de rudele voastre sau de organizații importante, precum Petroleum Club, Junior League, Texas Bar Association și așa mai departe, fiecare fată și familia ei vor organiza, de asemenea, o petrecere. Acestea trebuie să vă reprezinte, să fie chipul pe care doriți să-l prezentați lumii. Pot fi tematice, pot fi în locuri diferite, însă este de așteptat să vindeți locuri la mesele de la petrecerea voastră, iar banii strânși vor fi donația oferită. Tânăra despre care vă vorbesc a vândut anul trecut, la debutul ei, locuri la mai mult de o sută de mese a câte șase persoane, fiecare masă costând patru mii de dolari.

Ne-am privit între noi. O sută de mese? Patru mii de dolari fiecare?

— Așa că da, vor exista petreceri, însă au un scop măreț.

Câteva fete s-au folosit de noua pauză pentru a sorbi delicat din ceai. Sclifositele!

— Vă rog să deschideți mapele din fața voastră.

Fusesem atât de ocupată să mă aclimatizez, încât nu remarcasem că pe masă erau șapte dosare aranjate cu gust: crem cu detalii aurii. Pe copertă fusese embosat titlul *Sezonul Debutantelor Bluebonnet 2016*. În colțul din dreapta jos al mapei mele, scris cu litere elegante, aurii, am văzut numele meu: *Megan Lucille McKnight*.

— Asta, a spus Ann ridicând în aer propria mapă, este biblia voastră. Tot ce trebuie să știți se află aici. La secțiunea „Referințe” veți găsi stilști, florari, firme de catering, coordonatori de evenimente, papetării, croitori și croitorese — cu toții recomandați personal de mine. La secțiunea „Organizații caritabile” veți găsi o listă de sugestii. E detaliată, dar nu exhaustivă. Există o secțiune pentru portrete și o agendă cu adrese. Familiarizați-vă cu toate. Veți scrie multe note de mulțumire. Acum, vă rog să deschideți mapa la secțiunea „Calendar”, pe care o vom parcurge împreună.

Toată lumea a deschis mapele.

— După cum vedeți, am ales-o pe Abigail Lucas ca gazdă pentru prima petrecere de debut, la sfârșitul lui octombrie. Lauren Battle va găzdui al doilea bal...

Am oftat ușurată. Mătușa și unchiul meu erau plini de bani și aveau gusturi excelente, așa că petrecerea avea să fie, cu siguranță, perfectă. Mi-am privit verișoara. Abby părea entuziasmată. Am răsfoit calendarul și am aflat că petrecerea noastră avea să fie ultima, chiar înainte de Crăciun. Slavă Cerului! Orice răgaz era bine-venit, fiindcă nu eram deloc pregătită pentru gândul că mama trebuia să plănuiască și să organizeze o petrecere de debut pentru șase sute dintre cei mai apropiați prieteni ai noștri și pentru familiile

lor. În plus, dacă treceam de calificări, sezonul competițional avea să se încheie cu o săptămână înainte de petrecere.

În timp ce Ann turuia mai departe, am ignorat-o și am aruncat o privire în jurul meu. Alte șase fete. Pe Julia o cunoșteam. La stânga ei stătea Abby. Rochia ei era bleumarin, cu tiv alb. Era simplă, creată să subțieze, fiindcă Abby se lupta mereu cu kilogramele în plus. Apoi, fețele îmi erau străine. Am încercat să-mi amintesc numele fetelor. O blondă clasică — să fi fost Ashley? O brunetă interesantă — Sydney Nu-știu-cum — mi se părea cunoscută. Oare ne întâlniserăm cândva? Scormoneam prin memorie, ca să-mi dau seama unde anume. Mi-a aruncat o privire scurtă și i-am citit ceva în ochi. Era... stânjenită. Dar nu îmi aduceam aminte de unde o știam. La stânga ei, altă brunetă. Nu erau două de-alde Ashley?

Chiar vizavi de mine stătea așezată altă blondă, însă ea era cu adevărat *cineva*. Lauren Battle emana un aer de femelă alfa. Avea părul ondulat, machiaj de fotomodel, iar rochia ei galben deschis îi evidenția bronzul opulent, care îmi amintea de nuanța Burnt Sienna a creioanelor Crayola. Familia Battle se afla în Texas de tot atât timp cât familia McKnight, însă apăruse în lumina reflectoarelor în anii '20, când înfloriseră câmpurile petroliere. Împânziseră tot Texasul cu o rețea de moștenitori avuți și încă dețineau cam o treime din Forth Worth. Chiar dacă până atunci n-o întâlnisem pe Lauren, le văzusem pe ea și pe mama ei, alături de diverși bunici, unchi și veri, în ziare sau pe copertile revistelor mondene insipide, precum *D*.

Trăsătura comună tuturor celor prezente era culoarea pielii: eram albe. Eu mersesem la o școală publică din DeSoto, cu un sortiment mai mult decât bogat de copii, iar fotbalul se bazează pe meritocrație. Dacă poți vâri mingea în plasă, e acceptabilă și culoarea tuciurie. Dar fetele de la această masă dovedeau că până și în zilele noastre un debut Bluebonnet în Dallas încă presupune

fete albe, privilegiate și bogate sau, în cazul fetelor McKnight, o moștenire serioasă, învăluită într-o bogăție aparentă.

— Balul final, din seara de Revelion, a continuat Ann, va fi găzduit de Clubul Bluebonnet. După cum știți, Clubul este sponsorul de bază din acest an, iar balul s-a ținut anual încă din 1882, o tradiție neîntreruptă care se întinde pe durata a o sută treizeci și patru de ani, cu nouăsprezece ani mai îndelungată decât rivalitatea dintre echipa Universității din Texas și cea a Universității din Oklahoma, în cadrul minunatului sport numit fotbal.

S-a oprit pentru o clipă ca să privească în jur și să lase mesajul să pătrundă în mințile noastre. Efect garantat. Nu existau tradiții mai importante decât rivalitatea dintre UT¹ și UO². Înfruntarea Red River este un război de graniță anual, purtat în numele fotbalului. Are loc în Dallas, punctul neutru dintre Austin și Norman, în statul Oklahoma. Acolo, în octombrie, legiuni întregi de fani furibunzi îmbrăcați în stacojiu și portocaliu-închis se adună pentru a petrece un weekend cu băutură și încăierări. Și treaba asta cu debutul Bluebonnet era cu douăzeci de ani mai veche? Cineva să-mi facă seama, vă rog!

— La acest eveniment veți purta rochie albă și mănuși albe, fără excepții. Când veți fi prezentate, va trebui să faceți o reverență formală. Se numește Reverența Texană. Toate tinerele care au debutat în societate în statul Texas au făcut-o și trebuie s-o stăpâniți la perfecție. Vă rog să vă amintiți că veți fi singure acolo, la capătul unui podium, pe o scenă, sub reflectoare fierbinți, în văzul întregului oraș — pe tocuri.

Ne-a privit pe fiecare, cântărind din ochi dacă eram în stare de o asemenea performanță.

— Vă voi arăta chiar acum.

¹ Acronim pentru University of Texas. (N. red.)

² Acronim pentru University of Oklahoma. (N. red.)

Ann s-a ridicat, dreaptă ca un țăruș. Apoi și-a dus piciorul stâng la spate și a început să facă o reverență. Capul său a ajuns în dreptul taliei. Începea să ingenuncheze, iar ea continua să coboare tot mai mult și mai mult. Își întorsese chipul într-o parte, ca să nu se păteze de ruj.

O să cadă! m-am gândit, în timp ce Ann s-a făcut covrig, ajungând paralel cu podeaua. Dar n-a căzut. Se ținea pe poziții. Și apoi, fără să se clatine deloc, a început să se ridice iar. Am căutat o urmă de efort pe fața ei, dar n-am găsit nimic. Practicasem și eu tonifierea zonei abdominale, așa că eram impresionată.

— Ați înțeles? Vreau ca fiecare dintre voi să încerce. Cine e prima?

Toată lumea privea în jur. Cine să îndrăznească așa ceva?

— Eu, am anunțat dintr-odată și m-am ridicat.

Forța și flexibilitatea erau punctele mele forte. Făceam șaiszeci de *box-jumps*¹, de trei ori pe săptămână, și puteam să fac zece serii a cincizeci de genuflexiuni la rând. În plus, încercând prima, dădeam dovadă de inițiativă. Poate că asta ar fi convins-o pe Ann să uite că întârziase. Două dintr-o lovitură.

— Relaxează-te, mi-a spus Ann.

Și-a întins mâinile spre mine, cu palmele în sus.

— Sunt OK, am asigurat-o eu.

I-am privit mâinile. Chiar voia să mă sprijine?

— Serios, mă descurc, i-am zis.

— Vei avea nevoie de ajutor.

— Nu cred.

Cât de greu putea să fie?

Ann s-a dat înapoi, ezitând. Am închis ochii și am inspirat. Am încercat să-mi amintesc cum procedase. Mi-am depărtat brațele de o parte și de alta, apoi am început să-mi cobor corpul.

¹ Tip de săritură sportivă care presupune flexarea genunchilor, urmată de saltul pe o bancă sau pe o cutie specială. (N. red.)

Totul a mers de minune în primii zece centimetri și mi-am plasat piciorul stâng în spatele celui drept. Mișcarea din următorii zece centimetri a fost acceptabilă, până când genunchiul meu drept s-a îndreptat complet. Apoi, s-a întâmplat ceva straniu. Piciorul meu stâng s-a oprit în spatele celui drept și a refuzat să se mai miște. Am încercat să-l forțez să coboare, apăsându-mă în jos cu ajutorul pieptului, însă piciorul drept a început să-mi tremure. Am apăsat mai tare, iar coapsa dreaptă mi s-a încordat, mușchiul a fost cuprins de o crampă și, din cauza tensiunii extreme, capsele care-mi țineau rochia laolaltă au pocnit. Șoldul meu a luat-o razna și am căzut grămadă pe podea. Tocmai îmi aplicasem singură o figură de jiu-jitsu. Abby se prăpădea de râs — un râs sonor, molipsitor.

— E mai dificil decât pare la prima vedere, a spus Ann sec.

Mi-a întins mâna ca să mă ajute, însă, jenată și derutată de eșec, am refuzat. M-am ridicat, mi-am strâns rochia pe mine și m-am așezat la loc. Julia m-a bătut pe umăr, iar eu am făcut o grimasă. Lauren mi-a aruncat o privire care-mi transmitea că-i pare rău pentru mine.

După eșecul meu, celelalte fete s-au ridicat cu grijă și au acceptat mâna întinsă de Ann.

— E crucial să vă susțineți greutatea pe picioare, a spus Ann, ținându-i mâinile lui Abby, care a reușit să coboare trei sferturi din distanță, înainte de a se opri.

Sydney a fost următoarea și s-a descurcat la fel de bine ca Abby. Apoi au urmat cele două Ashley. Ashley Numărul Unu era, în mod clar, dansatoare și, cu ajutorul lui Ann, a ajuns cel mai aproape de podea. Ashley Numărul Doi părea să aibă ameteți și abia dacă s-a clintit. Julia aproape că a reușit, la fel și Femela Alfa, însă toate s-au sprijinit de mâna lui Ann.

— Vă recomand călduros să începeți să exersați imediat. Folosiți-vă de o bară pentru dans sau de spătarul unui scaun,

pentru susținere, și încercați mai întâi să obțineți suficientă flexibilitate încât să ajungeți aproape de podea; apoi încercați cu o singură mână.

Mulțumită că acum pricepuserăm ce eforturi ne așteptau, Ann a continuat.

— Vă rog să deschideți mapa la secțiunea „Însoțitori”.

S-au întors paginile, foșnind liniștit. Unul dintre avantajele reale ale debutului era garanția că în următoarele luni urma să întâlnim o mulțime de tipi arătoși (speram noi) și chiar și eu eram curioasă să aflu cine erau. Am parcurs rapid lista de șaiszeci-șaptezeci de nume, am citit *Bryson Alexander Perriman* și *Benjamin Francis Horton* și ochii mi s-au încețoșat.

— Acești tineri au vârste cuprinse între douăzeci și douăzeci și cinci de ani, a spus Ann. Unii sunt încă la facultate, însă majoritatea au pătruns deja în lume. Mulți sunt fiii unor familii bine privite și veți găsi printre ei avocați, ofițeri de Marină, antreprenori. Pe fiecare îl recomandă câte ceva. Pentru balurile formale și pentru debut în sine, vă voi găsi eu câte un însoțitor, un alt tânăr pentru fiecare eveniment. Singura excepție privind alegerea însoțitorului este dacă sunteți deja logodite sau dacă vă logodiți în timpul pregătirii, iar în cazul ăsta, firește, logodnicul vostru vă va fi însoțitor. Se întâmplă ca domnii să aibă uneori solicitări speciale, iar eu încerc să le onorez, când sunt sincere și adecvate. Pentru alte petreceri din acest timp puteți aduce un partener ales de voi și este posibil ca tinerii din această listă să vă contacteze pentru a stabili o întâlnire. Dacă va fi așa, puteți fi sigure că i-am recomandat personal pe toți și că se confruntă cu aceleași standarde cărora trebuie să le corespundeți și voi. Ați înțeles?

Încuviințări din toate părțile.

— Bine. Cu minimum o săptămână înainte de fiecare eveniment cu însoțitor, veți fi contactate de către însoțitorul stabilit, care vă va comunica aranjamentele pentru seara respectivă. Vreau

să înțelegeți că fiecare în parte și toate împreună reprezentați o tradiție, un ideal și că va trebui să vă purtați conform celor mai înalte standarde ale bunelor maniere. Eșecul în această privință va atrage după sine consecințe rapide și grave. M-am făcut înțeleasă?

Încuviințări rapide.

— Excelent! Sunt convinsă că va fi un Sezon de succes. Vă rog să savurați gustările, să vă cunoașteți, și ne vom revedea în câteva săptămâni.

Ca dirijate prin telepatie, ușile s-au deschis și câțiva chelneri au intrat purtând tăvi cu sendvișuri, pe care le-au aranjat pe masă. Mirosul de mărar care emana din crema de brânză și tartinele cu somon afumat m-au luat prin surprindere și mi-am dat seama că eram flămândă ca un lup. Instinctul și foamea m-au făcut să înșfac și să devorez nenorocitele alea mici. Tocmai mâncam al doilea sendviș, când am auzit o voce din spatele meu.

— Ai o clipă, domnișoară McKnight?

La naiba! Sendvișus interruptus.

M-am uitat în spate. Ann Foster mi se adresase. Mi-a făcut semn să mă ridic și s-o urmez, așa că am înghițit îmbucătura și m-am ridicat. Am urmat-o la pas, aruncându-i Juliei o privire. Expresia ei de îngrijorare sinceră m-a făcut să-mi revin, până când am remarcat-o pe Femela Alfa, care zâmbea ca pentru sine. *Scârbei ăleia probabil că-i pare rău că ratează grătarul de acasă*, m-am gândit. Ann s-a oprit lângă imensele ferestre franceze aflate în partea opusă a încăperii. Panorama era compusă din alei bine întreținute, arbori pecan, fântâni arteziene și bețe pentru steagurile de golf.

Ne aflam suficient de departe încât să nu fim auzite de celelalte, însă eram la vedere. Indiferent ce urma, fiecare fată prezentă avea să asiste.

— Nu am făcut cunoștință așa cum se cuvine, a început ea. Mă numesc Ann Foster.

Mi-a întins mâna, iar eu am strâns-o ferm. Era mai înaltă decât crezusem.

— Megan McKnight.

— Îmi pare bine de cunoștință.

Părea sinceră.

— Și mie, domnișoară Foster.

Mi-am mascat teama în spatele unui zâmbet larg.

— Le cunosc pe mama și pe mătușa ta, firește. Și cunosc istoria familiei tale. Sora dumitale, Julia, pare încântătoare.

S-a oprit și am înțeles amândouă că dorea să sublinieze diferența dintre mine și Julia. Am rămas tăcută și nu am mușcat momeala.

— Domnișoară McKnight, vreau să fiu sinceră. Sunt angajată de Clubul Bluebonnet ca să planific și să organizez debutul vostru. Dețin acest post de mare încredere de mai bine de douăzeci de ani, iar ei se așteaptă să mă asigur că totul se petrece fără niciun incident. Găzduiesc acest „ceai” pentru a întâlni, într-un mediu lipsit de formalitate, pe fiecare tânără aleasă; și o fac nu doar pentru a explica semnificația debutului, dar și pentru că doresc să știu că ea înțelege, acceptă și se declară pregătită pentru încercările care urmează. De o importanță majoră este punctualitatea...

— Îmi pare rău, am intervenit. Antrenamentul la fotbal s-a prelungit.

— Antrenamentul nu este problema mea, domnișoară McKnight. Ce mă privește este întârzierea și — a făcut un gest spre rochia mea ruptă și pătată de sudoare — aspectul fizic neglijat, care dovedesc, laolaltă, o lipsă crasă de respect față de mine și față de celelalte tinere prezente.

— Mi-am cerut scuze, am subliniat eu, simțind că îmi ard obraji. Promit să nu se mai repete și sunt sigură că, dacă mi se va

oferi ocazia, pot învăța să fac reverența la fel de bine ca fetele celelalte.

Nările lui Ann au tremurat, iar ea s-a încordat. Arăta mai puțin a balerină și mai mult a tigru siberian, adulmecându-și prânzul. Schimbarea m-a șocat într-atât, încât am făcut un pas spate. Mi-a vorbit glacial:

— Cuvântul *reverență*, domnișoară McKnight, este sinonim cu *politețe*, un cuvânt și un concept care îți sunt, în mod clar, străine.

La naiba, mi-a zis-o!

— O reverență făcută cum trebuie nu este nici frivolă, nici supusă, ci reprezintă o poziție care inspiră respect. Un alt cuvânt care adună praf pe raftul vocabularului tău.

— Domnișoară Foster, eu...

— În dumneata, domnișoară McKnight, a continuat Ann, nu văd decât un copil egoist, o constantă a zilelor noastre. Nu vrei decât să-ți fie bine ție și folosești intelectul pe care-l posezi numai în cadrul unui sport ieftin. Debutul, domnișoară McKnight, nu este un joc nici pentru mine și nici pentru cei care participă și nu intenționez să depun eforturi pentru a-ți schimba atitudinea de dispreț vădit față de instituțiile pe care le reprezintă. Nu prea am speranțe că vei reuși s-o schimbi de una singură. Așadar, cred că ar fi cel mai bine să te retragi din proprie inițiativă.

Am fost atât de surprinsă de această ploaie de lovituri usturătoare și bine țintite, încât probabil că au trecut mai bine de douăzeci de secunde până am reușit să vorbesc iar. A așteptat răbdătoare, în timp ce eu mă clătinam asemenea unui luptător amețit de lovituri, pe cale să cadă la saltea.

— Cred că m-ai judecat greșit, am îngăimat.

— Mă îndoiesc.

Inima îmi bătea puternic în piept, iar obrajii mi se înroșiseră ca sfecla. Să mă retrag? Dar nici nu începusem...

— Nu vreau să mă retrag, am început, precaută. E important pentru părinții mei, iar eu n-am fost niciodată genul care renunță. Voi face orice este necesar să mă dovedesc capabilă.

— Încăpățânarea dumitale, deși admirabilă, nu va fi suficientă, domnișoară McKnight, a spus ea sec.

Treaba asta cu „domnișoara McKnight” începea să mă zgârie pe creier.

— E mai mult decât evident că nu poți păși cum se cuvine, a continuat ea, așa că, firește, nici să dansezi nu poți. Și nu mă refer la Zumba.

— Mama ne-a înscris deja la cursuri de dans.

— Aș vrea să fie atât de ușor. Va trebui să înveți să stai dreaptă, să te îmbraci corespunzător, să te porți cu decență și modestie. Ești la kilometri distanță de o Reverență Texană mulțumitoare și, sincer, ținând cont de timpul pe care îl ai la dispoziție și de lista de cerințe, mă îndoiesc că vei fi capabilă s-o stăpânești.

Dintr-odată, nu mă mai simțeam doar jignită, ci și furioasă.

— Ați fi surprinsă, domnișoară Foster, să aflați ce pot să fac într-o perioadă scurtă, am declarat eu, încrezătoare.

M-a privit iar, încă în dubii. De ce mă împotriveam? Era șansa mea să dispar din peisaj. I-aș fi putut spune mamei că Ann nu mă crede capabilă și că știe, la fel ca mine, că n-am stofă de debutantă. Dar m-am gândit la tata și la cum mă implorase; chiar dacă nu știam de ce, era clar că *avea nevoie* să rămân pe poziții.

— Vă rog, doamnă, am spus, îndulcindu-mi tonul și zâmbindu-i cu tot farmecul texan de care eram în stare. Îmi dau seama că n-am început cu dreptul ziua de azi, însă aș aprecia enorm dacă mi-ați permite să vă dovedesc că locul meu este aici.

A cântărit pentru o clipă acel „doamnă” și fraza care îi urmăse, nesigură dacă erau batjocoritoare sau sincere.

— Domnișoară McKnight, ai o lună la dispoziție. Uimește-mă. Apoi mi-a întors spatele și a părăsit Sala Magnolia.

M-am împleticit spre masă. Julia și Abby s-au ridicat.

— Ești palidă, a spus Julia.

— Scârba aia e o dură.

— Așa-i, s-a băgat Ashley Numărul Unu. Acum doi ani, i-a provocat verișoarei mele un atac de panică, așa că s-a retras și a ajuns la spital.

— Păi ce ți-a spus? a întrebat Abby.

— Mi-a cerut să mă retrag.

Un icnet a răsunat la unison.

— Dar am înduplecat-o, pentru moment. Sunt într-un fel de perioadă de probă.

Asta le-a făcut să râdă. Am râs și eu. M-am lăsat să cad pe scaun. Disperată după mâncare solidă, care să-mi calmeze cocktailul toxic de adrenalină și de teamă din stomac, am înghițit o tartină cu somon pe nemestecate. Simțindu-mă mai bine, m-am întins după încă una.

— Nu e prea târziu să te răzgândești, a intervenit Lauren, cu voce melodioasă.

Mi-a zâmbit, cu ochii ei de smarald și zâmbetul de porțelan, însă efectul era mai degrabă înspăimântător decât plăcut.

— Pardon? Ne cunoaștem? am întrebat.

— Megan, ea e Lauren Battle, a spus Abby. Lauren, ea e Megan McKnight.

— Îmi pare foarte bine să te cunosc, a declarat Lauren și s-a ridicat pe jumătate ca să-mi întindă o mână peste masă.

M-am ridicat și eu pe jumătate și i-am strâns-o, rezistând tentației de a o strivi până când diamantele imense i-ar fi retezat degetele slăbănoage.

— Nu încerc să fiu răutăcioasă, a spus ea, gesticulând către masa înconjurată de fete, dar e foarte important pentru noi toate. Un lanț rezistă cât cea mai slabă verigă a lui.

— Serios? am spus privind-o pe Julia, apoi m-am uitat iar la Lauren. Atunci, mă voi strădui să nu fiu cea mai slabă verigă.

— Minunat! a răspuns ea. Sincer, nu vreau decât binele grupului.

— Mda, văd.

M-am abținut să-mi dau ochii peste cap.

Mi-a zâmbit și i-am zâmbit și eu. Zâmbetul ei s-a lărgit, al meu la fel, și în curând toată căldura sufletească din încăperea a topit gheața din paharele cu ceai.

Afară, am rămas lângă bicicletă, așteptând împreună cu Julia și cu Abby în timp ce valeții aduceau mașinile. Ashley Numărul Unu și Sydney plecaseră, iar Ashley Numărul Doi și Lauren stăteau „la o parte”, discutând cu voci scăzute, însă suficient de tare ca să auzim și noi.

— A venit pe *bicicletă*?

Ashley Numărul Doi părea șocată.

— Ce încercă să demonstreze?

— Cui îi pasă? a întrebat Lauren, privind-mă. E în perioada de probă. Pariez că zboară înainte de Halloween.

A zâmbit.

— Ador casca ta! mi-a spus Lauren, mult prea tare.

Nenorocita de coroniță!

— Ignoră-le, m-a sfătuit Julia.

A apărut mașina lui Ashley Numărul Doi — un Land Rover, ce altceva? I-a dat valetului un singur dolar, iar Lauren a urcat pe bancheta din spate.

— Pa, Julia! Pa, Abby! Pa, Megan! Pe curând! a spus Lauren, făcându-ne cu mâna.

I-am făcut toate cu mâna, cu fals entuziasm.

— OK. Pa, Lauren! Pa, Ashley! am răspuns.

Valeții au închis portierele cu un bufnet.

— Vedeai-te-aș în primul gard! am strigat, știind că nu mă puteau auzi, pentru că geamurile erau închise.

— *De-asta* te iubesc eu atât de mult, a declarat Abby.

— Megan! m-a muștruluit Julia. Nu spune așa ceva!

— Nu?

— Nu. Fiindcă noi înțelegem că glumești, dar alte persoane nu te cunosc atât de bine.

— Cine-a zis că glumesc?

— Să nu te schimbi niciodată, Megan, a spus Abby.

Ne-a venit mașina. Julia a ezitat.

— E bine, nu?

Se referea la faptul că scăpasem ca prin urechile acului.

— Firește, am spus. Acum hai să plecăm de aici.

— Luăm cina la Cafeneaua Express?

— Deja știu ce comand.

Julia a plecat.

— Mă bucur că nu te retragi, mi-a spus Abby. Va fi mult mai amuzant.

— De-aia sunt aici, ca să cobor ștacheta atât de mult, încât tu și Julia doar să pășiți peste ea.

Mașina a ajuns, iar Abby m-a îmbrățișat și a plecat.

Eram ultima care pleca, așa că am pedalat alene, ieșind din Clubul Turtle Creek, apoi am rămas pe trotuar așteptând, gândindu-mă la întâlnirea cu „valetul” și la discuția cu Ann. Pe de-o parte, eram bucuroasă că nu trebuia să-i spun tatei că mi se arătase ușa din prima zi. Pe de altă parte, mi-era teamă de ce mă aștepta.

În fond, fusese doar întâlnirea preliminară. Sezonul debutului nici măcar nu începuse.

Cinci

Megan face cumpărături serioase

— Păstrează-ți mintea deschisă, a spus Julia. Cine știe ce se poate întâmpla și pe cine poți întâlni? S-ar putea chiar să te distrezi.

— Să fim serioși... chestia asta cu debutul e o expoziție de câini, am răspuns, înfulecând un hamburger cu carne de curcan.

— Doamne, ești atât de plină de prejudecăți!

— Dar dacă am dreptate?

Am înmuiat câțiva cartofi prăjiți în ketchup și mi i-am vârât în gură. Și-a dat ochii peste cap auzind întrebarea mea, însă vorbeam serios. Care e diferența dintre judecată sănătoasă și prejudecată? Să fie acuratețea?

Cafeneaua Express era foarte aglomerată, pentru o seară de marți. Cinam acolo deseori, fiindcă era aproape de apartamentul nostru și nu prea scump. Avea mâncare gustoasă și porții mari. Mă ocupam de hamburgerul cu carne de curcan după ce dădusem gata un antreu cu somon la grătar, păstăi verzi și piure, și priveam cu poftă restul de salată Cobb a Juliei.

Da, mănânc mult, și pe bună dreptate. O fată obișnuită poate să consume între o mie cinci sute și o mie opt sute de calorii

zilnic și să-i fie bine așa, însă eu nu sunt o fată obișnuită. Având un metru șaptezeci și șaiszeci și două de kilograme, ard în fiecare săptămână, în urma antrenamentelor, a exercițiilor la sala de forță și a meciurilor, un număr uimitor de 28 000 de calorii (știu asta fiindcă antrenorii m-au testat). Metabolismul meu zumzăie non-stop, ca un stup, și consumul a patru mii de calorii pe zi doar mă împiedică să pierd în greutate; am nevoie de mai mult ca să adaug masă musculară. Credeți-mă, nu-i ușor să găsesc atâta mâncare și e chiar mai dificil să mestec și să înghit totul. Notă: să cumpărăm lapte cu ciocolată, în drum spre casă.

— Uite, am continuat eu lingându-mi degetele, îmi dau seama că ești entuziasmată. Dar tu te pricepi la treburile astea. Eu sunt... nepricepută din punct de vedere social.

M-am întins după salata ei, apoi m-am oprit când i-am văzut mutra șocată.

— Scuze, credeam că ai terminat, am spus nedumerită, fiindcă întotdeauna terminam ce-i rămânea ei în farfurie.

— Nu-i vorba de asta, a șoptit Julia.

I-am urmărit privirea și am descoperit că la bar stătea Tyler Stanton.

— Rahat!

— Nu-i așa?

Julia mă folosea drept scut, sperând că Tyler nu o va remarca.

— Ce mai face? am șoptit.

— Habar n-am. Nu am mai vorbit de o lună.

— Foarte bine, am răspuns. E o bombă cu ceas și nu vrei să fi pe-aproape când explodează.

Julia s-a ridicat în timp ce terminam de vorbit, iar eu mai degrabă am simțit decât am văzut prezența mătăhăloasă a lui Tyler în spatele meu.

— Salut, Tyler, a spus Julia pe un ton plat.

— Ce mai faci? a întrebat el.

M-am ridicat și l-am înfruntat, strecurându-mă între ei. Tyler, care făcea parte dintre echipa de fotbal a SMU, avea un metru nouăzeci înălțime și brațe imense, nemaivorbind de capul lui, cât un cuptor cu microunde. Cum stătea acolo, în blugi și tricou, arăta ca un supererou din desene animate. Dar eu m-am ținut tare pe poziții, chiar dacă privea prin mine, drept spre Julia.

— Suntem încântate să te vedem, însă tocmai plecam, am anunțat eu.

Am luat-o pe Julia de braț și am dat să plec.

— Am auzit despre treaba cu debutul, a spus el. Felicitări!

Julia s-a oprit și s-a uitat la el. Am tras-o de braț. Nu s-a clintit.

— Mersi, i-a răspuns.

Îmi dădeam seama că dorea să-i vorbească, deși nu pricepeam de ce.

— Ce mai faci? s-a interesat Julia.

Am pufnit.

— Bine. Știi tu... a răspuns Tyler, cu vocea căzându-i într-un soi de autocompătimire.

Nemulțumită fiindcă se oprișe, însă bucuroasă că acum se aflau la trei metri distanță, m-am îndepărtat puțin de sora mea.

— Mă duc să fac rost de o casoletă, am spus și am pornit spre bar, cu ochii la Tyler, avertizându-l mut să nu se apropie mai mult.

Au continuat să vorbească.

Julia și Tyler începuseră să iasă împreună din prima săptămână a ultimului lor an de liceu. Tyler, un amestec amețitor de aspect fizic plăcut și mușchi impunători, era atât un american pursânge pe teren, cât și un elev cu zece pe linie, iar în acea toamnă apăruse pe coperta revistei *Texas High School Football* — încă un pas pe drumul spre sanctificare. Elevii au votat-o pe Julia regina balului de absolvire și, ca dovadă că era mai mult decât un chip plăcut, a ținut un discurs, în calitate de elevă cu a doua cea mai mare medie din clasa ei, în fața a șase sute de persoane.

Copleșiți de oferte de burse, inseparabili și îndrăgostiți, cei doi erau invidiați de întreaga școală și de aproape orice părinte care îi cunoștea. Au ales să studieze la SMU împreună și toată lumea credea că vor fi lideri și acolo, ca înainte, până când aveau să absolve, să se căsătorească și să găsească soluții împotriva foamei mondiale.

Primul an a mers conform planului, însă toamna trecută Tyler își rupsesse ligamentul încrucișat anterior, și pe durata lungii perioade de recuperare devenise dificil, adesea furios, și, lună după lună, începuse s-o respingă. În mai, relația lor deja scârțâia. Disperată, sigură că la mijloc era ceva mai grav, Julia îl abordase direct, implorându-l să se deschidă iar în fața ei, să aibă încredere în ea și să i se confeseze. Drept răspuns, o apucase de umăr, strigase „Lasă-mă dracului în pace!” și o împinsese cât colo. Totul se încheiase când capul ei lovise ușa dormitorului.

În lacrimi, amândoi apăruseră la ușa apartamentului nostru și mă treziseră. După ce am aruncat o singură privire, strigasem la el să dispară, apoi o dusesem pe Julia la Urgențe. Medicul îi pusese trei copci, iar eu mă rugasem de ea să depună plângere. Refuzase, însă se despărțise de el. Asta se petrecea cu patru luni în urmă și, din câte știam, nu se mai văzuseră de atunci, deși își mai scriau câte un SMS, iar el o sunase de câteva ori.

M-am întors aducând o casoletă, am vârat în ea tot ce avea calorii și am închis capacul.

— Deci poate bem o cafea cândva, a spus Tyler, apoi ochii i s-au umezit. Mi-e dor de tine. Aș vrea... numai să ne vedem, să vorbim.

— Cred că o să fie greu să vă băgăm pe amândoi într-un separeu suficient de încăpător pentru ordinul de restricție, am comentat, vârandu-mă iar între ei.

— Megan... a spus Julia, însă Tyler ne-a întrerupt.

— Aceeași Megan, a pufnit el. Cum mai stai cu dragostea?

— Ți-e teamă de închisoare? am răspuns, fără să mă clintesc.

— Megan, hai să mergem, a zis Julia.

Nu trebuia să-mi spună de două ori.

— Uite ce-i — Tyler s-a înmuiat și s-a întors spre Julia. Chiar țin la tine și nu vreau să pierdem legătura, bine?

Ochii lui erau rugători.

— Mai vedem, a catadicsit Julia.

— OK, a fost drăguț să te revedem, am spus eu cu însuflețire și am tras-o pe Julia spre ușă.

— Pe curând! a strigat Tyler după noi.

— Sper că nu, am șoptit eu ca pentru mine, dar suficient de tare încât să audă și Julia.

Afară, am condus-o la mașină în pas alert.

— Ai înnebunit? Maniacul ăla te-a băgat în spital, îți amintești?

— Se simte groaznic...

— Așa și trebuie. Și a scăpat ușor.

— Sper să reușească să iasă cu bine din asta. De fapt, e un om bun.

Am privit-o. Vorbea serios.

— Tu ești omul bun, Julia.

Am apucat-o de umeri.

— Știu că vrei să crezi numai lucruri bune despre el, însă crede-mă când îți spun că Tyler a făcut un lucru foarte rău și merită să sufere. Îmi promiți că nu te vezi cu el singură?

— Promit.

Am îmbrățișat-o, iar ea mi-a răspuns tot cu o îmbrățișare.

— Te iubesc și nu vreau să te văd suferind. Niciodată.

— Știu. Și eu te iubesc.

Am urcat în mașină și am pornit motorul, apoi am dat înapoi. Privind-o, i-am remarcat umerii aplecați și privirea în podea.

Ultimele câteva luni fuseseră dificile pentru ea și revederea lui Tyler îi stârnise iar, evident, gândurile negre.

— Treaba asta cu debutul o să-ți prindă grozav de bine, i-am spus. Șase luni de cumpărături, întâlniri și petreceri... Exact ce-ți trebuie ca să uiți de el.

Dar Tyler ne ajutase cu un lucru foarte important. Datorită lui, eu și Julia aveam minunatul nostru apartament cu două dormitoare, aflat la mai puțin de cinci sute de metri de campus. Când doi fotbaliști, pe nume Quinn și Brady, hotărâseră să se mute de acolo, Tyler ne vânduse pontul, iar noi veniserăm într-un suflet, cu cecul în mână. Dar atunci când deschiseserăm ușa, nu ni se mai păruse minunat.

— Doamne! strigase Julia.

Făcuse un pas în spate când o lovise mirosul.

Imaginați-vă un loc în care doi fundași masivi și amicii lor mâncaseră pizza congelată și mâncare chinezească la pachet, băuseră bere Lone Star și nu curățaseră nici baia, nici vreo altă suprafață, timp de doi ani. Adăugați diverse insecte și rufe murdare oribile, coapte timp de șapte luni de vară, înmulțiți toate astea cu o mie și veți avea în fața ochilor o oală murdară, plină de testosteron rânced și dezgustător — noua noastră casă.

— Putem rezista aici trei ani, îi spuseseam atunci Juliei.

Îl sunaserăm pe proprietar și merseserăm la Home Depot, unde am cumpărat mănuși de cauciuc, lichid de curățare industrial, bureți, o găleată, un mop, spray anti-gândaci și o cutie cu măști de hârtie. Am bombardat fiecare cameră, apoi am curățat mâncarea uscată de pe plinte, am spălat pereții, podelele și ferestrele, chiar și ventilatorul din tavan. Dormitorul lui Quinn era gol și nu avea nevoie decât de tratamentul aplicat în living. Al lui Brady era un depozit postapocaliptic de deșeuri toxice, parcă desprins din *Mad Max: Fury Road*.

— Asta o să fie camera ta, spusese Julia, adulmecând.

După ce duseserăm la ghenă sacii de gunoi, eram aproape gata. Ultimul obiect aruncat fusese o saltea care zăcea pe podea. Apucaserăm amândouă, înarmate cu mănuși, câte un colț de saltea, și o ridicaserăm. Icnind, o duseserăm la ușă, și atunci am văzut ediția din martie 2015 a revistei *Pistol* care fusese ascunsă sub ea.

— Este...? întrebese Julia holbându-se la copertă, de unde ne privea un bărbat foarte musculos și foarte dezbrăcat.

Într-o mână, ținea o cheie franceză, iar în cealaltă... știți voi.

— Doamne! exclamasem, scăpând colțul meu de saltea și aplecându-mă să ridic revista.

— N-o atinge! strigase Julia, dar o ignorasem.

Purtam mănuși de cauciuc, în fond. Am răsfoit-o.

— Brady, Brady, Brady, spusese, gândindu-mă la fotbalistul care locuise acolo. Ce băiat obraznic ești!

Îi oferisem Juliei revista, însă refuzase.

Duseserăm salteaua la gunoi și o aruncaserăm împreună cu revista.

Julia se cutremurase.

— Hai să nu pomenim vreodată despre asta.

— Fie!

După o tură la IKEA împreună cu tata, cumpăraserăm de la Target așternuturi și o rogojină țesută, agățaserăm niște fotografii pe pereți și pusaserăm vase Fiesta în dulapuri. Locul părea să ne aparțină. În acea primă seară, ne uitam la TV, când mi se păruse că Julia era tristă.

— Ce-ai pățit?

— Îmi pare rău pentru el.

— Pentru cine?

— Pentru Brady, fotbalistul gay. Probabil că se simte atât de... singur.

După cum spuneam, Julia este omul bun.

În seara în care l-am văzut pe Tyler în Cafeneaua Express, Julia a venit lângă patul meu.

— Încă te mai gândești la Tyler? am întrebat-o.

A încuviințat, așa că m-am dat mai încolo și ea s-a urcat lângă mine, și am zăcut acolo, spate în spate, fiecare pierdută în propriile gânduri. Mă gândisem și eu la el. Nu la cât de nenorocit era, ci la comentariul lui răutăcios privind starea vieții mele amoroase. N-aș fi recunoscut niciodată, însă mă afectase.

Îmi plăceau băieții. Doar că habar n-aveam cum să-i atrag. Flirtul era un mister pentru mine. Eram categoric incapabilă să întrețin acea comunicare fără vorbe care ademenea băieții, care le trezea curiozitatea sau care îi excita de-a dreptul. Aveam câteva teorii în privința asta. Prima era că deodorantul Mennen Speed Stick, pe care-l foloseam fiindcă chiar are efect, îmi neutraliza feromonii feminine.

A doua era că țesutul sânilor oferă abilitatea de a „vorbi pe limba băieților” și, dacă nu ai sâni suficient de mari, te plasezi undeva între un grav handicap de vorbire și muțenie. Sâni mei erau, în mod clar, mici; deși îndrăzneți, păreau cam „anemici”, ca două prune care se luptă pentru atenție într-o piață plină de portocale, grepfrut și pepeni copti. Uneori îmi făceam griji că, așa cum li se întâmpla chinezoaicelor care-și legau picioarele, un deceniu de strânsoare în braziere sport le îngădise creșterea.

— Nu te îngrijora. Voi fi acolo, cu tine, mi-a spus Julia, citindu-mi gândurile.

— Nu sunt îngrijorată, am răspuns, cumva prea repede, surprinsă de cât de bine mă ghicise.

— Aha.

Julia nu părea convinsă. Știa mai bine decât oricine că în spațele imaginii ăsteia de fată îndrăzneată înflorea anxietatea cu

privire la întâlniri amoroase și băieți — iar acum, tot ce urma să se întâmple avea să fie testul suprem pentru feminitatea mea.

Eșecul spectaculos pare rezultatul cel mai probabil.

Șase

Megan demonstrează a doua lege a mecanicii a lui Newton

Când mama a adăugat „câine circar” la celelalte identități ale mele, pe lângă „boboacă de facultate” și „sportivă din prima divizie”, programul meu, deja aglomerat, a devenit un sprint neînterupt de antrenamente, cursuri, cumpărături, sală de fitness, ore de dans, cumpărături, teme, meciuri și — a, da! — cumpărături.

Lunea, miercurea și vinerea începeau toate la cinci dimineața, cu micul dejun: o cană cu terci de ovăz, încărcată cu afine, unt de arahide și miere. Apoi mergeam pe bicicletă până la sală, unde ridicam greutate și făceam *box-jumps* până eram secătuită și amețeam. După ce făceam duș, dădeam pe gât două porții de Muscle Milk cu ciocolată, pe post de al doilea mic dejun, în drum spre cursul de la ora opt. Fiindcă nu trebuia să mă duc la sală, marțea și joia îmi permiteam luxul de a dormi până la ora șapte.

Din cauza programului la fotbal, mergeam doar la cursurile de dimineață și, deși în acel semestru am avut douăsprezece cursuri, necesare pentru a obține bursa, am ales materii ușoare. Singurul meu curs adevărat era cel de Istoria Romei Antice și în rest jonglam cu opționale de artă mayașă, scenografie și finanțe personale. După cursuri, mai înghesuiau câteva mii de

calorii la cantina sportivilor, apoi aveam antrenament, cinci zile pe săptămână, de la 14:30 la 16:00.

După o cină timpurie (să nu uităm de mâncare!), începea a doua parte a zilei. Serile de luni și de miercuri erau rezervate pentru teme, iar timp de o lună, marțea și joia, Julia și eu am valsat în sala de dans. Opt persoane asistau la cursul introductiv în dansuri de societate: două cupluri de vârstă mijlocie, care încercau să reaprindă flacăra relației, și un cuplu de viitori miri, stresați de presiunea primului lor dans ca soț și soție.

Ernesto și Gloria, instructorii noștri, aveau la dispoziție patru săptămâni ca să ne pună pe picioare. Femeile purtau tocuri și rochii lungi, bărbații, pantaloni și pantofi cu talpă de piele, iar prima dată când am pășit pe tocuri, pe podeaua cerată, am ajuns la concluzia că să mergi pe ring în astfel de încălțări nu e pentru cele slabe de înger și că să dansezi așa e foarte riscant. În primele două săptămâni m-am agățat de Ernesto, îngrozită că îmi va da drumul și mă voi roti ca o planetă scăpată de sub control, spre periferia galaxiei, sau, mai rău, că aveam să ies învârtindu-mă pe ușă afară, căzând peste balustradă și ajungând drept în parcare de dedesubt.

Julia, care încă din copilărie era deja o veterană a baletului și jazz-ului, obișnuită cu tocurile, a folosit luna aceea ca să se calibreze și timp de câteva seri, după curs, m-a condus dansând prin living, numărând lent pașii. Cu ajutorul ei și cu multe încurajări, undeva prin săptămâna a treia de cursuri, am reușit. N-aș fi câștigat *Dansez pentru tine*, dar eram capabilă să mă mișc într-un cerc lent, prin cameră, fără să mă izbesc de mobilă. Era suficient.

În weekend făceam cumpărături non-stop. În prima sâmbătă, la ora zece fără un sfert, Julia și eu ne-am întâlnit cu mama și cu cardul ei Chase Platinum, înainte ca mall-ul Northpark să se deschidă.

— Am angajat o stilistă. Are recomandări foarte bune, ne-a anunțat mama, în timp ce stăteam în fața magazinului Neiman's.

M-am îngrozit. *Recomandări de la cine?* m-am întrebat, și apoi mi-am amintit de Biblia Debutantei. A mea era undeva prin cameră, în apartament, cel mai probabil sub pat, însă Julia o parcursese cu atenție pe a ei, împreună cu mama. Fără îndoială că stilista noastră era menționată acolo. Mama părea obosită și distrasă, ca o tânără mamă la băcănie, încercând să împingă căruciorul, să citească lista de cumpărături, să găsească pungile cu cereale și să supravegheze câțiva copilași. Și-a privit din nou ceasul.

— A zis că va fi aici la zece.

— Mai sunt cinci minute, i-am spus, însă în lumea mamei cinci minute înainte de ora stabilită însemna că ai întârziat.

— Mă costă o avere... a zis mama, oftând.

Mă așteptam să văd o femeie trecută de cincizeci de ani, severă, machiată puternic, un vultur palid, în rochie neagră și pantofi cu toc, purtând niște ochelari micuți, legați cu lanț. Sprâncenele ei, de multă vreme complet pensate, ar fi fost trasate cu creion dermatograf negru, iar buzele ei făcute pungă — la fel de ridate ca o folie de aluminiu boțită. Odată ajunsese în *sanctum sanctorum* — cabinele de probă din Neiman's —, ne-ar fi examinat cu ochi reci și calculați, de parcă am fi fost niște pulovere pe umeraș, iar pe la spatele ei, Julia și eu am fi speculat că-i place să plesnească la fund bărbații obraznici și să facă un ban în plus ca *dominatrix* în jocurile sado-maso, peste weekend. Îmi imaginam o femeie pe nume Doris.

Un Vanagon maro, prăfuit, de prin 2005, cu plăcuțe de Minnesota și un abțibild spălăcit pe bara din spate, a scârțâit în parcare. S-a oprit brusc și din el a ieșit o tipă foarte bronzată. Avea între treizeci și patruzeci de ani. Părul ei era un cuib de *dreadlocks* și purta ochelari cu rame groase de baga, un maiou cu steagul Irlandei, niște blugi fără formă și cei mai butucănoși pantofi verzi

pe care-i văzusem vreodată. Și-a aruncat pe umăr un rucsac din nailon, de un galben ȕpător. Cum portiera nu se închidea, a trântit-o, apoi a încuiat-o cu o cheiȕă pe care a îndesat-o în buzunarul din faȕă al blugilor. *Probabil s-a oprit să-ȕi completeze stocul de paciuli*, m-am gândit. Dar ea a privit în jur și, când ne-a văzut, s-a îndreptat direct spre noi. Mama s-a încordat.

— Doamna McKnight? a întrebato femeia.

Vocea îi era foarte joasă, răguȕită, și vorbea cu un puternic accent franȕuzesc. *Probabil că fumează*, m-am gândit. *ȕi nu doar țigări, ci și marijuana, pe peluză, în timpul verii. Cât de miȕto!*

— Da, a răspuns mama, nefericită.

— Eu sunt Margot Jaffe.

A întins o mână și am văzut că nu era epilată la subraȕ. Mama nu ȕtia dacă să arate cu degetul sau să cadă în genunchi, ȕocată.

— Ah! a îngăimat ea, încercând cu disperare să nu se uite în direcȕia părului de la subraȕ, iar Julia și eu am schimbat o privire.

Dacă mama încerca să obȕină permise de trecere pentru *backstage* la festivalul Coachella, tipa era potrivită. Pentru rochiile de cocktail care să ia maul unei mulȕimi din Dallas — nu tocmai.

— Tu trebuie să fii Julia.

A pronunȕat „Julia” într-un mod atât de exotic, încât aproape că mă aȕteptam să-i iasă din gură o ȕuviȕă de fum albastru.

— Da. Sunt încântată să te cunosc, a spus Julia, reȕinându-ȕi un zâmbet jucăuȕ.

ȕi-au strâns mâinile, în timp ce ne distram amândouă de stânjeneala evidentă a mamei. Chiar că nu avea nicio idee ce să facă și era absolut fascinată și, probabil, puȕin îngreȕoȕată de faptul că Margot nu se rădea la subsuori, având pe deasupra tupeul să poarte un maiou în plină zi, ca să meargă la cumpărături cu clienȕii ei, în mall-ul Northpark.

— Eu sunt Megan și mă bucur să te cunosc! i-am spus, încântată că mama se perpelea în continuare.

— Megan, *enchanteé*.

Mi-a spus numele pronunțând un „e” lung — Meeegan —, apoi a privit-o pe mama fără urmă de disconfort.

— *Bon, allons.*¹

Când nu s-a mișcat nimeni, a continuat:

— Nu mergem?

— Ba da, desigur, a răspuns mama distantă, iar Margot ne-a deschis ușa.

Am intrat în departamentul de cosmetice, unde sărmanele vânzătoare tocmai deschideau. Păreau însetate, în lumina aspră a zilei. La a doua casă, o femeie afro-americană înaltă, cu umeri lați, care ar fi putut fi un travestit, a zâmbit când a văzut-o pe Margot.

— Margot! *Ça va?* a întrebat, făcând cu mâna de parcă s-ar fi aflat pe un car alegoric, la o paradă.

— *Ça va, chérie. Et toi?*

— *Comme ci, comme ça*, a spus femeia, ridicând din umerii enormi. *À bientôt.*

— *À bientôt*, a răspuns Margot.

Într-un fel ciudat, acest schimb de replici a stabilit că Margot era de bună-credință, iar mama își clocea următoarea mișcare în timp ce ne croiam drum pe lângă poșete, îndreptându-ne spre zona cu haine *couture*.

— Ați ajutat-o pe nepoata lui Claire Munson cu debutul, anul trecut?

— *Oui*, a spus Margot. E foarte drăguță, nu-i așa?

— Da, este. A avut niște fotografii fantastice, a răspuns mama.

Mama a trebuit să se mulțumească cu informația asta, deși, în mod clar, încă ezita.

¹ Să mergem! (fr., în orig.). (N. red.)

— Nu-i nevoie să probăm acum rochii albe pentru balul final. Sora mea și eu le luăm pe fete la New York ca să le cumpărăm, împreună cu verișoara lor...

Julia și eu am schimbat o privire. O excursie pentru cumpărături la New York? Mișto!

— Dar vor avea nevoie de rochii de cocktail și pentru celelalte baluri, care sunt tematice, așa că va trebui să fim atente la asta. Și la ce poartă celelalte fete, firește. Vor avea nevoie de pantofi, de poșete, de...

— Doamnă McKnight, a întrerupt-o Margot, oprindu-se lângă un raft.

Mama s-a uitat la ea.

— Spuneți-mi Lucy, vă rog.

Margot și-a coborât bărbia și a privit-o pe mama pe deasupra ochelarilor.

— Lucy, să începem cu măsurătorile. Trebuie să ne lăsăm ochiul și mintea să se deschidă în fața frumuseții lor naturale și să sperăm că ne va spune ce stil au fetele. Mai târziu, vom discuta despre petreceri și rochiile potrivite. Da?

Margot a așteptat ca mama să proceseze totul.

— Da, a răspuns mama, zâmbind pentru prima dată.

În cabina de probă, eu și Julia am rămas în lenjerie de corp. Firește că Julia purta un set asortat, din mătase verde, pe când eu purtam chiloți obișnuiți, din bumbac, cumpărați de la Hanes, și o bustieră sport, cenușie. Eram asemănătoare, însă nu copii fidele, și anii ne accentuaseră diferențele. Julia era subțire, feminină, toată numai curbe blânde. Corpul meu era mai... colțuros.

Margot a scos din rucsac un centimetru portocaliu pentru măsurat, în formă de șarpe, și o cutie cu ace de croitorie și a trecut la treabă. Mai întâi, a măsurat-o pe Julia cu precizie milimetrică.

— Un exemplu perfect de mărime 34! a exclamat retoric, apoi a luat un marker roz și a început să ia notițe într-un carnețel

maro. Un metru șaptezeci, 75B mărime la sutien, 68 în talie, 88 în solduri.

S-a îndepărtat și a privit-o pe Julia de la trei metri distanță. Mama s-a dus lângă ea, iar Margot a purtat un dialog cu sine însăși:

— *Alors*, păr blond, ten minunat, ochi calzi, verzi cu galben, gât lung, picioare subțiri — putem folosi orice în cazul ei, dar cred că ar trebui să ne rezumăm la clasici. Va arăta fantastic, firește, însă hainele vor vorbi despre ea, vor spune tuturor cine este, și nu doar ce poartă.

S-a întors spre mama.

— *Oui*, a confirmat ea, iar Margot a zâmbit.

Apoi s-a răsucit spre mine.

— Un metru șaizeci și nouă, a spus.

— Un metru șaptezeci! am sărit eu.

Mi-a ignorat protestele și a scris 1,69 m în carnețel.

— Mărimea 75A, a anunțat, după ce mi-a măsurat pieptul.

— B! am țipat.

Scârba asta are de gând să-mi fure o mărime la sutien?

Dar a scris 75A în carnețel.

— Talie, 71, solduri — 92, păr șaten.

Totul a fost trecut în carnețel. Începeam să transpir, dându-mi seama că nu aveam mărimea 34 și că nici măcar nu ajunseseam la partea cu adevărat nasoală, adică la bronzul meu de tractoristă și la picioarele mele musculoase, pline de cicatrice. Margot s-a îndepărtat și m-a privit, iar mama se agita pe lângă ea ca un tip care a pariat o sumă mare pe un cal slab, iar acum e forțat să-l vadă alergând la curse.

— Putem să-i facem rost de un sutien cu *push-up* și de pernute pentru rochii, a spus mama.

— Nu port așa ceva!

— Și de un spray autobronzant... a continuat mama.

— Nu, am refuzat eu.

— O tunsoare, vopsea de păr și...

— Ce-i în neregulă cu părul meu? am întrebat, însă mama mă ignora.

— Putem să-i epilăm sprâncenele cu ceară, să le colorăm, poate să-i vopsim buzele, și...

— Nu fac nimic din astea! am strigat.

— Așa e ea, i-a zis mama lui Margot. Se ceartă cu tine toată ziua și comentează la orice.

— Mi se pare normal, am spus. Eu trebuie să port lucrurile astea, așa că logic e să am un cuvânt de spus.

— Vezi cum e? i-a zis mama lui Margot, care ne privea cu atenție.

— Lucy, cred că în mall e un Starbucks, a spus stilista. Te superi dacă te rog să-mi aduci o cafea mică?

— Deloc, a spus mama. Cafea simplă?

— Un *venti* macchiato cu frișcă, fără prea multă spumă.

Mama a plecat să-i aducă lui Margot cafeaua și, după ce a ieșit din magazin, Margot s-a apropiat de mine și m-a condus spre o bancă din cabina de probă, departe de Julia, care se prefăcea că privește niște rochii. M-a invitat să mă așez și mi-a luat mâna într-a ei.

— Megan, te rog frumos să mă asculți. Mama ta m-a angajat și mă plătește să te transform într-o tânără stilată, și o voi face. Dar cea mai frumoasă rochie din lume va arăta oribil pe tine dacă nu te simți confortabil în ea. Și totuși, sunt multe petreceri și trebuie să porți ceva, nu?

— Da, am răspuns.

— Te rog să ai încredere în mine. Există o cale de mijloc, așa încât și mama ta, și tu să fiți mulțumite.

— Promiți? am întrebat.

Dacă trebuia să mă las pe mâna cuiva, preferam o franțuzoaică lunatică în locul mamei mele.

— Jur, a spus Margot și părea să vorbească serios. Ești plină de pasiune și vom găsi o cale să scoatem asta la suprafață.

— OK, am aprobat, iar Margot a zâmbit.

— Acum spune-mi ce anume detești și nu vrei să porți sub nicio formă.

— Nimic roz, am spus. Și fără funde.

Mi-a întins mâna și i-am strâns-o.

S-a dovedit că Margot avea ochiul format și în următoarea lună mi-a adus o groază de haine pe care nu le-aș fi ales nicio dată, în culori pe care le-aș fi evitat, însă, când le-am probat, arătau mult mai bine decât mă așteptam. M-am mai relaxat, iar Margot și mama stăteau la povești în fiecare weekend, în timp ce toate patru luam cu asalt magazinele Neimans, Saks, Barneys și Nordstroms, într-un maraton de cumpărături ale cărui costuri au atins, curând, produsul intern brut al unui stat european modest. Era groaznic de stânjenitor și de solicitant.

— Ți-a plăcut rochia de nuanța lavandei, pentru prânzul de după concertul simfonic? a întrebat mama peste câteva săptămâni, în timp ce mă trânteam pe un scaun.

Margot și Julia plecaseră împreună cu vânzătoarea prin magazin, pentru a patruzecia oară în ziua aia.

— Mamă, serios, port tot ce vrei, numai să-ncetezi.

Camera era plină de cutii de pantofi, iar câteva standuri mari de metal, cu umerase, gemeau de rochii.

— Sigur ai o părere.

— Părerea mea este că tu și tata cheltuiți prea mult pentru toate astea.

— Voi, fetelor, nu trebuie să vă faceți griji. Bunica voastră, Rose Alice, mi-a lăsat un mic fond dediat special debutului vostru.

— Nu cred că un mic fond va fi suficient, am răspuns.

Cunoscându-mi bunica, știam că ar fi fost iritată să afle că nepoatele ei îi toacă banii pe pălării, rochii, poșete și pantofi cu toc.

Chiar atunci a apărut Margot aducând un braț de rochii de cocktail. Vânzătoarea o urma cu un teanc de cutii de pantofi înalt și prost echilibrat.

— Lucy, stai să vezi modelele de la Versace! a strigat Margot.

Cumva, a găsit loc pentru toate rochiile pe un stand și a început să înoate printre ele.

Mama a sărit în sus.

Eu m-am afundat și mai adânc în scaun.

— Te rog, Megan, chiar nu poți să renunți la meciul ăsta? m-a implorat mama.

Era seara de dinaintea petrecerii lui Abby.

— Mamă, petrecerea începe la șapte. Am la dispoziție trei ore, iar asta-i o eternitate pentru o fată nesofisticată, ca mine.

— Dar e începutul sezonului, a insistat mama. Niciodată...

— Nu voi mai avea șansa să fac o primă impresie bună, știu. Ai încredere în mine și totul va fi în regulă.

În după-amiaza următoare, am deschis dulăpiorul din vestiar și mi-am găsit tricoul de fotbal, pantalonii scurți și șosetele împăturite frumos, împreună cu apărătorile de gambe, pe raftul de sus. Dar nu aveam nici bustieră, nici lenjerie pe cel de jos. În schimb, cineva îmi lăsase o cutie cu lenjerie Victoria's Secret.

Am privit pe deasupra ușiței dulapului și, bineînțeles, Cat, Lindsay, Mariah și Lachelle, precum și încă jumătate din celelalte fete, mă priveau, așteptând să descopăr cel mai recent „cadou”. De la incidentul coroanei lipite de cască, fusesem ținta nesfârșitelor șicane. Și toate știau că astăzi urma să joc o dublă neobișnuită: începeam ca atacant împotriva echipei Colorado State

Rams, după-amiază, iar seara urma să devin o tipă ultrașic la petrecerea lui Abby. Am smuls funda, am deschis cutia și am scos din ea un sutien *push-up*, din satin roz.

— Simpatice, am comentat lipindu-mi-l de tricou, în urale și aplauze.

Le-am arătat degetul mijlociu.

— Știam noi că n-ai așa ceva, a spus Cat mândră.

— De fapt, am. În câteva nuanțe.

— Nu cred! a icnit Cat.

— Ba da. Am și pernuțele alea de pus la interior. Și în seara asta le voi folosi. Da, doamnelor! Pentru prima dată în viață, voi avea... — mi-am strâns sânii laolaltă și m-am aplecat — ... decolteu!

Replica asta a stârnit râsete și fluierături. Astea erau fetele cu care porneam la luptă și mă simțeam superconfortabil în preajma lor. Nu m-ar fi judecat niciodată nici pe mine, nici lenjeria mea simplă, și mi-ar fi spus mereu dacă îmi atârna vreun muc din nas.

— Ți le împrumut, dacă vrei, i-am propus lui Cat.

Dulăpioarele noastre erau alăturate, așa că stăteam una lângă alta.

— Căh, țâțe la mâna a doua! Nu, mulțumesc! a spus Cat.

— Trebuie doar să le clătești!

— OK, să nu mai vorbim despre asta, a cerut Cat.

Am zâmbit și mi-am dat seama că exact în acel moment, celeritate debutante erau deja prinse cu pregătiri serioase: coafură, masaj, manichiură. Mama ne oferise o zi la spa mie și Juliei, însă eu refuzasem. Aveam convingerea că eram singura debutantă care în clipa aia își puna apărătorile pentru gambe.

Două ore mai târziu, m-am aplecat să mi le ajustez. Ne aflam în minutul 88, scorul era 3-3 și tocmai câștigasem dreptul la un corner când, după o cursă lungă pe partea dreaptă, un fundaș mi-a blocat trecerea dincolo de linia de finiș.

Ciudat: deși fugisem non-stop în ultima oră și jumătate, nu eram foarte obosită. Îmi simțeam picioarele puternice și mintea — limpede. Alergând spre marginea zonei porții, am privit în urmă, am văzut că Mariah avea să execute cornerul, când, dintr-odată, m-au copleșit impresia că timpul încetinește și o puternică senzație că îmi părăsisem corpul. Mi se mai întâmplase și am știut, cu certitudine, că doar câteva secunde mă despărțeau de gol.

Lăsându-mă în voia acestor senzații, m-am oprit chiar pe linia careului mare, cu spatele la Mariah. Am simțit cum fata de la CSU¹ care mă marca s-a plasat între mine și minge, trăgându-mă de tricou. Am închis ochii, am inspirat adânc și am simțit că puteam să înscriu.

Mai întâi, am dat la o parte mâna fundașului de pe tricoul meu și am făcut doi pași rapizi spre centrul terenului. Mai degrabă i-am intuit decât i-am văzut confuzia, în timp ce se întreba de ce mă îndepărtez de poartă. Apoi m-am răsucit și am sprintat spre extremă, ca să șutez la colțul lung. S-a luat după mine, bucuroasă că încă se afla între mine și minge.

Am alergat cu pași mari, apoi mi-am înfipt ferm picioarele în teren și am pivotat spre Mariah. Fundașul care mă marca a încercat să se întoarcă după mine, însă am prins-o între mine și o altă fată și m-am eliberat, alergând paralel cu latura porții.

Mariah a lovit mingea cu mult avânt, iar eu am auzit zgomo-tul șutului, am văzut mingea ridicându-se în aer și rotindu-se peste capul unui fundaș. Am continuat să alerg, în timp ce mingea descria o curbă leneșă spre poartă.

Portarul, aflat în stânga mea, a intuit pericolul și s-a înclinat în față. Mingea a fost mult prea înaltă pentru un alt fundaș din interior, care a sărit și a ratat, așa că am mai făcut un pas, iar portarul a țâșnit înainte, alarmat. Prea târziu — știam asta —, însă ea era hotărâtă să încerce să o devieze.

¹ Acronim pentru Colorado State University. (N. red.)

Am sărit cât de sus puteam și mi-am răsucit umărul și șoldurile, stocând în corp energie cinetică, asemenea unei benzi de cauciuc răsucite. Mingea s-a apropiat, iar eu am plutit, așteptând să ajungă la mine. Am lovit-o cu un gest curat, simplu, al capului, întorcându-mi fața direct spre poată. Am zărit pentru o clipă o ceață aurie — tricoul portarului —, am văzut mingea țâșnind pe lângă pumnul lui întins și intrând în plasa albă, prizonieră ca un pește într-un năvod. Apoi, mai mult decât șocată, am văzut pumnul portarului. Fiindcă ratase complet mingea, mâna încleștată, mare cât o cărămidă, se îndrepta acum spre fața mea extrem de fragilă și de expusă.

În secunda aia, mi-am amintit de ziua în care profesorul meu de fizică din liceu ne-a luat afară. Ne-am pus cu toții saci de gunoi peste haine și ochelari de protecție, iar el a așezat un pepene pe o măsuță metalică, lângă două ciocane. Voia să demonstreze a doua lege a mecanicii, a lui Newton: forța este egală cu masa ori accelerația. Mai întâi a folosit un ciocănel, cu care a lovit pepenele. Nu s-a întâmplat nimic. Apoi l-a lovit mai tare și mai repede — accelerație mai mare, însă o masă tot mică —, cu același ciocan. Abia dacă a zgâriat coaja. Pe urmă a luat ciocanul cel mare, cu o masă evident superioară, și a lovit pepenele. S-a mișcat, dar a rămas intact. Apoi s-a asigurat că ne dăm înapoi și că purtăm ochelarii și, luându-și avânt, a zdrobit pepenele, proiectându-i pulpa, semințele și sucul în direcția noastră.

Nu mă mai gândisem până acum la episodul cu pepenele, dar, uitându-mă la pumnul ăla, mi-am amintit imediat și mi-am dat seama că, dacă forța e într-adevăr egală cu masa ori accelerația, avea să doară.

Șapte

Megan află că cea mai bună apărare este atacul

Stăteam așezată la masa din bucătărie, cu o pungă de mazăre congelată lipită de față.

— Să văd, a spus mama.

Am dat punga la o parte.

— Dumnezeu mare!

Și-a dus mâna la gură și a vărsat o lacrimă. Nu eram foarte sigură de ce plângea, fiindcă eu fusesem cea care încasase croșeul de dreapta; însă, mă rog, era o priveliște pe cinste. Ochiul meu drept, mov și umflat, pe jumătate închis, era punctul de atracție, însă toată jumătatea dreaptă a feței mele era tumefiată și cu pete albastre. Partea dreaptă a buzei mele superioare era atât de umflată, încât părea că făcusem o injecție cu collagen, și era brăzdată de o despicătură urâtă care încă sângera, în ciuda celor două copci aplicate de antrenori.

Mi-am apăsat din nou punga pe față, mai mult ca un gest împăciuator față de mama decât pentru efectul vindecător. După două ore de la accident, orice altă potențială tumefiere fusese prevenită. Totuși, probabil că cel mai nimerit era să nu-i amin-tesc de asta acum.

— Privește partea bună, mamă. Nu mi-am pierdut niciun dinte, am spus eu, vorbind din spatele pungii.

— Fără glume, te rog.

Mama și-a golit paharul de chardonnay și l-a umplut iar.

Cine glumea? Dacă pumnul ăla m-ar fi lovit doi centimetri mai jos, chiar acum aș fi fost în toiul unei intervenții chirurgicale dentare.

— Nu știu ce-i voi spune lui Camille, a zis mama, mai degrabă pentru sine.

— Ce să-i spui?

— Că nu mergi la petrecere.

— Cine-a zis că nu merg? am întrebat.

Sincer vorbind, nu mă gândisem că un ochi vânăt și o contuzie îmi ofereau o scutire pentru seara aceea; altfel, n-aș fi răspuns atât de repede.

— Megan, nu poți merge la petrecerea asta...

Nu și-a încheiat fraza.

— Da? am îndemnat-o.

— Păi... așa.

— De ce nu?

— Ce-o să zică lumea?

Tipic. În timp ce eu îmi făceam griji din cauza unor lucruri mărunte, cum ar fi dinții mei și dacă nu cumva aveam o leziune pe creier, mama se concentra pe probleme mai importante: aspectul meu și la felul în care avea s-o afecteze la nivel social.

— A, ba merg, am spus voioasă, simțind deodată o explozie de energie.

Am aruncat mazărea la gunoi. Punga a aterizat cu un pocnet. M-am ridicat și mi-am turnat un pahar cu vin.

— Ești *sigură* că te simți suficient de bine?

— Nu m-am simțit niciodată mai OK, am spus, urcând scările. În plus, n-are rost să irosim rochia.

Eram încântată că-mi sfidam mama, insistând să merg la petrecerea lui Abby.

Odată ajunsă în cameră, falca îmi pulsa, buza îmi ardea și un trib de toboșari își făcuseră adăpost în tâmpla mea dreaptă. Ștef, antrenorul principală, îmi dăduse imediat opt sute de miligrame de Tylenol și după aceea, când am plecat, o pastilă de Vicodin — așa, pentru orice eventualitate. M-am gândit că ore întregi de dans și de voie bună intrau în categoria „pentru orice eventualitate”. Am înghițit pastila sorbind din chardonnay. Alcool și calmante: combinația asta ar trebui să înveselească puțin lucrurile.

În baia cea mare de la etaj, Julia stătea într-un scaun rotativ, în fața oglinzii. Tema petrecerii lui Abby era „Epoca de aur a Hollywoodului”, iar Margot îmi transformase sora într-o tânără Grace Kelly cu ajutorul unui machiaj simplu, dramatic, care scootea în evidență trăsăturile clasice ale Juliei.

A scos un ondulator imens din părul Juliei, care a căzut într-o parte, descriind o curbă frumoasă. I-a periat viguros părul, până când a început să strălucească asemenea mierii, apoi l-a dat cu luciu.

— Arăți fantastic, i-am spus Juliei.

— Și tu, a răspuns ea, privindu-mă în oglindă.

— Nu-i așa?

Am râs toate.

— *C'est le pied*¹, i-a spus Margot Juliei, apoi s-a întors spre mine.

Nici măcar nu a tresărit când mi-a ținut scaunul. M-am așezat. Ne-am privit în oglindă.

A oftat și a mormăit ceva neinteligibil în franceză.

Am luat o dușcă sănătoasă de vin și am pus paharul jos.

— Fă ce poți, i-am zis lui Margot.

Toate patru ședeam în living, îmbrăcate și pregătite, într-o tăcere mormântală. Furia mamei, provocată de starea mea și de

¹ Formidabil! (fr., în orig.) (N. red.)

decizia mea de a merge la petrecere, se simțea în aer. A băut ultima gură de vin din pahar.

— Mai vrei vin? a întrebat tata.

— Îmi iau singură.

S-a ridicat și a plecat spre bucătărie. S-a auzit soneria.

— Răspund eu, am spus, grăbită să scap.

M-am îndreptat spre ușa din față. Dintr-un motiv sau altul, nu-mi simțeam picioarele.

De cealaltă parte a ușii se afla partenerul meu de bal, Hunter Carmichael. Vorbiserăm de câteva ori în ultima săptămână, însă nu îl cunoscusem în persoană. Era avocat la o firmă din centru. M-am apropiat de ușă cu o urmă de nerăbdare — în fond, nu eram împotriva ideii de a cunoaște un tip, iar la telefon Hunter părușe politicos, deși puțin emoționat. Dar cine nu s-ar simți așa?

Am deschis și i-am aruncat o primă privire lui Hunter Carmichael. Purta un frac negru, *vintage* și avea părul netezit cu ulei de motor. Strângea în mână cutia cu floarea¹ și rânjea cu toți dinții. Am tras repede concluzia că, deși îngrijit și onest, nu era nici pe departe genul meu.

— Megan? a întrebat și, firește, mi-a aruncat și el o primă privire.

Îmi întorsesem partea teafără a feței spre el, pentru a amâna șocul.

— Tu ești Hunter, nu?

— E o plăcere să... te întâlnesc.

— Mersi.

— Arăți...

— Știu, am spus, fără să mai adaug nimic.

¹ În special la baluri sau la petreceri formale, în Statele Unite ale Americii femeile poartă la încheietura mâinii sau la umăr un mic aranjament floral sau o floare, de obicei oferite de partener. (N. red.)

Trecând pragul, a încercat să nu caște gura la mine, dar s-a dovedit imposibil. Și trist, fiindcă dintr-o parte arătam bine. Margot reușise mai mult decât crezusem că era posibil, și în rochia mea de culoarea lavandei, cu părul prins la spate într-un coc elegant, arătam acceptabil — exceptând jumătatea de față care părea distrusă de tren.

Ai mei s-au ridicat să-l întâmpine pe Hunter, care m-a mai privit o dată. Am zâmbit dulce.

— Mama mea, Lucy, tatăl meu, Angus, și sora mea, Julia. Mamă, tată, Julia, el e Hunter Carmichael.

— Bună, Hunter! a spus tata.

— Bună ziua, domnule!

Și-au strâns mâinile.

— Sunt încântată să te cunosc, a spus mama, oferindu-i mâna.

— Este o onoare, doamnă McKnight, a tors Hunter. Și ce rochie frumoasă aveți!

Era clar că o lingusea. Julia și eu am făcut schimb de priviri pe la spatele lui, parcă spunând „Ia mai lasă-ne!”.

— Mulțumesc, Hunter, a zis mama, roșind ușor.

— Mă bucur să te cunosc și pe tine, Julia, a anunțat el, răsucindu-se.

Mi-a oferit cutia pe care încă o ținea în mână.

— Am adus asta pentru tine.

— Cât de amabil! am spus.

— Îmi dai voie?

— Desigur.

A deschis cutia, iar degetele i-au tremurat ușor când mi-a legat o superbă orhidee mov în jurul încheieturii.

— E minunată, Hunter. Și culoarea se potrivește perfect cu fața mea, am spus, fără urmă de ironie.

Hunter a încercat să râdă, însă i-a ieșit mai degrabă ca tusea unui tuberculos în ultimul stadiu de boală.

— Hunter, ai dori un pahar cu vin sau... o băutură? a întrebat mama.

— Nu, mulțumesc, a răspuns el și m-a privit. Ar trebui să mergem.

— Da.

Partenerul Juliei, Simon Lucas, a ajuns la noi chiar când eu și Hunter plecam. Simon era fratele mai mare al lui Abby. Ne petrecuserăm vacanțele de familie cu el și cu Abby de când eram copii. Poate știind situația dintre Julia și Tyler, Ann îi alocase Juliei un partener de ispravă. Simon era perfect ca însoțitor: era amuzant și, fiind verișori, între ei nu exista deloc presiune romantică.

— Suntem chiar în spatele vostru, a spus tata, făcând cu mâna de la ușa din față.

Hunter mi-a deschis portiera și — o irosire scandaloasă de resurse — două cupluri au intrat în două limuzine aflate una lângă alta, îndreptându-se spre aceeași destinație. Odată urcat în limuzină, Hunter a întrebat:

— Megan... ce ți s-a întâmplat?

— Am fost atacată în timp ce mi se fura mașina, am răspuns sec. Oare alcoolul sau pastilele erau de vină?

— Trebuie să fi fost vreo bandă de cartier, a spus el însuflețit. Am citit un articol despre asta, ieri. Poliția a remarcat o creștere alarmantă a numărului furturilor de mașini. Au spus că multe incidente sunt opera membrilor mai tineri ai bandelor, care-și fac mâna.

Își fac mâna? Am oftat. Mă aștepta o seară lungă.

Drumul de treizeci de minute spre Dallas mi-a confirmat impresia inițială despre Hunter Carmichael. Era destul de inteligent, mult prea darnic cu complimentele și nici pe departe uns

cu toate alifiile, cum își imagina; s-ar fi descurcat în mediul steril și bănos al mediului juridic corporatist, care era pasiunea lui.

În perioada aceea scurtă am aflat mai multe decât aș fi vrut despre firma la care lucra, Kemper Dean, care avea foarte puțin de-a face cu justiția și totul cu afacerile bănoase. Hunter plănuia deja să acceadă de la statutul de sclav la cel de stăpân. În timp ce mă toca mărunț cu detaliile, am încercat să par interesată, însă nu prea mi-a ieșit.

Păcat că nu e sexy, mi-am spus, privind pe geam clădirile pe lângă care treceam, fiindcă, dacă e să mă port necuviincios într-o seară...

Am ieșit de pe șosea, am intrat pe bulevardul Harry Hines și ne-am oprit imediat, alăturându-ne unui șir de limuzine care duceau musafiri la Clubul Brookline. În aglomerație, mașina s-a târât până când am reușit să intrăm pe porți. Construit în anii '40, pe locul unei foste creșe, Clubul Brookline era, de departe, cel mai frumos din oraș: pini italieni bătrâni se ridicau deasupra clădirilor lungi și joase de cărămidă, acoperite de iederă. Ziua era umbros și liniștit. Seara, spectaculos și rece. În seara aia era mai mult decât spectaculos.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Hunter.

Chiar așa.

În fața noastră, luminile oscilante ale reflectoarelor aruncau raze de lumină pe cerul nopții. Sub portic, valeții se grăbeau să deschidă portierele în timp ce elita societății cobora din limuzine, iar fotografii, purtând costume în stilul anilor '40, înarmați cu aparate de fotografiat Speed Graphic vechi, roiau pe covorul roșu. Invitații pozau, dinții sclipeau, blițurile pocneau și sâsâiau. Parcă ar fi fost o premieră la Grauman's Chinese Theatre, acum șaizeci de ani.

Doar câteva mașini rămăseseră în fața noastră și mi-am dat seama că urma să pășesc în curând în lumina reflectoarelor. Și în acest colț al ringului aștepta... Rocky Marciano.

— Cât de *incitant*!

Hunter a sărit în față și s-a holbat prin parbriz.

Eu n-aș fi folosit tocmai cuvântul ăsta.

— Știi, a spus, întorcându-se spre mine cu un zâmbet larg, i-am periat din greu pe parteneri ca să fiu însoțitor la petrecerile sezonului.

— Serios? De ce?

— Fiindcă sunt în căutarea unei soții.

— Pe bune? am întrebat, fără să-mi pot ascunde disprețul. Nu ești nițel cam tânăr?

— Am douăzeci și șase de ani. Mulți se căsătoresc la vârsta mea. Iar petrecerile cu debutante sunt o ocazie minunată de a cunoaște fete educate, bine-crescute, din cele mai bune familii.

— Tatăl meu vorbește cam la fel despre vaci.

— Știi, a continuat el, neluându-mi în seamă sarcasmul, unii tipi citesc anunțurile despre debutante de parcă ar fi un formular de curse. Le clasifică pe fete după cum arată, încearcă să aleagă câștigătoarele, chestii de genul. Dar nu și eu.

Mi-a surprins reacția și și-a dat seama ce sugerase cu privire la aspectul meu, așa că a adăugat repede:

— Eu vreau să găsesc pe cineva pe termen lung. Să te căsătorești e un pas important dacă vrei să devii partener la o firmă precum Kemper Dean: chestia asta arată că ești de încredere și că-ți poți asuma angajamente.

Nu mai cunoscusem niciodată pe cineva care folosea atât de multe exprimări lipsite de romantism. *Formular de curse? Termen lung? De încredere?* Pentru Hunter, căsătoria suna ca o viață petrecută conducând camioane de marfă.

— Înțeleg. Presupun că dragostea nu apare în... ecuația ta?

— Dragostea e importantă. Nu sunt insensibil.

Juriul încă dezbate în această privință, domnule avocat.

— Dar dragostea nu înseamnă doar pasiune. Poate rezulta și din obiective și valori împărtășite, dintr-o opinie comună asupra lucrurilor importante în viață, nu crezi?

Limuzina s-a oprit și un valet a deschis portiera.

— Îmi pare rău să te dezamănesc, am spus, dar eu sunt aici doar pentru sex.

Opt

Megan regretă decizia de a amesteca pastilele cu băutura

Am pășit pe covorul roșu, iar Hunter mă ținea de mână. Odată ajunși, am zâmbit ca niște idioți și, după ce aparatele de fotografiat au coborât, am văzut fețele uimite ale fotografilor.

Am mers mai departe și am așteptat până ce Julia și Simon au ajuns și ei. Fotografiile lor aveau să fie în opoziție totală cu ale mele: superbe, nemuritoare, ceva de prețuit.

Ai mei au ajuns în urma lor, în camioneta tatei. Pentru a o îmbuna pe mama, tata o spălase, însă era singura non-limuzină de acolo, iar mama încerca din greu să nu pară stânjenită de moarte când a coborât din ea. Din expresia ei am ghicit că se certaseră, fără îndoială, cu privire la faptul că tata nu închiriasse o limuzină pentru eveniment. Tata a luat tichetul de la valet și a condus-o pe covorul roșu, unde s-au oprit pentru fotografii. Arăta superb, îmbrăcat într-un frac negru, iar când mama a simțit blițurile îndreptate spre ea, s-a relaxat și, pentru o clipă, am văzut-o pe femeia elegantă și inteligentă cu care tata se căsătorise.

Ne-am adunat în fața ușilor, sub un semn fluorescent, care clipea formând cuvântul „Mocambo”. Femeile și-au ajustat „ambalajele”, bărbații și-au îndreptat jachetele și cu toții ne-am aruncat

priviri rapide, liniștitoare. Mama s-a clătinat puțin când m-a privit, dar tata nu. Mi-a zâmbit și i-am răspuns tot cu un zâmbet.

— Mergem? a sugerat mama.

Am intrat.

Dacă exteriorul clubului era plăcut și strălucitor, interiorul depășea orice închipuire. Trecând pe ușă, am intrat într-o lume care ne-a proiectat înapoi în timp, în cluburile anilor '40. În bananieri cârâiau papagali, un șef de sală sclipitor ne aștepta și printre perdelele din spatele lui se strecura muzica unui *big band*¹. Ne-am lăsat hainele în grija unei fete îmbrăcate într-o rochie fără umeri, scurtă, de mătase, cu o pălărieuță asortată. Cu tocurile ei și ciorapii-plasă, părea desprinsă direct din paginile revistei *Life*.

— Bine ați venit, a ciripit șeful de sală și a dat la o parte perdelele în fața noastră.

Dincolo de ele ne aștepta o lume fantastică, o buclă în timp, de proporții legendare, care mi-a tăiat respirația. Principala sală de bal a Clubului Brookline, un spațiu plicticos și utilitarist, fusese reconstruită pentru a alcătui „Clubul Mocambo”. Am privit cu toții, cu uimire, separeurile de epocă, mesele, ringul de dans, barul, scena pe care se afla formația și o pădure de copaci exotici sclipitori. Un grup de oameni joviali și de femei sofisticate umpleau sala imensă și zeci de chelneri în uniforme aduceau musafirilor Cuba Libre, Martini cu gheață și șampanie. Fete cu țigări își croiau drum prin mulțime, oferind trabucuri, bomboane artizanale și trandafiri galbeni proaspeți, în timp ce pe ringul de dans acoperit cu parchet cuplurile se legănav pe melodia „Mack the Knife”, cu tentă latino, cântat de o formație alcătuită din treizeci de membri îmbrăcați în fracuri albastre asortate.

Uluită de spectacol, am simțit o împunsătură de teamă. Știam că mătușa Camille și unchiul Dan erau plini de bani — el era

¹ Formații foarte populare în Statele Unite ale Americii în prima jumătate a secolului XX, care interpretează melodii de jazz. (N. red.)

partener senior la o firmă foarte mare —, dar asta era dincolo de orice închipuire și, într-o zi nu foarte îndepărtată, și noi trebuia să găzduim o petrecere. Nu eram sigură câți bani strânsese la saltea bunica Rose, însă, dacă era mai puțin de un sfert de milion, tata trebuia să vândă câteva vaci ca să scoată diferența. L-am văzut privind în jur și m-am întrebat dacă se gândea la același lucru.

Ne-am alăturat cozii de la primire. În față, Abby, mătușa Camille și unchiul Dan întâmpinau invitații. Abby purta mănuși negre, până la cot, și o rochie de catifea neagră mulată exact acolo unde trebuia, iar părul ei lung și ondulat strâns în vârful capului, arăta fabulos. Toți trei aveau acea grație care nu poate fi imitată sau cumpărată. Fie îți este înscrisă în ADN, fie nu. Din păcate, eu ratasem secvența aia de ADN.

Până acum, evitasem tevatura cu privire la înfățișarea mea stând în mijlocul grupului, însă ne mișcam inexorabil spre gazde, apropiindu-ne de momentul în care expunerea avea să fie completă. Mama și-a lins buzele, iar gura i s-a răsucit alcătuind o jumătate de zâmbet și jumătate de grimasă, care îi trăda anxietatea. Hunter m-a strâns de mână, iar eu mi-am întors din nou fața ușor, încercând să amân sentința măcar pentru câteva secunde.

Apoi Ann Foster a apărut în spatele lui Abby.

Să mă ia naiba! m-am gândit, și dorința de a mă întoarce și de a o lua la goană m-a cuprins brusc. Dar, înghesuită între invitați, m-am împleticit în față. Mătușa Camille a văzut-o pe mama, iar Abby, pe Julia.

— Julia! a strigat Abby, bucuroasă să vadă un chip cu adevărat cunoscut.

Julia a făcut un pas în față și s-au îmbrățișat. Abby a îmbrățișat-o și pe mama.

— Abby, totul e minunat, iar tu arăți fantastic, a spus Julia. Abby a zâmbit larg.

— Mersi. A fost ideea mamei.

Logic: mătușa Camille avea o judecată fără greș și se gândise, evident, la cel mai potrivit loc pentru a pune în valoare „atuurile” substanțiale ale lui Abby.

Julia și mama au început să discute cu mătușa Camille, iar Abby m-a căutat. În spatele ei, Ann a mijit ochii, văzând că ceva nu era în regulă cu fața mea.

Ei, la naiba! m-am gândit și am făcut un pas în față.

— Abby, felicitări!

Abby a pălit când mi-a văzut ochiul.

— Doamne, Megan! Ce-ai pățit? a întrebat, cu adevărat îngrijorată.

M-am gândit să-i spun adevărul, am exersat câteva propoziții în minte, am văzut-o pe Ann ridicând capul, sperând să audă o explicație potrivită.

— Păi, ei bine... îmi pare foarte rău... Am...

— A fost atacată într-un furt auto. De o bandă.

Cred că dacă eu sau orice altcineva în afară de Hunter ar fi spus-o, toată lumea ar fi izbucnit în râs. Dar el era atât de sincer, atât de incapabil de umor, încât părea să fie adevărat.

— Ai mers la poliție? a întrebat Abby, șocată.

O voce din capul meu a strigat: *N-o face!* Știam că ar trebui să dau înapoi repede și să clarific minciuna mea. Amânarea n-ar fi făcut decât să mă împotmolească și mai mult. Dar nu m-am putut abține.

— Nu... încă... m-am bâlbâit.

Vinul și pastila de Vicodin îmi întunecau judecata. De fapt, să iau calmantul cu vin fusese o greșeală de judecată. Probabil că aveam o contuzie cerebrală. Oricare era explicația, pe moment doar am zâmbit și am mers mai departe.

Ann Foster nu a crezut nicio secundă ce am spus. Mai că scotea fum pe nări, dar nu intenționa să mă interogheze în public.

— Biata de tine! a spus mătușa Camille și m-a îmbrățișat.

— Dacă poliția îi găsește, m-a sfătuit unchiul David, îi poți da în judecată pentru daune. E atât un caz civil, cât și unul penal.

Am încuviințat. Cât de dezgustătoare eram!

Din fericire, alți invitați se înghesuiau în spatele nostru, iar eu am trecut mai departe, scăpând cu niște îmbrățișări și priviri îngrijorate. Hunter, bravul meu apărător, rămăsese alături de mine, galant, iar eu am simțit că bifează în minte căsuța „loial” de pe candidatura lui ca partener în firmă.

— Am nevoie să beau ceva, am spus.

Trei sau patru sute de oameni umpleau încăperea și a durat ceva să mă strecur printre ei. Am trecut pe lângă scena formației, care acum interpreta „The Boogie-Woogie Bugle Boy of Company B”, și m-am îndreptat spre bar. Barmanul a tresărit când mi-a văzut ochiul.

— Cu ce vă servesc, doamnă? a întrebat.

— Tequila. Și lasă-mi sticla.

A ridicat din sprâncene.

— Glumesc, am adăugat. Doar un pahar de vin alb, te rog.

— Și pentru dumneavoastră, domnule?

— Chivas cu sifon.

Hunter mi-a zâmbit. Am zâmbit și eu și am privit în jur. În spatele barului se afla o oglindă *vintage* imensă. În oglindă, în partea mea dreaptă, am zărit un tip înalt, cu umeri lați, păr ondulat, șaten, ochi ciocolatii, buze pline și o bărbie pătrată, cu gropiță. Nu era posibil... și totuși era! Valetul meu, bărbatul superb care-mi parcase bicicleta! *Da, cu el aș fi putut fi necugetată.* L-am urmărit în oglindă cum se întoarce și pleacă, ducând două pahare cu șampanie.

— Mulțumesc mult, i-am spus barmanului când mi-a adus vinul și am luat imediat o dușcă.

Era rece și întăritor — exact ce-mi trebuia. Încă simțindu-mă ușor necugetată, m-am răsucit, dornică să văd unde aterizase

sexosul. Din păcate, nu a trebuit să caut prea mult. Chiar în fața noastră se afla „curtea” prezidată de Lauren Battle, și am oftat când tipul i-a întins un pahar cu șampanie.

Norocoasa! m-am gândit. Eu mă aleg cu Hunter, iar ea îl primește pe arătosul ăsta ca însoțitor. Ann Foster chiar vrea să se răzbune pe mine.

Purtând o rochie neagră, lungă până la podea, Lauren arăta uimitor. Lângă ea se afla un alt tip, cu părul blond, jovial, și aveau nasuri asemănătoare, așa că m-am gândit că era fratele ei. Ashley Numărul Doi se fâțâia în dreapta ei, ignorându-și complet însoțitorul, un tip parcă scos dintr-o reclamă la bere. Am mai luat o gură de vin și am sorbit în secret o dușcă din însoțitorul lui Lauren.

Ea nu ne văzuse încă, iar cum sala era atât de plină, existau multe locuri în care să te ascunzi, însă Julia și eu eram debutante — două din șapte — și lumea se aștepta să socializăm. Julia m-a privit și, știind că nu puteam rămâne acolo la infinit, am făcut amândouă un pas în față.

— Bună, Lauren, a spus Julia.

Lauren și-a analizat cu răceală concurența. Ținutele lor vorbeau de la sine: Lauren pariase pe sex, în timp ce Julia para cu un stil desăvârșit. Rochia ei din mătase palidă, de culoarea paiului, se agăța de umerii ei, cu bretele subțiri, apoi se revărsa în cascadă până la podea, peste silueta longilină și zveltă, asemenea unei căderi de apă. Cumva, în același timp era incredibil de sexy și plină de modestie.

— Julia, a spus Lauren, ce rochie fantastică!

— Mersi, a răspuns Julia. Și a ta e superbă.

— Mulțumesc. El e fratele meu, Zach. Zach, ea e Julia McKnight.

Blondul a făcut un pas în față și a luat mâna întinsă a Juliei într-a lui.

— Bună, a spus el cu ochii sclipind, fără să-i dea drumul.
— Mă bucur să te cunosc, a răspuns ea, s-a oprit, apoi a privit în jos. Ăăă, îmi dai mâna înapoi?

— Încă o secundă, a spus Zach.

Ce crai!

Mi-a plăcut imediat de el, fiindcă era atât de diferit de Lauren. Ochii lui erau strălucitori și neastâmpărați, iar părul îi stătea dezordonat. Judecând după reacția Juliei, și ea îl plăcea.

Zach i-a dat, în sfârșit, drumul Juliei.

— Scuze, omule, i-a spus el lui Simon, dar partenera ta este... superbă. Mă numesc Zach Battle.

Și-au strâns mâinile.

— Nicio problemă, i-a răspuns vărul meu. Sunt Simon Lucas — și a arătat spre Julia. Suntem verișori.

— Serios? Veri primari? a întrebat Zach plin de speranță, cu privirea atintită asupra Juliei.

Simon a încuviințat, Zach a zâmbit larg, iar Julia a început să strălucească.

Lauren s-a întors spre Domnul Chipeș.

— Iar el e Andrew Gage, din familia newyorkeză Gage.

Lângă mine, Hunter s-a încordat. Numele nu însemna nimic pentru mine, însă clar însemna ceva pentru el.

— Andrew, a spus Julia, întinzându-i mâna.

— Încântat de cunoștință, Julia, a răspuns el.

Andrew Gage stătea locului, și totuși vibra ca un generator; puteai simți energia emanând dinspre el.

Lauren nu l-a prezentat drept iubitul ei, m-am gândit. Semn bun. Poate mă însoțește la una din petrecerile astea. La gândul acesta, inima mi-a luat-o la goană.

Julia l-a prezentat pe Simon și și-au strâns mâinile.

— Lauren, ți-o amintești pe sora mea, Megan, a spus Julia.

Venise momentul meu de glorie.

— Bună, Lauren, am salutat-o, pășind în centrul grupului.

Lauren s-a uitat lung la mine și a izbucnit în râs.

— Oh, Megan!

S-a străduit — dar nu prea mult — să-și ascundă încântarea.

— Nu credeam că poți să-ți întreci apariția de la ceai, dar m-am înșelat.

— Ai grijă, Lauren, am zis, suficient de tare încât să audă toți. Ar trebui să vezi în ce hal arată cealaltă fată.

— Au! a comentat Zach, iar eu m-am aplecat spre Lauren pentru un sărut fals, în aer.

A mijit ochii, nesigură dacă glumeam. Am lăsat-o să mediteze la asta și m-am întors spre cei doi bărbați.

— Sunt Megan McKnight. Încântată să te cunosc, i-am spus lui Zach.

— Și eu, a răspuns el și mi-a strâns puternic mâna. Doare?

— Am luat opt sute de miligrame de Tylenol, un Vicodin și am băut jumătate de sticlă de vin. Sincer, nu mai simt nimic.

Zach a hohotit, însă Lauren și Ashley Numărul Doi s-au strâmbat.

— Cât de elegant! a comentat Lauren.

— Chiar așa, a adăugat Ashley Numărul Doi.

— Deci tu ești Megan, a spus Andrew.

— Încântată să te revăd, i-am răspuns eu.

— V-ați cunoscut? a întrebat Lauren, întinzându-și antenele.

— Nu oficial, a răspuns Andrew.

— Dar a văzut chiloții mei favoriți, cu floarea-soarelui, am spus.

Umerii lui au devenit rigizi. Lauren l-a tras mai aproape.

— A fost o neînțelegere, a clarificat el, privindu-mă. Ne-am întâlnit afară, după ce te-am dus la întâlnirea voastră preliminară. Își rupsese rochia.

— Aha, a spus Lauren, străduindu-se să găsească un înțeles ascuns în cuvintele lui.

A dus-o la întâlnire?

— Deci sunteți gemene? a întrebat-o Zach pe Julia.

— Da, a spus Julia.

— Biviteline, am explicat eu. Ea a primit ovulul frumos.

Zach a râs.

În tot acest timp, Andrew se holba la mine, iar obrații îmi ardeau. Știam că fața mea arăta groaznic, dar privirea lui cercetătoare era de-a dreptul nepoliticoasă.

— Te holbezi, i-am atras atenția.

— Scuze, a răspuns, plecându-și repede privirea.

Era incredibil de stânjenit, foarte diferit de cum se purtase în ziua în care îl cunoscusem. Hunter, nerăbdător ca un câine în lesă, a făcut un pas în față.

— Domnule Gage. Pot să-ți spun Andrew? a izbucnit, întinzându-i mâna. Sunt Hunter Carmichael. Mă bucur să te cunosc.

— Mersi, a spus Andrew, distant.

— Știu totul despre familia ta. Am citit memoriile mamei tale. Capitolul despre moartea tatălui tău a fost absolut tragic.

Atunci i-am recunoscut numele și chipul și mi-am dat seama de ce era Hunter atât de insistent. Numele lui Andrew Gage apărea ocazional în ziare, sub titluri precum „Cei mai râvniți bur-laci ai Americii” sau „Treizeci de miliardari sub treizeci de ani”. Nu că aș fi cumpărat gunoaiile alea — ca mai toți oamenii care se respectă, le răsfoiam stând la coadă la supermarket, apoi le puneam înapoi în raft.

Hunter a vârât mâna în buzunar și i-a întins lui Andrew o carte de vizită. A spus câteva cuvinte. Privirea lui Andrew era foarte elocventă și am simțit un fior de compasiune pentru Hunter. Într-adevăr, era enervant, însă Andrew nu ar fi trebuit să-i dea de înțeles asta în public. Stânjenită, l-am zărit pe tata la bar.

— Mă scuzați.

Am zâmbit și am plecat. Hunter a rămas pe loc. Nu voia să se despartă atât de repede de Andrew Gage.

Am cerut încă un pahar, iar eu și tata am stat alături, cu spatele la bar, savurând tot circulația.

— Sunt foarte mândru de tine, a spus el după o clipă.

— Serios? De ce? am întrebat, sincer curioasă.

— Nu cunosc nicio altă fată sau tânără care ar avea tupeul să vină la o petrecere arătând așa.

Și-a ridicat sticla de bere.

— În cinstea ta, Megan McKnight, cea mai îndrăzneată femeie pe care o cunosc!

I-am acceptat toastul. *Clanc!* Seara mea a devenit mai frumoasă, până când am surprins-o pe mama încruntându-se la noi, din partea opusă a sălii, în ciuda faptului că ne distrăm în mijlocul acelei tragedii de familie.

— Nu cred că mama e de aceeași părere cu tine, am spus.

— Nu-i încântată, dar nu pe tine e supărată, ci pe mine.

— De ce?

— A aflat că încă nu l-am sunat pe tipul ăla.

— De ce nu?

— Fiindcă știu ce va zice.

Hunter privea în direcția noastră și am văzut cum i se mișcă roțițele în minte: *Regula 4. Nu trebuie să-ți lași partenera singură.*

Dar chiar te rog, m-am gândit, lasă-ți partenera singură.

Hunter s-a îndreptat spre noi.

— Tată, fă ceva, am șoptit. Orice.

— Vrei să dansezi, Megan? mi-a propus Hunter.

— Serios, Hunter, nu ești obligat să dansezi cu mine. Știu cum arăt.

— Dar vreau să dansez cu tine.

Mi-am pus paharul pe bar.

Eu nu-mi doream asta. Lecțiile de dans nu îmi schimbaseră părerea că dansurile de societate sunt un lucru stupid și demodat, și aș fi preferat să le evit. Mai ales în seara asta.

— Atunci, bineînțeles, mulțumesc.

I-am aruncat tatei o privire care spunea „mersi mult pentru nimic”, doar ca să primesc un zâmbet și un toast cu sticla de bere.

Pe ringul de dans, Hunter m-a înșfăcat ca și cum aș fi fost o scară și a valsat cu mine în pas vioi. *Mai încet, băiete! Am o lovitură la cap*, mi-am zis în timp ce ne zgâlțâiam, însă Hunter a continuat, fără să observe neplăcerea mea.

— Zach și Andrew sunt parteneri de afaceri, a spus el atât de încântat, că abia mai respira. Se zvonește c-ar fi logodiți.

— Zach și Andrew sunt logodiți? am întrebat, cu creierul terci.

Am trecut în zbor pe lângă Julia, care dansa cu Zach, apoi pe lângă Lauren și Andrew. Mi-am fixat privirea în depărtare, rugându-mă să nu mi se facă greață. Regretam profund decizia de a amesteca băutura cu pastilele.

— Nu unul cu celălalt; Andrew Gage și Lauren Battle, a răspuns Hunter.

Logodiți? m-am gândit. *O fi el chipeș și uneori isteț, însă a căpiat dacă vrea să-și petreacă restul zilelor cu ea.*

— Știi, străbunicul lui a fost un magnat al oțelului, a continuat Hunter, iar tatăl lui, consilier al președintelui Clinton. A murit cu câțiva ani în urmă și a lăsat o avere. Mama lui e regina New Yorkului. E prietenă cu toată lumea și apare mereu în reviste. Chiar și cățelul ei, Mitzy, e faimos. Îl scoate la plimbare în Central Park, cu o gardă de corp.

— Ca să vezi! am spus, însă Hunter mi-a ignorat iar comentariul sarcastic, cuprins de entuziasmul cauzat de familia Gage și de stilul lor de viață luxos.

— I-am dat cartea mea de vizită, a continuat el. Crezi că am procedat OK?

— Cu siguranță.

Să-l mint pe Hunter devenea un obicei.

— Cred că a mers bine, a spus el.

Chipul lui îi reflecta îngrijorarea pentru felul în care decursese întâlnirea cu Andrew.

Muzica s-a oprit, iar Hunter a încetinit și el. M-am agățat de el câteva secunde, așteptând să mă lase amețea. Am inspirat adânc, am dat drumul mâinilor care mă țineau și am reușit să nu cad grămadă pe podea.

— Mulțumesc, Hunter, pentru acest vals... exuberant.

— Plăcerea mea.

Mi-a zâmbit. Bietul de el! Orice comentariu malițios îi scăpa.

— Mă scuzi o clipă?

În limba debutantelor, asta înseamnă „Trebuie să fac pipi *acum*”.

— Firește. Între timp, găsesc o masă pentru noi.

— Minunat, am spus și am făcut un pas.

Clătinându-mă, m-am sprijinit de umărul lui Hunter, mi-am recăpătat echilibrul și am pornit. Încă un pas și aveam să fiu singură. Speram că au scaune la toaletă. Trebuia să mă așez.

Am simțit că cineva stătea în dreptul meu. Ann Foster. I-am oferit cel mai bun zâmbet al meu și, drept răspuns, am primit o privire severă și nemulțumită. Doamne, ce mai era? Mi-a ținut ușa și m-a urmat pe coridorul pustiu.

Era o ambuscadă.

Nouă

Megan se privește îndelung în oglindă

— Asta, a scuipat Ann, arătând spre fața mea, nu e surpriza la care mă așteptam.

— *Asta* a fost un accident. Am fost lovită în față într-un meci de fotbal, azi după-amiază.

— Cât de interesant! Opt sute de invitați cred că ai fost atacată de o bandă de infractori.

Ann îmi dădea târcoale ca o leoaică prăzii.

— Am spus că a fost *o glumă!*

— Nu mă amuz deloc.

— N-aveam idee că partenerul meu o s-o ia în serios și le va spune asta tuturor.

Mi-a aruncat o privire lungă, plină de reproș.

— Rareori putem controla faptele altora, Megan. Dar deținem controlul deplin asupra propriilor noastre fapte. Odată cu înfățișarea ta ridicolă și cu povestea ta născocită, te-ai transformat în bârfa serii. Sper că ești mândră de tine.

— Dar am marcat golul victoriei, am îndrăznit eu.

Ann a tras scurt aer în piept.

— Ar fi trebuit să-mi ascult intuiția, a spus ea, clătinând din cap. Pur și simplu nu ești făcută pentru asta. Aștept să primesc anunțul tău de retragere, în scris, mâine-dimineață.

— Mi-ai lăsat o lună la dispoziție. Mai am o săptămână! am izbucnit. Îmi pare rău, dar...

Nu eram sigură ce voiam să spun, dar mă simțeam bine încercând să mă apăr.

Am continuat:

— Sunt inteligentă. Și sportivă. Și cred că e un lucru bun că pot să joc fotbal, să și merg la facultate, să și reușesc să fac treaba cu debutul în același timp. Celelalte fete s-ar usca pe picioare într-o săptămână, dacă ar avea programul meu. Nu merit una ca asta, așa că, dacă mă vrei dispărută, dă-mă afară. Altfel, tot mai am o săptămână ca să te *surprind*!

Ann cugeta la izbucnirea mea, însă nu a răspuns, pentru o vreme. Era mai greu de descifrat decât simbolurile de pe un templu asirian în ruine.

— Sunt de acord că interesele tale diverse reprezintă un atu, a spus într-un final. Până la un punct. Și-ți admir entuziasmul. Dar felul în care gândești e profund greșit. Dacă mi-ai fi spus despre ochiul învinețit și despre cum s-a întâmplat, ți-aș fi zis să faci treabă bună cu machiajul și s-o informezi *din timp* pe verișoara ta că ești bine. Să te strădui să n-o pui în umbră chiar în seara ei, ci s-o susții. Te-aș fi prezentat invitaților drept una dintre cele mai de succes și mai implicate debutante și toată această situație nefericită s-ar fi întors în favoarea ta. În schimb, ai mințit, ai transformat totul într-o glumă jignitoare și, în tot acest timp, ai stricat o seară pentru a cărei organizare verișoara ta a muncit din greu.

— Din nou, îmi pare rău. N-am vrut să iasă așa.

— Indiferent dacă ai vrut sau nu, te-ai coborât la un nivel mai jos decât mi-am închipuit, domnișoară McKnight. Mai ai o

săptămână, într-adevăr, dar îți sugerez să ți-o umpli cu rugăciuni numeroase și arzătoare.

— Da, doamnă.

M-a lăsat acolo, cu durerea mea de cap și cu ochiul învinețit, simțindu-mă de parcă fusesem lovită în față pentru a doua oară în aceeași zi.

Să mă îmbrac pentru seara aceea fusese o aventură. A început cu lenjeria, sau cu ce îmi oferise Margot drept lenjerie.

— Ce-i aia, o cârpă? am întrebat.

— Chiloți speciali. Te fac să arăți netedă și perfectă și-ți vor modela silueta.

Era „cea mai minuscule” pereche de boxeri pe care o văzusem vreodată, mai degrabă potriviți pentru o fetiță de patru ani. Am protestat că nu-mi vin, dar Margot a insistat și Julia a încuviințat, așa că am tras, am sărit, m-am scremut și, într-un final, am reușit să-i trag pe mine pe jumătate. Apoi m-am lungit pe pat, m-am sucit și m-am opintit, până când, cumva, am reușit să mi-i trag mai sus de șolduri. Cu ajutorul lui Margot, am tras în toate părțile, i-am netezit și, în cele din urmă, s-au așezat: o menghină de fier, de la jumătatea coapselor până sub sâni.

Am pășit încet prin cameră și am simțit un val neașteptat de aer rece acolo, jos.

— Grozav! Ai mei sunt rupți, i-am spus lui Margot, arătându-i despicătura.

Julia și Margot au râs de ignoranța mea.

— Ca să poți merge la toaletă, mi-a explicat Julia, care deja se înfășurase în propria ei pereche.

— Glumești! i-am spus. Mi-ar trebui ținta unui lunetist ca să reușesc, și cu siguranță aș face mizerie. În plus, n-am de gând să-i port toată petrecerea.

— Nu va ști nimeni, a spus Julia.

— O să știu eu.

— Poți purta chiloți pe dedesubt, dacă vrei, mi-a propus Margot.

Cu mari eforturi, am reușit cumva să dezbrac instrumentul de tortură, am tras pe mine cea mai mică pereche de chiloți tanga pe care-i văzusem vreodată, apoi m-am zbatut să mă strecor din nou în afurisenia aia. După ce organele mele centrale erau sub asediu, am trecut la decolteu. Margot m-a încins într-un sutien fără bretele, extrem de strâmt, apoi mi-a vârât în interior două pernuțe de silicon, pentru „volum”. Într-un final, mi-am pus rochia și Margot mi-a închis fermoarul. Simțindu-mă de parcă purtam un costum de scafandru, am crezut că terminasem. Dar nu... a urmat lipitul. Margot a folosit o bandă dublu adezivă și mi-a prins de piele marginile rochiei, ca să prevină cutele sau boțirea. Douăzeci și cinci de minute de eforturi, ca să mă facă să intru într-o pereche de înșelători-de-bărbați și în alta de sâni falși, și ca să mă lipească de rochie. Sexy, ce să zic!

Acum, la o oră după ce începuse petrecerea, trebuia să fac pipi. Am gonit pe scări până la toaletă și mi-am dat seama că tot ce făcusem într-o cameră mare, cu ajutoare, trebuia să desfac de una singură, într-un closet, făcând pe mine. Am ridicat și am făcut ghemotoc materialul până când mi-am putut ține rochia cu o mână, iar cu cealaltă trăgeam de boxeri. Nu s-au mișcat. Icnind, transpirând și disperată să fac pipi, am reușit să-i dau jos. M-am prăbușit pe scaunul toaletei, cu o ușurare de nedescris.

Alegând mobilitatea în defavoarea pudibonderiei, am ieșit din cabina micuță ca să mi-i trag la loc, dar am descoperit că-mi pocnise banda. Am petrecut vreo trei minute ridicându-mi sutienul înapoi și netezindu-mă, ca să mă pot lipi iar de rochie. Ar fi trebuit să încerc să fac pipi prin despicătură.

M-am dus la chiuvetă ca să-mi șterg sudoarea și să mă spăl pe mâini.

Închizând robinetul, am aruncat o privire lungă în oglindă. Mi-am întors capul într-o parte și în alta. Nu arătam chiar ca un monstru, însă nici departe nu eram. O jumătate de față îi aparținea unei șatene relativ atractive și stilate. Era pregătită pentru o seară în oraș. Cealaltă jumătate înfățișa o bestie feroce, cu trăsături movulii, umflate. Părea gata să devoreze veverițe vii. Mi-am dezvelit dinții, privindu-mă în oglindă. Grrr!

M-am gândit iar la discuția cu Ann. Cel mai rău era că știam că avea dreptate. N-aș fi putut să evit pumnul încasat, însă aș fi putut gestiona mai bine situația. *Și de ce n-am făcut-o?* Nu mă consideram egoistă și încrezută, dar poate că nu mă priveam suficient de atent. Mă simțeam oribil la gândul că acaparasem atenția de care ar fi trebuit să se bucure Abby sau că-i stricasem petrecerea.

Trebuia să-mi cer scuze în fața lui Abby, a mătușii Camille, a unchiului Dan și a lui Hunter Carmichael. O listă lungă de nume. Trebuia să amân să mă gândesc cum să o surprind pe Ann până când mi se limpezea mintea.

Toaleta doamnelor se afla la etajul al doilea și, când m-am apropiat de capul scărilor, am auzit voci dedesubt și cineva a pronunțat numele Juliei. M-am oprit, am aruncat o privire peste balustradă și i-am văzut pe Zach Battle și pe Andrew Gage. Covorul gros îmi înăbușise pașii și cei doi nu mă auziseră. Cum ar fi făcut orice fată, m-am oprit să ascult, sperând să aud câteva cuvinte frumoase despre sora mea.

— E superbă, nu? a întrebat Zach.

— De acord, dar...

— Îmi place mult, a continuat Zach.

— Abia ai cunoscut-o, i-a zis Andrew.

— Și ce? A venit cu vărul ei, ăsta-i semn bun.

Zach era fermecat! Abia așteptam să-i spun Juliei.

— O să fac manevre ca să fiu partenerul ei la următoarea petrecere.

— Da, e o idee bună.

— Și ce zici de sora ei? a întrebat Zach. Ce ochi și ce atitudine! E bestială!

Sunt bestială? Mersi, Zach.

— Ai grijă cu ea, a spus Andrew. Lauren crede că-i plac fetele. Serios? Asta-i impresia pe care o lăsam?

— Nu cred, a răspuns Zach.

Am privit peste balustradă.

— Joacă fotbal, a continuat Andrew. Și conduce un Subaru...

Eram furioasă. Mă luptasem cu stereotipurile astea toată viața. Da, există lesbiene în sporturile feminine, însă *faptul că faci sport nu înseamnă că ești lesbiană*. Și, oricum, ce dacă aș fi fost? Cunoșteam multe lesbiene — antrenorea mea, de exemplu, și Mariah, una dintre cele mai bune prietene ale mele. Andrew Gage era un ticălos căruia i se cuveneau câteva palme.

Am început să cobor scările — ȚAC! ȚAC! ȚAC! Capetele lor s-au întors la unison și au știut că fuseseră prinși în fapt. Nu mă grăbeam deloc să cobor și mi-am dat seama că în mintea lor ardea întrebarea: „Cât de mult a auzit?”.

Lasă-i să fiarbă, mi-am spus.

Andrew părea foarte stânjenit. Foarte bine. O să-l pun la frigare, cu un măr în gură.

— Bună, Megan, a îngăimat Zach. Tocmai îi spuneam lui Andrew cât de mult îmi place sora ta.

M-am oprit pe ultima treaptă, zâmbindu-i viclean lui Zach.

— Da? Ce coincidență!

Am coborât treapta.

— Și mie îmi place mult sora ta, am completat eu.

Am săltat pe lângă el, apoi i-am făcut cu ochiul lui Andrew — cu ochiul nevătămat.

— E sexy de pică, am adăugat.

Pășeam hotărâtă să nu privesc în urmă. În spatele meu, Zach a început să râdă și sunt convinsă că l-a lovit pe Andrew în braț.

Ți-am servit-o, snobule! m-am gândit.

Flacăra pe care o aprinsese în mine cu o lună în urmă se stinsese sută la sută și i-am urat în gând lui Andrew Gage călătorie sprâncenată.

Când m-am întors la masă, Julia și Simon mâncau. Hunter mă așteptase. Probabil avea să ajungă partener în firmă, cândva.

— Îmi pare rău. Ann Foster m-a încolțit și nu mi-a dat drumul prea ușor.

— E totul în regulă? a întrebat Julia.

— Da. Trebuie să discut cu Abby. Hunter, am spus, întorcându-mă spre el. Ți dai seama că n-am fost atacată într-un jaf auto?

— Serios?

— Da. Am fost pocnită într-un meci de fotbal.

— Ah, a spus Hunter, cântărind informația. Dar de ce mi-ai zis altceva?

— Fiindcă sunt dusă cu pluta. Ți-am zis că nu ne potrivim.

Hunter și eu ne-am oprit la masa lui Abby, unde m-am căit. Le-am spus adevărul și mi-am cerut scuze cu sinceritate, atât pentru felul în care arătam, cât și pentru purtarea mea. Abby a râs și toată lumea a fost ușurată să afle că nu fusesem implicată într-un delict, ci doar pocnită la modul legal. Le-am mai spus o dată cât de minunată era petrecerea și ne-am îndreptat spre coada de la bufet.

„Bufet” nu era cel mai inspirat cuvânt. Cazinourile și cantinele au bufeturi. Åsta era un ospăț. Flămândă, am ales de toate. Vrăbioară afumată? Da, vă rog! Coadă de homar la grătar? Firește! Somon de Alaska? Să nu uiți sosul bearnes! Salată de carne? Să

fie cu multă șuncă! Tipii care ne serveau s-au distrat văzând o fată cu o ditamai vânătaia încărcându-și farfuria, însă Hunter aproape c-a făcut atac de cord. Nu că mi-ar fi păsat. M-am oprit să-mi iau cornuri și unt, observând în treacăt sendvișurile cu înghețată pregătite în casă.

Când m-am întors la masă, l-am văzut pe Andrew Gage holbându-se la mine și la farfuria mea plină până la refuz. Nu s-a apropiat, n-a făcut niciun gest, n-a spus nimic, ci doar m-a privit timp de zece secunde, în timp ce treceam. *Ciudatul!*

În următoarele douăzeci de minute, am mâncat încontinuu, în timp ce Hunter, Julia și Simon întrețineau conversația. După aceea, m-am simțit mult mai bine. Gândurile mele au început să rățăcească și mi-am dat seama că seara se desfășura, în mare parte, așa cum mă temusem. Nu voiam să fiu aici, nu-mi găseam locul și nu prea erau speranțe că lucrurile aveau să se amelioreze curând. Poate că ar fi trebuit să accept oferta lui Ann de a mă retrage cât încă mai aveam o urmă de demnitate.

— Mă scuzi, Hunter. Merg să mă uit la deserturi.

— Firește, a spus.

S-a încruntat când și-a dat seama că mă duc să-mi iau mai multă mâncare, dar s-a ridicat și mi-a zâmbit galant în timp ce mă întorceam la bufet.

Căutarea unui desert era un șiretlic. De fapt, eram mai mult decât sătulă, așa că am ieșit pe ușile verandei, în aerul proaspăt.

Noaptea de octombrie texane sunt răcoroase, dar rareori reci, și noaptea aceea nu era o excepție. Am străbătut terasa pustie, către un zid de piatră care ținea pâraul Turtle în matcă. Fericită că eram singură, mi-am aruncat pantofii, mi-am săltat rochia, m-am așezat pe zid și mi-am bălăngănit picioarele deasupra apei. Am respirat adânc de câteva ori, apoi, pentru prima dată după meci, mi s-a limpezit capul. Am privit apa neagră pe suprafața căreia plutea luna albă și rotundă, ca o farfurie de porțelan, și

mi-am dat seama că ultimele opt ore fuseseră pline de evenimente.

Când eram mică, nu ratam niciodată ocazia să arunc pietre razant cu apa, așa că am căutat una netedă și am azvârlit-o peste apă. Unul, două, trei salturi, și pleosc! Luna a dansat în unde, iar mie mi-a mai crescut moralul. Degetele mele au căutat altă piatră. Și ea a dansat în întuneric. Un alt pleoscăit mulțumitor. M-am gândit să-mi pun o dorință.

— Ai mână bună.

Uimită, fiindcă nu auzisem și nu simțisem pe nimeni apropiindu-se, m-am răsucit și m-am trezit că un tip stătea în spatele meu. Purta pantaloni kaki și o jachetă militară verde-închis, cu nasturi, epoleți și niște decorații pe piept. Își ținea pălăria lipită de corp, sub braț, și stătea drept, fără să pară rigid. Era suficient de drăguț, dacă-ți plac tunsorile în stil militar și suprafețele lucitoare, însă militarii nu erau pe gustul meu.

— Mersi, am răspuns și m-am întors, întrebându-mă ce făcusem ca să-i atrag atenția.

— Te superi dacă stau cu tine?

— E o țară liberă, am mormăit. Iar asta datorită ție, căpitane. S-a așezat lângă mine.

— Sunt locotenent — a arătat spre tunică. O dungă. Henry Waterhouse, doamnă, s-a prezentat formal, întinzându-mi o mână. Prietenii îmi spun Hank.

— Îmi pare bine să te cunosc, Hank. Sunt Megan McKnight. Am dat amândoi mâna și i-am remarcat strânsoarea fermă.

— E o uniformă adevărată sau doar te joci de-a soldatul? am întrebat, arătând spre jacheta răscroită și spre pantalonii de serj asortați.

— Ambele. E o uniformă autentică model M44, din al Doilea Război Mondial, cu jachetă în stil Eisenhower.

— Bineînțeles, am spus. Deci ești în... armată?

— Am făcut parte din A&M Corps¹.

Mi-a arătat grupul de medalii de pe rever.

— Uneori, mi-e dor de Corps, așa că m-am gândit că ar fi o ocazie bună să mă laud.

— Deci ești un Aggie²?

— Mă tem că da. Tu?

— Pony³, am spus, folosindu-mă de argoul SMU. Studiez în principal istoria, însă mă ocup mai mult cu fotbalul.

Stăteam amândoi acolo, bucurându-ne de strălucirea lunii și de briza răcoroasă care venea dinspre apă.

— Știi, a spus el după o vreme, ochiul tău e atracția petrecerii.

— Serios? Nu mi-am dat seama.

Era o minciună, firește, fiindcă mai toată lumea invitată se holba sau arăta spre mine.

— S-a speculat mult pe seama asta. Unii au spus că ai fost atacată de membrii unei găști, iar alții, că te-ai bătut pe o străduță lăaturalnică, pentru un băiat. O doamnă mi-a spus că a auzit că ai înscenat totul și că e doar machiaj.

— Gura lumii.

A râs și eram surprinzător de bucuroasă că obținusem acest efect; până acum, aproape totul la petrecerea asta mă dezamăgise și, deși nu era deloc genul meu, era foarte simpatic când zâmbea.

— Deci care variantă e corectă?

Tonul lui era când curios, când jucăuș.

— A patra variantă, adică niciuna din cele de mai sus. O fată pe care n-am mai văzut-o în viața mea m-a pocnit în față.

¹ The Texas A&M Corps of Cadets — pe scurt, „Corps” — este cea mai mare și mai veche organizație studentescă a Universității A&M din Texas, oferind un foarte cunoscut program de pregătire pentru viitori lideri. (N. tr.)

² Poreclă pentru studenții și foștii studenți ai Universității A&M din Texas sau ai uneia dintre școlile asociate cu aceasta. (N. tr.)

³ Poreclă dată studenților și foștilor studenți ai Universității SMU (Southern Methodist University) din Texas. (N. tr.)

— Ce nepoliticos! Ce i-ai făcut?

— Am marcat un gol. Și nu i-a plăcut.

— Aha. Fete dure, transpirate, care aleargă și se lovesc unele pe altele, a meditat el. Trebuie să recunosc că mă excită mai mult decât toate celelalte explicații.

— Și după aia facem toate duș împreună.

A ridicat din sprâncene. *Uau, Megan, abia l-ai cunoscut!* Dar nu m-am putut abține — cuvintele mi-au ieșit, pur și simplu, pe gură. M-am gândit că Hank Waterhouse scotea la lumină înclinația mea spre flirt.

A zâmbit larg și am păstrat o tăcere plăcută, șezând unul lângă altul.

— Deci ești debutantă sau rudă de-a uneia? a întrebat.

— Ambele. Abby e verișoara mea, iar sora mea, Julia, și eu suntem amândouă debutante.

— Sigur ești o luptătoare și cred că vei reuși, mi-a spus.

— Apreciez votul de încredere, am răspuns.

M-am gândit să-i spun că reușita mea atârna de un fir de ață, însă aș fi stricat momentul.

— Și tu?

— Eu sunt acasă, în permisie. Compania mea se pregătește să plece în Germania, să salveze lumea de naziști și așa mai departe. Speram să întâlnesc o fată drăguță căreia să i se facă milă de mine și să-mi ofere fotografia ei. Nu vreau să mor virgin.

M-am înveselit. Părea atât de deschis și de sincer, încât nu mă așteptasem la o replică atât de savuroasă și de amuzantă. M-am uitat mai bine și am remarcat că ochii lui cenușii erau plini de umor și de inteligență.

— Păi, sunt patrioată, în fond, am răspuns după o clipă. Dar e o rugămintă foarte îndrăzneată, locotenente, fiindcă abia ne-am cunoscut.

— Așa e. Ce-ai spune să începem cu un dans? a întrebat.

— Chiar vrei să dansezi cu mine așa, plină de vânătăi? Ți-ar putea strica reputația.

— Îmi asum riscul.

— Atunci, accept.

S-a ridicat și m-a ajutat și pe mine să mă ridic. M-am încălțat și am străbătut împreună veranda. Mi-a ținut ușa, iar când am intrat am dat peste Andrew Gage, care voia să iasă.

— Scuză-mă, a spus el.

— Nu-i nimic, am răspuns și ne-am privit.

— Voiam să vorbesc cu tine, Megan.

— OK.

Oare ce avea să-mi spună conașul Gage?

— Voiam să-ți zic că...

A tăcut când l-a văzut pe Hank intrând. Hank s-a oprit și el. Era evident că se cunosc, dar nu la modul plăcut. Strângând amândoi din dinți, păreau să se dueleze chiar acolo, în prag. *Ce naiba?*

— Andrew, el e Hank...

Dar Andrew s-a întors și a plecat înainte să-mi închei propoziția, fără niciun cuvânt sau vreo explicație.

— Scuze, i-am spus lui Hank. N-am idee ce-a fost asta.

— E în regulă.

— Sincer, abia l-am întâlnit pe tip și e un nesuferit.

— Știu, a spus Hank. Am fost prieteni o vreme, însă nu mai suntem.

— Norocul tău.

— Mai vrei să dansezi? a întrebat Hank.

— Da.

M-a luat de braț și, ajunși pe ring, mi-a întins o mână și a pus-o pe cealaltă pe spatele meu. Stând în fața mea și privind în jos, cu ochii lui de culoarea penelor de porumbiță, părea mai înalt și, dintr-odată, foarte chipeș. Am simțit un mic curent electric

între palmele noastre, când formația a început să cânte „What A Wonderful World”, și am pornit ușor pe ritmul lent și romantic. Mișcându-ne într-un cerc leneș, eram impresionată de pașii grațioși și măsurăți ai lui Hank și, spre deosebire de logoreea lui Hunter, el părea mulțumit să tacă.

Oscilam între bucuria de a dansa aproape de Hank și curiozitatea arzătoare cu privire la scena dintre el și Andrew. Andrew mă căutase. De ce? Iar expresia lui, când își dăduse seama că eram cu Hank, fusese aproape... protectoare. Arătase de parcă ar fi vrut să-l lovească. M-am gândit dacă să-l întreb pe Hank, dar știam că aş strica atmosfera.

— Ador melodia asta, mi-a spus Hank, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Deci era arătos, amuzant, un dansator fantastic și romantic, pe deasupra? *Norocoasa de mine!*

— Și mie, am spus încet și i-am zâmbit.

Am închis ochii și am ascultat muzica. M-am sprijinit de Hank și mi-am lăsat picioarele să-l urmeze. Gândurile despre Andrew Gage s-au împrăștiat ca niște frunze uscate în vântul de toamnă.

În noaptea aceea eu și Julia am dormit în vechile noastre camere de la fermă. Imediat după ce am stins lumina, s-a urcat în patul meu. Știam că dorea să vorbească despre Zach, dar nu era genul care să-și discute sentimentele, nici măcar cu mine. Din fericire, aveam unealta perfectă pentru o extracție.

— L-am auzit pe Zach vorbind despre tine.

S-a ridicat brusc în capul oaselor.

— Serios?

Am încuviințat, iar ea a așteptat să continui.

— Îi spunea lui Andrew Gage că ești superbă și că îi plăci foarte mult...

— Nu cred!

— Ba da. Ți place de el?

— Da, a spus ea. E amuzant și simpatic, și freza aia... miam!

— Va fi partenerul tău la următoarea petrecere.

Privind-o, am simțit că speranța ei înflorește, însă Julia își ascundea mereu sentimentele.

— Vedem noi, a spus.

A trecut o clipă.

— Dar tu? a întrebat, schimbând subiectul într-un mod deloc subtil. Se arată ceva la orizont?

— Hmmm, am spus. Seara a început plicticos, cu partenerul meu pupător în fund și aflat în căutarea unei soții, apoi s-a stricat din cauza insultelor urâcioase din partea primului-născut al celei mai importante familii americane.

Julia s-a încruntat auzind povestea mea nefericită. I-am zâmbit.

— Dar s-a încheiat cu un tânăr ofițer în uniformă, chipeș și interesant.

— Nu sună deloc rău, a comentat Julia.

Chiar deloc. Pentru prima dată de când mi-am descoperit numele și fotografia într-o pagină din *The Dallas Morning News*, m-am gândit: *Treaba asta cu debutul s-ar putea să nu fie o pierdere totală de timp.*

Zece

Megan aproape că dă la boboci

Sunetul unui claxon de mașină de epocă m-a trezit brusc —
WA-OO-GA!

— Megan.

— Ce-i? am spus, somnoroasă.

— Sună telefonul tău!

Eram grămadă în pat, sub o pilotă groasă. Julia zăcea lângă mine, cu capul sprijinit în palmă.

— Lasă-mă-n pace, am spus.

WA-OO-GA!

— Nu vrei să vezi cine e? a întrebat Julia, deloc încântată că fusese trezită.

Telefonul meu era în partea cealaltă a camerei, în poșetă, mult prea departe.

— Nu.

— Chiar ești sora mea?

S-a rostogolit pe partea cealaltă. Asta o înnebunea pe Julia și era de multă vreme un subiect de ceartă între noi, fiindcă mesajele și apelurile ei către mine rămâneau deseori fără răspuns cu orele, chiar cu zilele. Ca în cazul majorității fetelor, telefonul era

o prelungire a Juliei, iar gândul de a nu citi și de a nu răspunde imediat la un mesaj îi era străin.

Dar îmi era sete. M-am ridicat foarte încet, tratându-mi capul ca pe un ou Fabergé prețios. Mă durea și îmi simțeam buza cât un croasant, dar eram în viață. M-am ridicat și m-am târât până la baie, unde am băut niște apă.

Întorcându-mă în dormitor, mi-am găsit poșeta, m-am aplecat cu grijă și mi-am recuperat telefonul.

— E de la Hank, am spus, așezându-mă pe pat.

— Cine?

— Militarul Aggie.

— Serios? Ce spune?

— *Am o problemă*, am citit eu SMS-ul. Cu mașina, pot să jur. Julia a oftat, de parcă aș fi fost o pasăre Dodo care rezolvă o problemă de matematică în nisip.

— Megan, nu-ți scrie la nouă dimineața ca să se plângă de probleme cu mașina.

— Nu? Atunci ce are?

— Întreabă-l.

— Nu știu cum, m-am plâns eu.

— Pe bune? a întrebat.

Am încuviințat.

— Știi că nu mă pricep la chestia asta.

I-am dat telefonul.

Am privit peste umărul ei cât timp tasta rapid. *O, nu, ce s-a întâmplat?* a scris Julia, apoi a trimis mesajul. Am așteptat și, într-o clipă, am văzut că Hank a răspuns.

Mă gândesc mereu la tine.

— Doamne! a exclamat Julia, arătându-mi telefonul.

L-am luat, am citit și am recitit mesajul. Julia mi-a zâmbit. Și eu la fel.

Ce-ți mai face capul? întreba următorul mesaj.

Am scris „Bine” și i-am arătat Juliei.

— Doamne, Megan, ești culmea!

— Dar ce să răspund? m-am văitat eu.

Julia a oftat a treia oară.

— Fii jucăușă.

— Cum să transform *asta* într-un joc ? am întrebat, arătându-i fața mea.

S-a gândit puțin.

— OK. Scrie-i: *Mai bine decât mă așteptam. Dar buza mi-e foarte sensibilă.*

Privirea mea i-a spus că n-aveam de gând să scriu așa ceva.

— Vrei să flirtezi, da?

— Da, dar nu crezi că-i prea... direct?

— Dacă nu mă înșel, *direct* înainte vrei să duci relația cu el, Megan.

— OK, fie.

Am scris. Julia a verificat din nou textul și am trimis mesajul.

— Și acum?

— Vezi dacă-ți scrie iar.

În baie, m-am spălat pe dinți, nerăbdătoare să scap de gustul lăsat de seara anterioară. Nu prea beam alcool și nu mă drogasem niciodată, iar în acea dimineață am jurat să fiu și mai precaută. Răspunsul lui a sosit în timp ce îmi clăteam gura și m-am surprins grăbindu-mă să văd ce îmi scrisese.

— *Buze sensibile... îmi place cum sună.* Julia, ești genială! Și acum? Alte detalii despre buze?

— Da, însă nimic romantic, a spus Julia. Schimbă subiectul.

— Cum?

S-a gândit. Am așteptat. S-a uitat la buza mea.

— Ce zici de: *Crede-mă, nu e o sensibilitate la modul bun?*

— Te pricepi atât de bine la chestia asta! am exclamat, iar degetele mi-au alergat pe taste.

Am trimis mesajul și m-am uitat la ea.

— Acum, înainte să răspundă, întreabă-l ceva. Ceva de bază, gen: *Ce mai faci?*

Am scris și am trimis mesajul.

Sunt la birou și muncesc. ⑧

— Întreabă-l ce poartă, a spus Julia.

— Ești sigură?

— Megan, e la birou. E complet îmbrăcat și, dacă știi ce poartă, vei afla câte ceva despre ce fel de tip este. În plus, primești puncte fiindcă ai strecurat o întrebare nevinovată, însă semisexy.

— Uau!

Ce ai pe tine? am întrebat.

Un costum.

Culoare?

Gri.

Cravată?

— De ce ar trebui să mă intereseze asta? am întrebat-o pe Julia, după ce am trimis mesajul.

— Ai încredere în mine, bine? a cerut Julia.

Stacojie.

Cât de profesionist! Sigur ești foarte chipeș.

Hai să mă vezi! Sunt în biroul ăsta nenorocit, pentru asistenți de directori.

— Vrea să mă duc la el!

— Nu poți să te duci, mi-a spus Julia apăsător.

M-am oprit din tastat.

— Nu?

A clătinat din cap.

— E prea curând, iar buzele tale arată oribil. În plus, dacă refuzi, îl vei tachina — un flirt perfect.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, am spus, dar am scris, ascultătoare...

Nu pot. Am prea multe teme. ☹

Dar vreau să te văd!

Va trebui să aștepti.

☹ *Ai partener pentru picnicul de sâmbăta viitoare?*

— Bingo! a exclamat Julia.

— Ai făcut o magie! am spus, impresionată. Ești un maestru scamator.

— Nu e cine știe ce artă, Megan.

— Poate pentru tine, dar eu nu înțeleg lucrurile astea.

— Nu-i nimic de înțeles. Trebuie să te arăți interesată, să-i dai niște indicii din când în când. Știi tu, să-i dai de înțeles că e pe drumul cel bun.

— Nu-i pot spune, pur și simplu, că e pe drumul cel bun?

— Nu.

— Nu pot să-l încurajez?

— Nu! Megan!

— De ce nu?

— Fiindcă nu așa se joacă. Trebuie să... Doamne! Nici nu știu. Să-i zâmbești, să te joci cu părul tău, să-ți muști buzele, în fine. Și să-i scrii când îți scrie și, ocazional, când nu o face; dar nu răspunde prea repede și nu fi de acord cu orice imediat, mai ales la început. Tachinează-l, du-l cu vorba, ca astăzi, cum că nu poți să mergi să-l vezi, chiar dacă ai putea, însă ești de acord să vă vedeți weekendul viitor. Ca să aștepte cu nerăbdare și să se gândească la tine toată săptămâna.

— Deci, chiar dacă sunt interesată și el e interesat, să nu-i spun direct. Dacă sunt interesată, să par doar puțin interesată și să sper că știe că sunt interesată când îi răspund, așa ca azi, dar fără să fiu de acord să-l văd până săptămâna viitoare?

— Exact!

— Nu pot să fac asta.

— Tocmai ai făcut-o!

— Nu, tu ai făcut-o. Dacă nu ești acolo, cu mine?
— Voi fi. Dar trebuie să depui eforturi, fiindcă, dacă n-o faci, știi ce se va întâmpla: va renunța.

Nu mi-a plăcut cum suna. Julia s-a ridicat.

— Unde pleci?

— Să iau niște cafea.

— Dar nu i-am răspuns încă.

— Ah, așa e. Care a fost ultima replică?

— Dacă am partener pentru picnicul de sâmbăta viitoare.

Încă nu.

Acum ai. Vin să te iau la două.

OK. ☺

Adresa?

Stadionul cel mare de pe Mockingbird. Nu-l poți rata.

Ne vedem acolo!

OK.

După ce Julia a plecat, m-am așezat pe pat. Cu ajutorul ei, aveam dintr-odată o întâlnire, săptămâna următoare, cu un tip cu adevărat drăguț, care-mi plăcea și care părea să mă placă. Iar în seara de dinainte mă văzuse în cea mai urâtă stare, cu fața boțită, ca după o luptă corp la corp, și totuși îmi scrisese a doua zi.

Gândindu-mă la ce se petrecuse în ultimele douăzeci și patru de ore, întâlnirea de pe scări cu Andrew Gage încă mă ardea. Acum îmi doream să fi putut spune ceva demn și bățaios, ceva de genul: „Cum îndrăznești să te porți de parcă ar fi ceva de care să te rușinezi? Cunosk multe lesbiene care sunt persoane grozave, nu ca tine, bărbat cu minte puțină și plin de prejudecăți! Și să-ți mai spun un lucru: mașinile Subaru sunt foarte de încredere!”.

Am zâmbit pentru mine, bucuroasă că mă răfuiam cu el, chiar dacă doar în mintea mea. Și apoi, într-o secundă, mi-am dat seama de unde o cunoșteam pe Sydney, debutanta care se simțise vădit jenată în timpul întâlnirii preliminare. Avusese o

relație cu Mariah anul trecut. Venea la toate meciurile ei, petreceau timp împreună, chiar le văzusem sărutându-se. Se despărțiseră anul trecut și nu o mai văzusem de atunci — însă, în mod clar, ea era.

Nu-i de mirare că părase iritată când dăduse cu ochii de mine. O debutantă lesbiană! Eram convinsă că dinozaurii din Clubul Bluebonnet nu ar fi fost deloc de acord.

— Vreau doar cafea, am spus.

Mama mi-a turnat în timp ce mă așezam la masă. Lângă mine, Julia își făcea de lucru cu un bol cu cereale, iar tata citea știrile sportive pe iPad.

— Am ouă, șuncă, fructe, covrigi... a enumerat mama.

— Nu mi-e foame, mersi.

Nu a comentat auzind replica mea neobișnuită, dar Julia s-a uitat la mine.

— Ce-i? am șoptit.

— Nimic, a spus ea, ascunzându-și zâmbetul în spatele lingurii.

Asta m-a pus pe gânduri: de ce nu-mi era foame? Probabil fiindcă mă durea capul, aveam cel puțin o contuzie minoră, iar cu o seară înainte băusem mult mai mult decât oricând, pe lângă faptul că luasem pastile. Dimineată, în schimb, flirtasem jumătate de oră cu un tip drăguț, pe care abia îl întâlnisem și care părea să mă placă. Aveam multe de digerat, așa că nu mai era loc și de mâncare.

— Megan, trebuie să discutăm, a anunțat mama, așezându-se lângă mine.

— Sigur. Despre ce?

— Seara trecută a fost... un dezastru.

— Poftim?

— M-ai umilit, Megan. În public, în fața unui grup de persoane pe care le cunosc de o viață și care nu te-au mai văzut de când erai o copilă. Acum te-au văzut arătând de parcă te-ai fi încăierat într-o *bodegă*.

Am rămas cu gura căscată. În versiunea mea, eram o eroină. Înscriisesem golul câștigător, încasasem o lovitură la cap, și totuși reușisem să fac conversație și să dansez la petrecerea de debut a verișoarei mele.

Îmi doream ca Margot să fi fost prezentă, ca să joace rolul de tampon între mine și mama.

— Când a început totul, a continuat mama, te-am rugat să renunți la fotbal pe timp de toamnă și, fiindcă s-au făcut presiuni asupra mea — mama a privit spre tata, care nu a ridicat ochii —, am fost de acord să le faci pe ambele. Dar ziua de ieri a dovedit că decizia asta a fost o greșeală.

— Mamă, nu renunț la fotbal. Renunț cu plăcere la debut, dacă vrei.

— Megan, fii serioasă! E prea mult, și cheltuim o avere ca tu să te prezinți cât mai bine, și...

Aproape că am țipat:

— Nu v-am cerut să faceți asta!

Julia, care detesta conflictele, și-a luat cerealele și a plecat. Înainte ca mama să poată da replica, a sunat telefonul. L-a luat fără să răspundă, s-a uitat la număr și i l-a întins tatei.

— Cine este?

— Sună Sam Lanham, în legătură cu oferta.

— Spune-i să sune altă dată, a zis tata și s-a întors la știrile lui.

— Nu, Angus, tu să-i spui!

Tonul mamei căpătase o undă de iritare evidentă. Tata a privit-o.

— E duminică dimineața, Lucy. Nu am...

— Fiindcă nu vrei să-l suni înapoi, probabil se gândește că e singura ocazie să te prindă la telefon.

Telefonul a sunat pentru a treia oară — încă o dată, și avea să intre căsuța vocală.

— Nu răspund, a zis tata ferm.

Țintuindu-l din ochi, mama a răspuns la telefon.

— Alo? Da. Sunt bine, Sam, mulțumesc. Și tu?

O pauză.

Tata se uita urât la mama, însă ei puțin îi păsa.

— Da, este acasă. Stai o clipă.

I-a întins telefonul tatei, care s-a strâmbat.

— Bună!

S-a ridicat și s-a îndreptat spre hol.

— Foarte bine, Sam, mersi. Aha.

Mama s-a întors spre mine. Cearta alor mei îmi dăduse timp să-mi plănuiesc următoarea mutare.

— Ann Foster nu mi-a cerut să renunț la fotbal.

— Ai discutat cu ea?

— Bineînțeles. A fost de acord că situația e... nefericită. Dar cred că fotbalul mă împlinește.

— Serios?

— Îhî.

Am auzit un șir mormăieli, câte un „Aha” din când în când, apoi un „Înțeleg”, și, în final un „Cu siguranță”. Apoi tata a închis.

Fiindcă mama alesese să lupte pe două fronturi în dimineața asta, s-a întors spre tata, care îi înapoiase telefonul.

— Ce a spus?

— Exact ce mă așteptam.

Mama aștepta detaliile cu nerăbdare.

Tata s-a îndreptat spre fereastra bucătăriei, care oferea o priveliște magnifică asupra fermei Aberdeen, către vest. A privit afară.

— Lucrurile stau așa, Lucy: în schimbul unei grămezi de bani, firma XT Energy își va instala aici, cu entuziasm, puțurile și țeștile, va pompa nisip și apă și va distruge totul.

S-a întors din nou spre ea.

— Asta vrei?

— Nu, firește că nu. Nimeni nu vrea să vadă distruse pământurile familiei, a spus ea grăbită. Dar suntem la ananghie. Deja ai vândut parcele mici de pământ la fiecare câteva...

— Parcele mici! Nu toată proprietatea! Și nu unor prădători!

— Sunt sătulă de treaba asta, Angus. Cercul ăsta vicios mă termină: vine factura pentru furaje, vindem douăsprezece hectare. Trebuie să plătim taxele școlare, mai vindem ceva. Nu putem să plătim salariile...

— Am înțeles, a întrerupt-o el.

Mama plângea, iar tata strângea din dinți.

— Nu pot să trăiesc așa, a suspinat ea.

— Nu accept oferta. *Noi* nu acceptăm. Și să știu că lumea cunoaște situația noastră înrăutățește lucrurile.

— Îmi pare rău că asta-i părerea ta, a spus mama.

— Iar mie îmi pare rău că ai răspuns la telefon.

Tata a plecat, fără să mai spună un cuvânt.

Supărată de scena la care asistasem, mi-am luat cafeaua și am urcat la etaj. Părinții mei nu se certau *niciodată* așa — se mai ciorovăiau, firește, și se înțepau reciproc, însă asta era ceva nou.

Mi-am amintit cum tata îmi ceruse să fac „treaba asta cu debutul”, în hambar, spunându-mi cât de mult înseamnă pentru mama, și când întrebaser de ce, răspunsul său enigmatic fusese: „Nici n-ai idee”. De când Julia și eu plecaserăm la facultate, mama păruse, într-adevăr, să nu fie în apele ei, însă până acum nu știusem cât de nefericită era. Se certau cum nu se mai certaseră vreodată și îmi făceam griji că mariajul lor era în pericol.

56 Cu o seară înainte, Ann subliniase că, dacă nu avea loc un miracol, ieșeam din schemă într-o săptămână. Dar tata se baza pe mine — când îmi ceruse să fac asta pentru el, se referise la *amândoi*.

Am luat o gură de cafea și mi s-a strâns stomacul.

Trebuia să fac așa încât lucrurile să funcționeze.

Unsprezece

Megan înscrie dintr-o fază imposibilă

Problema cu planul genial al Juliei de a-l face pe Hank să aștepte o săptămână ca să mă vadă era că trebuia să aștept și eu tot atât ca să-l revăd. Iar eu nu mă pricep deloc la așteptat. Îmi place satisfacția imediată. Din fericire, a fost o săptămână mai mult decât plină: am dat două teste, am petrecut diminețile la sală și la antrenamente, am avut un meci miercuri după-amiază și, chiar dacă se încheiaseră lecțiile de dans, sezonul debutantelor începuse în mod oficial, iar evenimentele se profilau la orizont ca niște avioane apropiindu-se de aeroport. Luni, liga de fotbal a juniorilor a găzduit un prânz la Clubul Brookline, iar după aceea abia dacă ajunsesem înapoi la antrenament. Marți, Clubul Petroleum a organizat un dineu la Renaissance Tower, așa încât era a șasea seară de marți consecutivă în care nu reușeam să ajung la seara de filme, rezervată lui Cat. Iar joi după-amiază, biserica prezbiteriană din Highland Park a organizat un eveniment „de socializare” care s-a ridicat la înălțimea numelui¹. Biserica avea trei mii de membri. Am făcut bătăături la mâna dreaptă salutând

¹ Aluzie la numele Highland — „teren aflat la înălțime”. (N. red.)

atâția oameni, iar obrajii mă dureau după ce zâmbisem non-stop timp de trei ore.

Și mai rău, săptămâna pe care o avusesem la dispoziție pentru a o „surprinde” pe Ann Foster mai avea o zi până se încheia, și încă nu-mi venise o idee ca lumea. Mă întrebam dacă ar accepta o vacă drept mită, gândindu-mă că tata mi-ar fi dat una. Livrarea unei vaci vii la ușa ei sigur putea fi considerată o surpriză, deși nu cred c-ar fi impresionat-o. Disperată și extenuată, în joia aia, la miezul nopții, cercetam din scoarță în scoarță biblia debutantei, împreună cu Julia, însă nu am găsit nimic util. Eram pierdută.

Și apoi, la pagina 16, îngropat adânc printre detalii, Julia a găsit răspunsul: „Etichetă & conduită pentru tinerele doamne”, cu Ann Foster.

— Un curs de bune maniere? am întrebat. Mi-a zis să o *surprind*.

— E cel mai bun lucru pe care-l poți face: arăți că ai bunăvoință și inițiativă, a spus Julia. Și cum ar putea să te dea afară, dacă ești eleva ei?

Era o lovitură de judo social extrem de elaborată.

— Cursul începe mâine după-amiază, am spus, după ce am căutat online.

— Minunat! Taman la timp, a comentat Julia.

Așa că la ora 14:30, vineri, purtând doar un sutien și chiloți de mătase, stăteam în apartamentul nostru, încercând să-mi dau seama cu ce să mă îmbrac pentru curs. Julia și eu aveam foarte multe ținute, odată cu indicația — primită de la mama și din biblia debutantelor — de a nu purta niciodată, dar *niciodată*, același lucru de două ori, așa că ne transformaserăm livingul într-un *dressing* imens. Împinseserăm canapeaua lângă perete, scosese-răm măsura de cafea și instalaserăm două suporturi pentru ținute, unul pentru cele „de purtat” și al doilea pentru cele „deja purtate”, fiecare etichetat jumătate „J” și jumătate „M”. Pantofii stăteau în

cutii, fiecare cu o poză a perechii din interior lipită la exterior, fiindcă Julia era obsedată de asemenea amănunte. Poșete, eșarfe și felurite alte accesorii atârnau de un suport pentru pălării făcut din cedru și din coarne de vită obținute de la fermă.

M-am uitat cu atenție la suportul folosit pentru ținutele „deja purtate”. Am calculat suma cheltuită pentru acea primă săptămână din sezon și am decis că banii cu pricina ar fi pus hrană pe masă unei familii de patru persoane, din Kansas, timp de un an — și pe deasupra ar fi putut face cumpărături de la Whole Foods. În țările aflate în curs de dezvoltare, suma aia ar fi hrănit un întreg sat, cu tot cu animale.

Dezgustată, m-am concentrat pe ce să port pentru întâlnirea cu Ann Foster și am ales o „armură” completă: o bluză Calvin Klein din lână merinos de culoarea fildeșului, o fustă de mătase cafeniu-deschis, care se termina fix sub genunchi și pantofi din piele, cu tocul de doar cinci centimetri. Am accentuat modestia acestei combinații punându-mi cerceii cu diamante ai Juliei și un șirag de perle pe care îl moștenisem la șaisprezece ani. *Am totul, în afară de o vestă antiglonț*, m-am gândit.

Apoi am început să lucrez la față. Umflătura din jurul ochiului aproape dispăruse și, ca să maschez vinețiul rămas în urmă, acum prezentându-se în nuanțe delicate de verzui și gălbui, am aplicat un strat de fond de ten și am adăugat puțin fard. Mi-am pieptănat părul pe spate și l-am ridicat în vârful capului, mi-am aplicat pe buzele crăpate un strat subțire de vaselină și am adăugat ruj maroniu pe deasupra, mi-am aplicat rimelul și m-am parfumat cu Jo Malone Vanilie & Anason. Niște ochelari Prada supradimensionați au fost tușa finală. M-am privit în oglindă și mi-am spus: *Perfect*.

Am ajuns la Hotelul Crescent la 15:45 fix, stăpână pe mine, netranspirată și cu cincisprezece minute mai devreme. I-am zâmbit portarului și am străbătut holul spre recepție.

— Vă pot ajuta?
— Da. Bună! Sunt aici pentru cursul de etichetă pentru tinere doamne.

Femeia a tăcut, a părut dornică să comenteze, dar s-a răzgândit.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat. S-a anulat?

— Nu, nu, a răspuns ea. Se ține în Sala Bordeaux. La stânga, treceți de biroul din față, și apoi pe hol, până la capăt.

— Mulțumesc.

— Cu mare plăcere.

Sala Bordeaux? Ce-i cu toate denumirile astea pretențioase? Complexul Crescent era construit pe baza unei tematici pariziene, cu blocuri înalte de beton cenușiu și acoperișuri mansardate, acoperite cu olane, așa că mă gândeam c-or fi luat treaba cu franceza în serios. În timp ce înaintam pe hol, am zâmbit în sinea mea. *Dacă aș fi întrebat unde e toaleta, m-ar fi îndrumat spre Salle de Ca-Ca.*

Odată ajunsă în fața sălii Bordeaux, mi-am netezit fusta, mi-am verificat bluza, să nu aibă scame, și mi-am privit ceasul. Ajunsesem mai devreme, eram îmbrăcată impecabil și am deschis ușa cu încredere, fără să transpir deloc.

— Bună! m-a salutat o fetiță la intrare, zâmbind și netezindu-și rochia, exact cum făcusem și eu afară.

Avea o claie de bucle aurii și purta o rochie de mătase roșie, brodată cu trandafiri, ciorapi albi și o pereche de sandale negre lucioase. *Nu cred că are mai mult de zece ani*, m-am gândit. Cu siguranță, înțelesesem greșit conceptul de „tinere doamne”.

— Bună! am răspuns.

— Mă cheamă Carli!

A întins o mână. Am zâmbit ca să-mi ascund panica și ne-am strâns mâinile.

— Eu sunt Megan. Megan McKnight.

— Sunt încântată să te cunosc, a spus ea politicos.

— Și eu.

O altă fetiță, cam de aceeași vârstă, mi-a zâmbit și ea. Purta o rochie de un alb strălucitor, cu o jupă de dantelă și sandale albe, sclipicioase, prinse cu scai.

— Eu sunt Hannah. Încântată!

— Megan McKnight. La fel, Hannah! am răspuns și ne-am strâns mâinile sfios.

Mai erau alte trei fete acolo: Isabelle, Jayla și Paige.

Toate planurile mele de a o surprinde pe Ann și de a-mi salva reputația s-au prăbușit.

— Ești profesoara noastră? a întrebat Carli.

— Nu, nu sunt.

Am privit ușa, gândindu-mă că era cazul s-o tai înainte să apară Ann. Avea să mă considere cea mai proastă persoană pe care o cunoscuse, dacă n-o ușcheam.

— Deci ești aici pentru curs? continuă Carli.

— Păi...

— Participi la Cotilionul Junioarelor?

Carli nu se putea opri din întrebat.

— Nu. Îmi fac debutul.

— Serios? a întrebat Hannah. La simfonie?

— Nu. Fac parte din debutantele Bluebonnet.

Toate fetele au făcut ochii mari la mine.

— Serios? a îngânat Paige, uimită.

Cumva surprinsă că știau care e diferența, am încuviințat. Aceasta era marea diferență dintre debuturile din Dallas: Orchestra Simfonică din Dallas organiza un debut cu un sezon mult mai scurt, mult mai ieftin și pe bază de candidaturi, nu de invitații, în timp ce debutul Bluebonnet era cel important.

— Cum ai fost aleasă? a întrebat Carli, siderată.

A pronunțat cuvântul „aleasă” pe același ton cu care lumea vorbește despre Hristos.

— Păi, mama mea a fost debutantă, la fel și bunica mea, o mătușă și o străbunică. Familia mea a fost implicată în chestia asta de multă vreme.

— Mișto! a spus Hannah.

— Deci voi participați la Cotilionul Junioarelor? am întrebat. Toate fetele au încuviințat.

— Sora mea, Julia, a fost la Cotilion.

De fapt, probabil că Lauren, cele două Ashley și toate celelalte debutante, cu excepția mea, participaseră la Cotilion. Trebuia să recunosc că fotografiile fuseseră extraordinar de drăgălașe: toate fetele purtaseră rochițe albe și dansaseră cu băieței în fracuri, delicios de stângaci. Jumătate dintre fete erau mai înalte decât partenerii lor.

— Și ea a debutat? a întrebat Carli.

— Debutăm împreună, anul ăsta. Suntem gemene.

— *Amândouă* ați fost alese? s-a minunat Paige.

Am confirmat.

— Familia ta trebuie că-i importantă, a spus Jayla.

— Păi, trăim de mult timp în Texas.

— Ce s-a întâmplat cu ochiul tău? s-a interesat Carli.

Îmi tot privise fața.

— Joc fotbal în echipa SMU și o fată m-a lovit în timpul unui meci, săptămâna trecută.

— Joci și fotbal la facultate?! a întrebat Isabelle.

Se părea că devenisem brusc cea mai tare ființă din lume, și asta mi-a dat un imbold de mândrie și încredere. Măcar impresiona-se pe cineva, chiar dacă era doar un grup de preadolescente.

— Și eu joc fotbal! a spus Isabelle.

— Și eu, a adăugat Carli. Nu-i așa c-o *adori* pe Alex Morgan?
A privit tavanul când i-a rostit numele. Alex Morgan era o religie printre fete.

— Da. E minunată, am confirmat.

— Vreau să fiu ca ea, a spus Isabelle, fără ezitare.

— Să muncești din greu, am sfătuit-o.

Mi-am privit ceasul. Era patru fără un minut. M-am îndreptat spre ușă, dar, înainte să mai fac un pas, ușa s-a deschis și a intrat Ann Foster. A văzut întâi fetițele și apoi pe mine. S-a oprit brusc.

— Domnișoară McKnight, ce cauți aici?

Plănuisem s-o iau la fugă. Cursul nu era pentru mine și nu aveam nicio intenție să par și mai proastă în ochii lui Ann, însă privirea ei era *exact* ce aveam nevoie să văd: un amestec delicios de șoc și uimire. Am riscat totul și am decis să nu plec nicăieri.

— Surpriză! am exclamat eu, improvizând puțin.

Și-a revenit repede.

— Cât de drăguț din partea ta să ni te alături! a spus Ann foarte formal și s-a întors spre fete. Bună ziua, doamnelor. Să începem cu prezentările, da? Pe domnișoara McKnight o cunosc deja.

Am privit-o prezentându-se celorlalte fete: Hannah, Carli, Isabelle, Jayla și Paige. Ascundea totul foarte bine, dar o surprinsesem, și treaba asta îmi plăcea la nebunie.

— Cine îmi poate spune ce înseamnă bunele maniere? a întrebat Ann.

— Păi, înseamnă cum ne purtăm, a sugerat Jayla.

— Da. Mai mult decât atât, înseamnă cum arătăm, imaginea pe care o proiectăm în lume, prin conduita și aspectul nostru. Bunele maniere pot fi rezumate, într-un cuvânt, prin „ținută”.

Ne-a privit.

— Cuvântul „ținută” vine din franceză.¹ Se referă la o stare de echilibru, înfățișând două lucruri cu aceeași greutate. Gândiți-vă la un cântar.

Ann și-a întins mâinile, schițând cu palmele talerele unui cântar.

— Ținuta se caracterizează prin poziție, stabilitate și fermitate, însă să nu vă imaginați că puteți obține așa ceva fără efort. Când avem ținută, nu suntem leneșe, nu avem o postură neglijentă. Dimpotrivă, suntem în echilibru, controlăm perfect emoțiile și acțiunile noastre, gândurile și mai ales corpurile. Închipuiți-vă o balerină.

Ann a rămas într-un picior și l-a ridicat pe celălalt, fără efort, la spate. Acum eram sigură că fusese dansatoare.

— Când balerina se ridică pe degetele unui picior și își menține postura, spunem că are ținută. Dar, dacă încercați, vă veți da seama că trebuie să depuneți eforturi maxime pentru a păstra această poziție și pentru a vă menține chipul calm.

Ann stătea iar pe ambele picioare.

— Acest talent nu îl are oricine. Este rezultatul muncii asidue și al orelor îndelungate de antrenament. Așa că ținuta este un mușchi care trebuie antrenat. Și acesta este scopul cursului de bune maniere: de a exersa ținuta în toate variantele sale, până când obțineți încrederea necesară pentru a prezenta lumii această ținută.

Eram uluită. Discursul lui Ann cu privire la ținută ar fi putut ieși, la fel de bine, din gura antrenoarei Nash — dacă adăugai un costum de sport și scuipături ocazionale. Antrenoarea ne ținea predici despre ținută cam în fiecare zi. În timpul meciurilor aveam doar o milisecundă la dispoziție ca să dăm pase decisive, așa că succesul cerea să deținem controlul absolut, indiferent de circumstanțe. Nu contau accidentările sau oboseala; dacă apărea

¹ În engleză, în original, *poise*, cuvânt derivat din verbul francez vechi *peser* (a cântări). (N. red.)

ocazia, trebuia să fi pregătită. Antrenoarea îmi pusese în vedere că ratarea mea din finalul meciului cu Universitatea din Oklahoma demonstrase o tragică lipsă de ținută, ceea ce corespundea perfect cu întârzierea și cu rochia mea sfâșiată de la întâlnirea preliminară.

— Dar azi ne vom concentra pe aspectele de bază. Vă rog să stați în picioare, în fața scaunelor.

Ne-am conformat.

— Majoritatea consideră că o ținută corectă presupune să-ți îndrepți umerii și să ții capul sus — ceea ce e adevărat. Dar totul începe de la picioare și trece prin șolduri. Acum, vreau să stați toate cu picioarele ferm sprijinite de podea, perfect aliniat cu șoldurile.

Ne-am ridicat și ne-am verificat poziția picioarelor. Ann a făcut câteva modificări minore.

— Bine. Acum, răsuciți-vă ușor piciorul stâng în afară. Iată un lucru foarte important: umerii voștri nu stau *drept* fiindcă îi mențineți așa încordându-vă mușchii; umerii stau drept în mod firesc, iar capetele voastre se află deasupra lor când coloana vertebrală se sprijină corect pe șolduri. Așa că acum vreau să vă lăsați coloana să se cufunde în locașurile șoldurilor, și asta va permite formarea acelei curbe blânde în partea de jos a spatelui. Simțiți?

Încuviințări peste tot. Fiindcă obișnuiam să stau cocoșată, era incomod, însă, când am făcut cum a spus, am simțit că umerii mi se trag în spate fără efort și fundul meu iese puțin în afară, de la sine. *Cine-ar fi crezut? Pun pariu că arată bine din spate!*

— Acum, cu picioarele ferm sprijinite de podea și cu spinarea aliniată cu ele, vreau să vă imaginați că aveți un balon plin cu heliu în locul capului. Se ridică fără efort, parcă tras de o ață, și plutește.

Am inspirat adânc și mi-am imaginat că am capul plin cu heliu. Spre surprinderea mea, capul meu a făcut întocmai ce trebuia: s-a ridicat ușor și a plutit.

— Bine! Acum, respirați din stomac și rămâneți așa.

OK. Am rămas pe loc și am respirat, odată cu celelalte fete. Zece secunde. Cincisprezece. Ann nu s-a mișcat.

Treizeci. Patruzeci și cinci.

— Hannah, îți lași bărbia în piept.

Hannah și-a ridicat bărbia.

— A trecut un minut. Vom rămâne așa cinci minute.

Alergam pe treren ore întregi, ridicam greutate, mergeam oriunde pe bicicletă, și acum mă amenința cu statul? *Bagă mare!* Dar s-a petrecut ceva ciudat. Înainte să treacă două minute, picioarele au început să mă doară și simțeam mâncărimi în locuri despre care nu știam că există. După trei minute, urlam în sinea mea, iar fetițele transpirau. *E ridicol*, m-am gândit. *Nu poate fi atât de dificil să stai locului timp de cinci minute.* După patru minute, mă panicasem, număram secunde în minte, în timp ce urechile îmi țiuiau, fundul îmi amortise și îmi tremurau gleznel.

— Jayla!

Cuvântul a făcut-o pe copilă să se îndrepte de spate, fiindcă începuse să se clatine.

— Încă treizeci de secunde.

Ann a rămas la fel de neclintită ca noi, pur și simplu privind-ne. Fața mi s-a înroșit, picioarele mă furnicau, iar pupilele mi se dilataseră. *Toate astea numai de la statul în picioare?* Era un chin și mă rugam să ia sfârșit. Singurul lucru care mă împiedica să cad grămadă și să mă scarpin peste tot era orgoliul. Refuzam să mă descurc mai prost decât niște fete de zece ani.

— Vă puteți așeza, a spus Ann, într-un târziu.

Am expirat scurt și m-am așezat, bucuroasă.

— Dar nu vă trântiți! Controlați-vă corpul!

Ne-am îndreptat toate.

— Acum, așezați-vă bine în fund. Coloana vertebrală încă se sprijină pe șolduri. Genunchii lipiți, picioarele lipite. Capul sus, domnișoară McKnight!

M-am îndreptat de spate.

— Măinile în poală! Bine. Acum vom sta așa cinci minute.

Să stau așezată așa a fost și mai rău. Nu pricepeam de ce, dar a fost mai rău. După două minute, capul îmi părea o minge de bowling și au început să mă doară umerii. După trei minute, am amețit și m-au trecut sudorile. Să stau fără să mă mișc era de-a dreptul brutal. După patru minute, au început să-mi tremure umerii și respiram pe gură. Aveam dintr-odată un respect imens pentru prințesele și celebritățile care stau ore în șir, cu stoicism, în balcoane și pe covorul roșu.

În prima zi, tot ce am făcut a fost să stăm în picioare timp de cinci minute, apoi să stăm așezate timp de alte cinci minute. În picioare, cinci minute. Jos, cinci minute. În picioare. Jos. Nu te foi. Nu te scărpină. Nu ofta. Nu țipa! Nu sări s-o lovești pe Ann Foster cu scaunul până pică! A fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată. Îmi ardeau călcâiele, mă dureau picioarele, umerii îmi pulsau și mă simțeam amețită și îngreșată în același timp. Ann a făcut și ea tot ce am făcut noi, deloc afectată — părea capabilă să stea în picioare sau așezată timp de o săptămână. Din când în când, ne mai certa fiindcă ne clătinam și ne sprijineam — iar la a patra rundă de stat în picioare, genunchii lui Isabelle i-au înțepenit și aproape a leșinat. Ann ne-a spus despre pericolele înțepenirii genunchilor și am continuat să stăm jos și în picioare.

Pentru o oră, Ann a vorbit doar despre ținută. Ținuta nu e întâmplătoare, nu ți se dăruiește și nu ți se acordă, ci e rezultatul unei minți puternice și al unui corp puternic, ambele conduse de un scop, iar cea mai dificilă parte e să reușești așa ceva *părând că nu depui niciun efort*. Când ne-am apropiat de final, la a cincea

rundă de stat în picioare, aproape că am cedat. Doar orgoliul m-a ajutat să rezist.

La final, Ann a spus simplu:

— Sper că acum înțelegem ținuta mai bine. Ne vedem săptămâna viitoare.

M-am îndreptat spre ușă, împreună cu celelalte fete.

— Domnișoară McKnight? Poți rămâne o clipă?

Întrebările ei erau afirmații, de fapt. Carli mi-a aruncat o ultimă privire plină de compătimire, înainte ca ușa să se închidă și să rămânem singure. Am așteptat.

— Apreciez faptul că ai venit, dar... a început Ann.

— Fără „dar”! Recunoaște că ai fost surprinsă!

Vocea mea era ușor isterică, dar am rămas neclintită.

— Am fost surprinsă. Puțin.

Ann s-a adunat, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Domnișoară McKnight, îmi dau seama că ești o persoană foarte competitivă, însă, în afară de intenția de a mă *surprinde*, de ce ești aici? *De ce* dorești să debutezi?

— Fiindcă m-a implorat tata, iar el nu-mi cere niciodată nimic, și fiindcă cred că asta ar putea salva căsnicia părinților mei, am spus, fără să mă pot controla. Am promis c-o fac, așa că încerc.

Ann a căzut pe gânduri.

— Megan, a spus ea, și mi-am dat seama că, pentru prima dată, nu mi-a zis „domnișoară McKnight”, e primul lucru sincer pe care mi l-ai spus.

Temându-mă să întreb dacă asta însemna ce credeam eu că înseamnă, am tăcut.

— Ne vedem mâine, la prânzul de la muzeu, a spus, și a început să-și strângă lucrurile.

— OK. Pe mâine.

Deși eram tentată să fug la ușă și să ies înainte să se răzgândească, mi-am ținut firea și am pășit de parcă aveam capul plin cu heliu.

— Domnișoară McKnight?

M-am întors, făcând tot posibilul să nu pufnesc exasperată.

— Da?

— Acum, că ești iar pe linia de plutire, încearcă să nu te izbești de vreun aisberg.

— Da, doamnă.

Pe hol, după ce ușa s-a închis în spatele meu, m-am sprijinit de perete, am icnit și am suspinat. Acasă, m-am cufundat în cadă, Julia a venit și s-a așezat pe capacul toaletei, iar eu am bocit și i-am povestit totul. Pun pariu că în seara aia n-am fost singura fetiță care a plâns.

Doisprezece

Megan ia o doză de cultură

Antrenamentul de sâmbătă era ultimul lucru pe lista mea, înainte de picnicul de la Muzeul de Artă din Dallas, și cam pierdeam vremea repetând mișcările din strategia de joc, când am privit spre tribune și l-am văzut acolo pe Hank. Mi-a făcut cu mâna, iar eu i-am răspuns, ca o idioată. Ce naiba făcea acolo? Adică trebuia să fie acolo, însă *după* antrenament, peste treizeci de minute!

Dintr-odată, picioarele mi s-au înmuiat și a trebuit să-mi aduc aminte cum se aleargă, ceea ce m-a făcut să fug ciudat. Apoi am calculat greșit o pasă transversală și mingea a ajuns în tribune.

— Megan! a strigat antrenorul Nash, iar eu am făcut din mână, recunoscându-mi greșeala.

Lui Cat i-a luat treizeci de secunde să-și dea seama că Hank era acolo pentru mine.

— Ai cumva un frate? l-a întrebat, alergând pe lângă el.

Hank i-a zâmbit și a clătinat din cap.

— Nu, îmi pare rău! a strigat.

— Dar o soră? a urlat și Mariah, intrând în joc.

— Sunt singur la părinți!

— Jocul e aici! a strigat antrenorul Nash, iar asta a pus capăt distracției.

Băieții nu veneau niciodată la antrenamente, așa că scena era într-adevăr neobișnuită.

Când s-a terminat antrenamentul, m-am îndreptat spre el, iritată, iar el s-a ridicat să mă salute. Era foarte chipeș, într-un costum cenușiu-deschis, în pătrățele. Cat, Lindsay și Lachelle s-au oprit să asculte conversația.

— Bună! am spus.

— Bună!

— Ai ajuns devreme.

— M-am gândit să vin mai devreme și să privesc.

— De ce?

— Fiindcă îmi plăci.

Lachelle a scheunat.

— Doi-unu-patru-șapte-șase-doi... a început Lindsay să-și dicteze numărul de telefon.

— Lindsay! am strigat la ea, și s-a oprit. Păi, mersi, i-am zis lui Hank.

Mersi? Haide, Megan, fă un efort.

— Te-am căutat pe net. Ești starul echipei.

— Nu chiar, am spus, însă îmi plăcea entuziasmul lui.

— Ai înscris nouă goluri anul trecut. Am cumpărat bilete la meciul vostru cu Houston.

— Serios?

A ridicat telefonul, arătându-mi confirmarea că avea două bilete ca să ne vadă jucând contra Universității din Houston, miercurea următoare. Cat și Lindsay au oftat, s-au clătinat și s-au prefăcut că leșină în iarbă.

— Mereu fac așa? a întrebat Hank, clar amuzat de bufoneria generală.

— Ignoră-le. Nu sunt obișnuite cu fețele regale.

Am zâmbit.

— Mă duc să mă schimb.

— Te aștept.

— Ai face bine să mă aștepți, i-am strigat peste umăr și apoi mi-am mușcat buza, prosteste: eram cu spatele la el, așa că nici măcar nu mi-a observat tentativa jalnică de aluzie sexuală.

— E trăsnet tipul, mi-a spus Lachelle, în drum spre vestiare.

— Mersi, am răspuns.

— *Te aștept!* m-a tachinat Cat, iar eu am lovit-o în braț. Deci din cauza lui nu ne mai uităm împreună marți seara la TV.

— Cat, doar știi cât de ocupată sunt. Îmi pare rău. O să dureze numai până în ianuarie.

— Știu, mi-a spus Cat, dar mi-am dat seama că se simțea jignită.

Douăzeci de minute mai târziu, am ieșit din vestiar cu părul uscat, purtând o rochie Tory Burch fără bretele, violet cu crem, și cea mai drăguță pereche de sandale. Margot le găsisese. Erau marca Alexander McQueen și, cel mai bun lucru, nu aveau toc. Margot chiar avea grijă de mine.

— Uau! a făcut Hank când m-am îndreptat spre el.

Aștepta lângă o mașină care părea foarte scumpă.

— A, vechitura asta? am spus, ridicând un colț al rochiei.

Mi-a deschis portiera și am urcat. Mașina era numai piele și lemn de castan, un automobil pentru adulți veritabili. În interior era răcoare, fiindcă aerul condiționat fusese deja pornit. După o clipă, am simțit aerul prin rochie — oare scaunele aveau și ele aer condiționat? Hank a urcat și el.

— Chiar o să vii la meci? l-am întrebat, când s-a așezat la volan.

A încuviințat.

— Înscrii un gol pentru mine? m-a întrebat, pe un ton jucăuș.

Mi-am zis că, dacă tot se străduia din greu să flirteze, puteam și eu măcar să fac un efort.

— Doar unul? am întrebat, încercând să fiu cât mai jucăușă.
De ce nu o dublă?

— O dublă?

— Două goluri, am explicat, ridicând două degete.

— De ce nu un *hat trick*¹, atunci?

— De ce nu? am spus, din impuls.

— S-a făcut!

A ieșit din parcare și a intrat în campus. Am ajuns la semaforul de pe Mockingbird și am așteptat culoarea verde.

— Tocmai am acceptat să înscriu trei goluri pentru tine miercuri?

A încuviințat încet.

— E vreo problemă?

Mi-a zâmbit iar. Nu vreau să spun că i-au sclipit ochii, fiindcă ar fi siropos, însă chiar asta s-a întâmplat. Iar eu m-am trezit că rânjeam.

— Doar că *n-am înscris niciodată un hat trick* într-un meci universitar.

— Atunci, voi fi acolo când se întâmplă prima oară!

Nu puteam nega: Hank Waterhouse era foarte interesat de mine. Era foarte, foarte drăguț din partea lui. Mega-drăguț.

— *Andrew!* Uită-te-ncoace! Andrew! Domnule Gage! Andrew!
Andrew!

Câțiva paparazzi se înghesuiau în spatele unei bariere de oțel și au început să strige când Andrew Gage a coborât din Mercedesul lui — aceeași mașină pe care i-o înapoiase valetul în prima zi când ne cunoscuserăm. Chiar și eu știam că tipii ăștia nu fuseseră angajați să facă pe ziariștii, ca la petrecerea lui Abby. Nu, erau pe bune: prădători de vârstă mijlocie, care făceau poză după poză cu

¹ Trei goluri înscrise în același meci de către același jucător. (N. tr.)

aparatele lor digitale. Andrew a părut surprins, apoi iritat, auzindu-i. Și-a plecat capul și a înconjurat mașina, ca s-o ia pe Lauren de mână. Fotografii au strigat și au apăsat pe butoane, implorându-l să se întoarcă spre ei. Lauren a făcut-o, zâmbind și bucurându-se de moment, însă Andrew nu s-a clintit și, câteva clipe mai târziu, se aflau în siguranță în interiorul Centrului Nasher pentru Sculptură.

Hank și eu am ajuns imediat după ei și ne-am bucurat de locuri în primul rând la „spectacol” — unul de rutină în Beverly Hills sau în New York, însă neobișnuit în Dallas.

— Andrew e chiar atât de important? l-am întrebat pe Hank, în timp ce oprea mașina.

Valeții ne-au deschis portierele.

— El așa crede, a spus Hank, coborând.

Paparazzii nu ne-au băgat deloc în seamă când am urcat scările, dar eu le-am mai aruncat o privire înainte să intrăm. Unii își examinau cadrele, iar alții erau deja activi, butonându-și telefoanele. Hank s-a oprit și el, iar colțul buzei i s-a ridicat ușor, cu dispreț.

— Ce e? am întrebat, remarcându-i expresia.

— Nimic.

L-am tras de mână.

— Știi tu ceva. Spune-mi și mie.

— El sau persoana care se ocupă de PR îi cheamă.

— Serios?

Hank a încuviințat din cap.

— Se preface surprins sau că nu-i vrea aici, dar e doar un joc. Li se spune dinainte unde se va afla, la ce oră și ce mașină va conduce.

Ce fel de persoană face asta? m-am întrebat. Era atât de... fals, de calculat.

— Scârbos! am spus cu aprindere.

— Haide.

Hank m-a luat de mână și am mai privit o dată peste umăr, intrând.

Muzeul de Artă din Dallas organizează în fiecare an, la Centrul Nasher pentru Sculptură, un prânz pentru debutantele Bluebonnet, știind că multe dintre ele vor deveni sponsori importanți. Centrul Nasher are o clădire mică pentru expoziții și gale-rii mici. Când am intrat, clădirea era deja plină de nababi, de soțiile lor, de debutante și de partenerii acestora. Totul miro-sea a bani.

— O Cola dietetică, a cerut Hank când am ajuns la bar.

— Nu bei alcool?

A clătinat din cap și mi-a zâmbit.

— Duc o încărcătură prețioasă.

Am zâmbit și mi-am dat seama că era posibil să fi fost cel mai romantic compliment pe care-l primisem. *Eu, încărcătură prețioasă?*

— Vin alb, te rog, i-am spus barmanului.

— Ai mai fost până acum la Nasher? a întrebat Hank, cât timp așteptam.

— Păi...

Mă simțeam stânjenită.

— Dacă spun că nu, înseamnă că sunt jalnică?

— Nu, înseamnă că te așteaptă ceva pe cinste!

— Serios?

— Pregătește-te... să fii uimită! a zis el, cu emfaza unui prezentator de circ. Îmi permiți?

Mi-a oferit brațul și m-a condus pe ușile din spate și pe scări în jos.

Orchestra de cameră cânta în verandă, iar muzica se ridica deasupra stejarilor, asemenea unei ceți blânde. Grădina era superbă, imaculată, cu o peluză impecabilă și alei cu pietriș, însă spațiate generos, cu câte o tușă de naturalețe ici și colo. Un grup de mese

și de scaune ocupa zona verde centrală, însă nimeni nu se așezase încă să mănânce. Toată lumea se plimba și admira colecția permanentă. Majoritatea sculpturilor erau foarte mari și, în mod evident, amplasate cu ajutorul unei macarale.

— Acum îmi dau seama că Dallas are ceva *cultură* — o trupă de balet, o orchestră simfonică, multe teatre mici și chiar un acvariu de calitate, a spus Hank, încă ținându-mă de braț și conducându-mă pe o alee.

Adoptase o atitudine amuzată, de *showman*, fermecătoare și incitantă.

— Mai există, firește, și Muzeul de Artă din Dallas, care este căminul sigur și insipid al oalelor și lingurilor precolumbiene asortate, al unui Chagall rătăcit și al câtorva pânze de Basquiat.

— Oale și linguri precolumbiene? am repetat eu, râzând.

— Bine, nu prea mă pasionează istoria. La urma urmei, sunt evenimente din trecut.

Știa că eu studiam *istoria*, nu?

— Oricum, a continuat Hank, dacă pui totul laolaltă, obții un grup mai degrabă obișnuit — poate o coroană, dar fără nestemate.

S-a oprit și și-a întins brațele teatral.

— Dar, din fericire, există Centrul Nasher, care compensează. Pe aceste câteva hectare se întinde o comoară demnă de un rege, alcătuită din obiecte de artă clasa-ntâi. Voi fi încântat să ți-o prezint.

— Vă urmez, domnule, am spus, relaxându-mă puțin.

Ne-am apropiat de primul exponat: trei măciuci gigantice, din metal ruginit, cățărare pe o vatră de fierărie.

— Aceasta, a explicat Hank gânditor, se numește *Trei pufuleți dansând*, opera lui Ulrich Ruckriem.

A făcut o pauză pentru efect și a privit sculptura, cu bărbia sprijinită în palmă. Am intrat în joc, studiind-o și eu și abținându-mă cu greu să râd.

— Observă cât de tentantă și de apetisantă arată. Este un exemplu perfect pentru perioada dedicată gustărilor!

Am mers mai departe și am ajuns la altă sculptură, o plasă de metal negru, care arăta ca un loc de joacă parțial năruit.

— Ah! a spus Hank. Aceasta este — și s-a aplecat să citească titlul și numele artistului — *Ceva găsit pe alee*, de David Smith.

— Serios? am întrebat, abia reținându-mi râsul.

— Da, da, este una dintre cele mai cunoscute lucrări ale lui. A fost inspirată sau, ar spune unii, pricinuită de plimbarea sa matinală prin centrul orașului Sacramento.

Fără nicio introducere, m-a luat de mână.

Am trecut pe lângă Julia și Zach, care stăteau lângă o fântână, și pe lângă Ashley Numărul Unu și partenerul ei, care citeau sânguincios o broșură. Lui Ashley îi stătea în fire să ia totul în serios. Am mers mai departe și am ajuns într-un colț îndepărtat al grădinii, unde Hank mi-a arătat exponatul *Pe jumătate terminat*, al lui Schist, *Mi-a alunecat dalta*, de Picasso, și capodopera lui Giuseppe Penone: o cutie sfâșiată, intitulată *După livrările UPS*.

La întoarcere, am examinat una dintre piesele mai mari: două pătrate curbate, imense, din metal de culoarea chimenului prăjit. Am privit-o cu o admirație ironică și am așteptat să-mi spună Hank ceva despre ea.

— Ah, ah, ah! a exclamat el. Asta... nu-mi găsesc cuvintele.

Am chicotit. A făcut un pas spre ea, s-a întins, parcă pentru a o atinge, apoi și-a retras mâna. S-a șters la ochi, prefăcându-se că îndepărtează o lacrimă. Chicoteam din ce în ce mai tare.

— Asta e opera magnifică a lui Richard Serra, ultima: a intitulat-o *Curbele mele nu sunt nebune*.

A rostit titlul cu un accent spaniol caraghios, iar eu am izbucnit în râs.

— Termină!

— Vorbesc serios, a spus, iar eu l-am privit.

— *Curbele mele nu sunt nebune?* i-am imitat accentul. Nu, nu vorbești serios.

— Uită-te, m-a invitat, iar eu m-am oprit să citesc ce scria pe plăcuță.

Curbele mele nu sunt nebune, de Richard Serra.

— Dar ai inventat celelalte nume!

— Crezi? a răspuns el, zâmbind poznaș.

Vorbea ca un scamator și mi se părea că era și mai amuzant felul în care amestecase și potrivise totul, terminând cu un nume suficient de prostesc încât să mă păcălească. Hank Waterhouse era isteț — mai isteț decât mine.

Am stat la coada pentru mâncare și ne-am luat farfuriile, apoi ne-am așezat lângă ai mei și le-am făcut cunoștință. Mamei i-a plăcut fiindcă era drăguț și mă însoțea. Atât. Iar tata și Hank studiaseră amândoi la A&M, ceea ce, practic, îi transforma în verișori primari. Cincisprezece minute mai târziu, mama bătea ușor brațul lui Hank, iar el și tata vorbeau absorbiți despre zilele de glorie din timpul facultății.

— Ah, ar fi trebuit să intru în organizația Corps! a spus tata. Mă rog, aveam ferma, știam că nu era pentru mine cariera militară, dar acum, privind în urmă... Ar fi trebui s-o fac.

— În cazul meu, a fost cea mai bună alegere, a spus Hank. Sigur, simțeam că făceam parte din ceva, însă, mai mult decât atât, A&M mi-a oferit un sistem de valori, ceva în care să cred, înțelegeți ce zic?

Tata a dat aprobator din cap. Pentru o clipă, am crezut că va saluta militarăște.

— V-au plăcut sculpturile? a întrebat mama.

— Ah, da, superbe! am răspuns. Mi-a plăcut îndeosebi *Trei pufuleți dansând*.

— Am și eu o lampă de sudură, niște fier vechi și niște pot-coave desperecheate. Mă gândesc c-aș putea încropi ceva, într-o oră sau două, care să-i vrăjească pe cei de-aici, a spus tata.

Mama i-a aruncat privirea *aia*.

— Așa cum probabil ți-ai dat seama, Angus ar prefera să stea acasă, uitându-se la fotbal american, a spus ea acru.

Am văzut că prăpastia de săptămâna trecută se adâncise.

— Scorul e paisprezece la șapte pentru Aggie, i-a șoptit Hank tatei, după ce și-a privit telefonul. E al doilea sfert, meciul abia a început.

— În regulă. Dar nu-mi spune mai multe; îl înregistrez pe DVD.

Discuția despre meci a fost ultima picătură pentru mama.

— Mă duc să mă uit la obiectele scoase la licitație.

— Încearcă să nu cumperi ceva din greșeală, a spus tata.

A fost o lovitură sub centură, cu siguranță, și mama a luat-o ca atare.

— Sunt sigură că încă ne permitem să privesc.

Mama a ridicat ancora și s-a îndreptat spre galerie, iar limba-jul său corporal — care denota iritare — era suficient de ușor de descifrat.

— E încă supărată, nu? am întrebat.

Tata a oftat și și-a încrucișat brațele. A încuviințat.

— Da, e supărată din cauza tâmpeniei cu pământul. Am venit azi aici, am ratat meciul, tocmai ca s-o îmbunez. Vezi și tu că n-a funcționat.

— Nu înțeleg, tată. A spus că nici ea nu vrea să împarți ferma. De ce e supărată?

— Fiindcă e vorba de foarte mulți bani, Megan. Te convingi că, dacă ai vinde, lucrurile ar fi mai simple. Într-un fel, chiar așa e. Știi, atunci când ți se face o ofertă, chiar dacă n-ai de gând să accepți, te gândești la ea și speri.

Hank, spre lauda lui, rămăsese tăcut cât timp se desfășurase drama noastră de familie sub ochii lui. M-am întors spre el și i-am zâmbit așa cum o văzusem pe Julia zâmbindu-i lui Zach, împingându-mi cu grijă o șuviță după ureche.

— Îmi pare rău, Hank. Nu e momentul potrivit pentru discuția asta.

— E OK, a spus el, și apoi i s-a adresat tatei: Petrol și gaze?

— Mda, a răspuns tata.

— Care-i treaba cu oamenii ăștia? Adică ei chiar nu înțeleg când sunt refuzați? a întrebat Hank. Ar trebui să-și dea seama că există momente în care oamenii nu vor să vândă.

— Știi, e ceva mai complicat. Aș vinde, sincer, dacă aș primi oferta potrivită. N-am de gând să fiu fermier pentru totdeauna. Megan și Julia n-or să mâne vite ca să-și câștige existența. Dar nu vreau să vând pentru... *asta*. Ca ferma să fie distrusă.

Am rămas cu toții tăcuți pentru o clipă.

— Nu s-ar putea construi acolo locuințe sau așa ceva? a întrebat Hank, cu blândețe.

— Sigur! Nu m-ar deranja, i-a zis tata.

— Ați primi mai puțini bani, dar... a continuat Hank.

— Îndeajuns de mulți bani e tot ce vreau. Dar tipii ăia nu mă sună. Pământul e prea valoros ca să se construiască pe el.

— Nu neapărat. Ați fi surprins să știți cum se fac înțelegerile. Văd asta mereu, la muncă. Doar fiindcă nu funcționează într-un fel, nu înseamnă că nu poți rezolva altfel.

— Păi, așa cum am spus, nimeni nu mi-a propus altceva.

— Sincer, a continuat Hank, vă aflați într-o poziție excelentă. Când un dezvoltator imobiliar vă propune o înțelegere, are noțiuni preconcepute despre ce vrea și despre cum vrea să o facă. Și dacă nu vă place, atunci trebuie să-i convingeți să vadă lucrurile așa cum le vedeți dumneavoastră. Dar, dacă plănuieți să se contruiască așa cum doriți, atunci de fapt căutați un cumpărător.

— Interesant. Nu m-am gândit niciodată așa.

Tata luat o gură de bere.

— Ți-ai găsit un tip deștept, hm? m-a întrebat, iar eu am rânjit.

Dacă vrei să cucerești o fată, cucerește-i tatăl.

I-am zâmbit lui Hank, iar de data asta nu mă prefăceam.

— Mai vrei o bere, tată?

— Da, mersi.

— Mă duc eu, a spus Hank, dar l-am oprit.

— Stai aici. Tu vrei ceva? am întrebat.

— Încă o Cola dietetică.

— Sigur.

Aproape că am plutit spre bar. Tocmai comandasem un cocktail *mimosa*, o bere pentru tata și o Cola fără zahăr, când a apărut Sydney.

— Bună, Sydney.

— Bună.

A mai venit un barman.

— Două pahare cu vin alb, te rog, a cerut ea și apoi am rămas singure la bar.

— Sydney, îmi amintesc unde ne-am cunoscut.

M-a privit.

— Vreau să știi că, dacă-ți făceai griji... nimeni nu va afla de la mine.

Barmanul i-a adus cele două pahare cu vin. Le-a luat.

— Da, mersi, a spus ea scurt și a plecat.

Nu era replica la care mă așteptam. M-am sprijinit de bar și am privit în jur. Andrew Gage se îndrepta spre mine și privirile ni s-au întâlnit. A făcut imediat stânga-mprejur și a plecat. *Care-o fi problema lui?*

— Poftim, a spus barmanul, oferindu-mi băuturile.

— Mersi.

Am luat cele trei pahare, m-am întors și m-am trezit că Andrew îmi aținea calea.

— Megan, a spus el formal.

— Bună, Andrew.

— Voiam să discut cu tine.

Oare ce dorea să-mi spună Andrew Gage? m-am întrebat.

— Am încercat să-mi cer scuze la petrecerea verișoarei tale, a început el, dar nu te-am putut prinde singură, așa că m-am gândit c-ar fi mai bine s-o las pe altă dată. În orice caz, vreau să îmi cer iertare pentru *comentariile* pe care le-ai auzit. Nu făceam decât să repet ce a spus Lauren, însă nu-i o scuză. Eu nu sunt așa și-mi pare rău că am spus chestiile alea. Și că le-ai auzit.

— OK. Mersi.

Era o explicație decentă, însă păru-se ciudat de... exersată.

— Cu plăcere.

Am rămas acolo, cu băuturile în mână, iar el s-a uitat într-o parte și în alta, dar nu a părut să mai aibă ceva de spus. Doamne, omul era un monument de stânjeneală, așa cum stătea acolo, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

Lauren Battle ne-a văzut și a venit spre noi.

— Te-am căutat, a găngurit ea, ignorându-mă complet.

— Bună, Lauren, am spus, rămânând în umbra ei.

— Ah, bună, Megan! Cum merge *școala de șarm*?

De unde naiba știa?

— Mă descurc de minune, mersi de întrebare.

— Învăț să meargă, a spus Lauren, de parcă ar fi fost cel mai drăguț lucru de pe pământ.

Am ignorat-o și l-am privit pe Andrew.

— Mai voiai să-mi spui ceva?

— Nu. Atât.

— OK. Ne mai vedem.

La întoarcere, m-am oprit să-i privesc pe Hank și pe tata adânciți în conversație. Poate că vorbeau despre fermă, despre fotbal american sau despre Corps. El era foarte sexy și m-am gândit la ce ar fi putut urma. Hank avea să mă ducă acasă și, pe baza micilor indicii primite în cursul zilei, eram sigură că avea să mă conducă până la ușă. Gândul îmi dădea fiori. Ar trebui să-l invit înăuntru? Ar fi prea îndrăzneț? O să mă sărute?

Cu siguranță speram s-o facă.

Treisprezece

Megan își cumpără „pelerine”

Când am ajuns la apartament, Hank a venit să-mi deschidă portiera, însă ieșisem deja pe jumătate din mașină înainte să-mi dau seama ce intenție avea. Ne-am întâlnit undeva la mijloc, eu stând în picioare iar el deschizând portiera până la capăt.

— Scuze. Ar fi trebuit să aștept, am spus.

— E OK. Uneori nu e prea eficient.

M-am gândit din nou cât de *normal* era.

M-a luat de mână și ne-am îndreptat agale spre ușă. Dacă în mașină fusesem doar ușor emoționată, acum tremuram.

— Tatăl meu te place, i-am spus.

— Și mie îmi place de el, a răspuns.

— De fapt, voiam să spun că... îmi placi mie.

Inima mi-a tremurat când am spus cuvintele pe care le pronunțam atât de rar. Dar el s-a purtat firesc, părea să se simtă în largul lui și zâmbea.

— Și tu îmi placi.

— Pot să te întreb de ce?

Întrebarea mi-a ieșit pe gură înainte s-o pot reține.

— Glumești? Ești absolut genială! Ești frumoasă, deșteaptă, sportivă. N-am glumit când am spus că mă excită ideea că probabil faci mai multe genuflexiuni decât mine.

Am râs, simțindu-mă în largul meu.

— Serios? Doar atât?

— Doar atât.

S-a oprit.

— Câte genuflexiuni faci, apropo? s-a interesat Hank.

— Maximum?

— Eu fac cinci seturi.

— Eu fac o sută șaptezeci și cinci de genuflexiuni.

— Nu pot să cred! Chiar faci mai multe decât mine!

— Dar ai spus că te ex...

Mâna lui mi-a acoperit gura.

— Așa este.

Apoi a îndepărtat-o, aplecându-se spre mine. S-a oprit la câțiva centimetri de buzele mele, iar eu am încuviințat. Gura lui s-a apropiat de a mea și am închis ochii. M-a cuprins în brațe, aproape ridicându-mă de la pământ, dar sărutul lui a fost blând.

Trupurile noastre s-au despărțit, rămânând la câțiva centimetri distanță. Am simțit că mi se taie respirația.

— Vrei să intri? am reușit să îngaim.

M-a sărutat iar, în loc de răspuns.

Înăuntru, mi-am lăsat poșeta și ne-am sărutat iar, mai pasional. M-a condus spre canapea și am căzut unul lângă altul. Ne-am sărutat iar, apoi s-a rostogolit deasupra mea. Mâinile lui mi-au mângâiat șoldurile și mi-au prins brațele la spate. M-a privit. Era foarte puternic, iar greutatea lui mă apăsa.

— Bună, a spus.

— Bună.

Și-a vârât limba printre buzele mele și i-am răspuns, amețită de dorință. Măinile lui mi-au atins sânii exact când cheile Juliei s-au auzit în ușă.

Aproape că a căzut pe spate când ne-a văzut pe canapea. Hank, firește, nu s-a grăbit să se ridice. Eu am rămas acolo, cu el deasupra mea, am privit-o pe Julia și am început să râd.

— Scuze! a spus ea și s-a îndreptat din nou spre ușă.

— Nu, rămâi, am zis, încă râzând.

— Da, rămâi.

Hank a început să râdă și el.

— Sunteți siguri? Fiindcă pare...

Mi-am dat seama, după zâmbetul Juliei, că se bucura pentru mine și că nu o deranja să plece, dacă asta aș fi vrut.

— Sunt sigură, am confirmat eu și m-am strecurat de sub Hank.

Mi-am aranjat hainele și mi-am șters rujul întins de pe buze. Hank s-a ridicat și s-a... aranjat și el.

— Ar trebui să plec, a spus.

— Nu pleca, l-am rugat. Nu încă.

Julia și-a pus poșeta în bucătărie, a căutat un suc în frigider și ne-a oferit timpul necesar să ne revenim.

— Vreți ceva de băut? a strigat.

— Da, sigur, o Cola. Sau orice altceva, a spus Hank.

— Apă cu bulbuțe! am urlat eu.

— Cu bulbuțe? s-a mirat Hank.

— Da. Când eram mică, amestecam mereu „bulbuci” cu „bi-luțe”, așa că... apă cu *bulbuțe*.

— Cât de simpatică ești! a spus el.

Julia a adus un suc pentru Hank și o apă minerală pentru mine. Am desfăcut capacul și am luat repede o gură, apoi încă una. Mi-era atât de cald!

— Unde ai fost? am întrebat-o pe Julia, nonșalant.

— Cu Zach. Am băut ceva după picnic.

— Drăguț!

— Am vorbit despre petrecerea lui Lauren. O să fie în weekend, la ferma lor din Pilot Point, a spus.

— Abia aștept, am comentat, fără prea mult entuziasm.

— Atunci, bănuiesc că nu vrei să împarți cu mine cabana privată pe care mi-a pus-o la dispoziție?

— Ți-a pus la dispoziție o cabană privată?

Ea a încuviințat și a zâmbit.

— Sună... bine, am spus și m-am uitat la Hank.

— Voiam să discut cu Ann, să văd dacă pot aranja să fiu însoțitorul tău, a spus Hank. Dacă ești de acord.

— Da!

M-am oprit.

— Nu eram sigură că vii.

— De ce să nu vin?

— Fiindcă e weekendul cel mare al lui Lauren, iar Andrew va fi și el prezent.

— Așa, și? Nu îl evit. Dacă vreau să merg undeva, n-are decât să înghită.

Vorbe țanțoșe. Am mai luat o gură de apă minerală.

— Ar trebui să plec, a anunțat Hank.

L-am condus la ușă, m-a sărutat iar și m-am înroșit puțin.

— M-am simțit foarte bine, mi-a spus.

— Și eu. Sună-mă.

— Promit.

Și a plecat.

Am închis ușa și m-am sprijinit de ea, am închis ochii și visuri pline de dorință și de romantism au început să mi se învârtă prin cap.

— Cât de departe aveți de gând să mergeți? a întrebat Julia, moartă de curiozitate.

— Nu știu...

Am chicotit de parcă aş fi fost în clasa a şasea, am rânjit şi m-am prăbuşit pe canapea. Am inspirat adânc şi încă îi simţeam mirosul. Trupul îmi fremăta şi urechile îmi ţiuiau.

— Aveaţi de gând să...?

Întrebarea a rămas în aer.

— Păi, poate... Probabil.

Răspunsul m-a surprins. Chiar asta aveam de gând?

— Ai prezervative?

Tonul ei uşor protector m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Nu, am răspuns, sinceră. Dar sunt sigură că avea el.

— OK, probabil că da, însă nu e bine să laşi asta în seama tipului.

— Ai dreptate. Pot împrumuta câteva de la tine?

— Bleah! Megan, prezervativele nu se împrumută.

— Ştii ce vreau să spun. Nu să împrumut, dar... îmi dai câteva?

— Ai douăzeci de ani. Du-te la magazin şi cumpără o cutie. Nu-i nicio ruşine.

În după-amiaza următoare am intrat într-un magazin Tom Thumb, plină de încredere, sigură pe obiectivul meu, gata să cumpăr o cutie cu prezervative. Contrar opiniei Juliei, să cumperi prezervative e stânjenitor. Îngrozitor de stânjenitor. Pentru că gama e deosebit de largă — mult prea diversă, aş putea spune.

Mi-am croit drum spre rafturile cu produse farmaceutice, apropiindu-mă de cele etichetate „Contracepție”, care împărţeau spaţiul cu şampoanele.

Iar acolo am găsit Marele Zid al Prezervativelor. Rafturi după rafturi pline de cutii aşezate unele peste altele, atârinate, un amestec de cuvinte şi imagini înscrise pe cutii atât de diferite, încât am crezut că am dat, din greşeală, peste raftul cu cereale — doar că astea erau nişte cutii mai mici. M-am încruntat, m-am aplecat şi

am examinat prima cutie care mi-a făcut cu ochiul, dându-mi seama că era posibil ca sesiunea de cumpărături să dureze mai mult decât crezusem.

Abundența ofertei a început cu numele mărcilor. Sigur, aveau Trojan, Durex și Crown, însă aveau și Lifestyles, Kimono și Rough Rider — ultimul nume nu prea suna încurajator. Lângă ele se aflau prezervative fără o marcă anume, cu un semn pe care scria „Comparabil cu Trojan și cu alte mărci de renume”, și un abțibild care anunța că prețul lor era la jumătate față de al celorlalte. Nu țin la mărci și îmi plac cumpărăturile ieftine, însă nu cred că e cazul să faci economii la prezervative. Nu eram genul care îi întinde un prezervativ unui tip — oricare ar fi fost el și indiferent dacă era prima sau a cincisprezecea oară —, spunând: „Am ales o marcă oarecare”.

Pe deasupra, existau dimensiuni diferite. Ar fi trebuit oare să-i scriu și să-l întreb: „Hei, ce mărime are scula ta?” sau să *presupun* că o are mare și apoi să mă confrunt cu posibilitatea îngrozitoare de a fi cumpărat o șosetă mărimea 44 pentru un picior mărimea 40? Dacă aș fi fost mai atentă la pantofii pe care-i purta! Dar mai exista și dimensiunea „Normal”. Asta m-a împins pe o pantă alunecoasă: m-am imaginat purtând o discuție în penumbră. „Mi-ai cumpărat prezervative mici?” „Nu sunt mici! Nu există mărimea asta! E mărimea *normală*.”

Și chiar dacă eram destul de sigură că proprietățile elastice ale latexului aveau să iasă câștigătoare, cine ar risca să aibă o asemenea discuție?!

Combinațiile erau infinite. „Ultrasubțire” — spre deosebire de ce anume? O mănușă antitermică? Roșu, albastru, roz, mov sau transparent? „Plăcere pentru ea”? „Plăcere pentru el”? Ideea nu e să le obții pe ambele? Trebuia să aleg și asta? Stăteam de cinci minute în fața raftului și eram mai derutată decât la sosire.

— Bună, Megan!

Ashley Numărul Doi era lângă mine. Nu știam de cât timp stătea acolo.

— Ashley, bună!

Ne-am privit. În fond, stăteam în fața câtorva sute de cutii cu prezervative și țineam în mână o cutie cu prezervative Kimono Microsubțiri. Am privit în jur, căutând ajutor, și m-am oprit asupra celui mai apropiat obiect din afara acelui departament deocheat. Șamponul Aussie!

— Așa-i că adori și tu șamponul Aussie?

— Nu l-am încercat niciodată, a spus Ashley Numărul Doi cu răceală, bucurându-se în mod evident să mă vadă stânjenită.

— Ar trebui, fiindcă e minunat. La fel și balsamul!

— Mersi de pont.

— Cu plăcere!

Oare țipam? Nu îmi dădeam seama.

— Trebuie să plec.

A privit cu subînțelese prezervativele din mâna mea.

— Ne vedem la petrecerea lui Lauren? m-a întrebat Ashley.

— Da. Cu șampon cu tot. Am venit aici special ca să-l cumpăr!

M-am rugat ca Ashley Numărul Doi să aibă milă și să plece, deși știam că informația despre ce voiam să cumpăr avea să-i parvină lui Lauren în clipa în care mă întorceam cu spatele.

— OK, ne vedem acolo.

— Pe curând!

Am așteptat să dispară după colț, am numărat până la zece, apoi m-am întors la zidul de prezervative. Trebuia să mă hotărâsc repede.

Când am ajuns acasă, Julia exersa Reverența Texană. Purta o centură cu greutate, care simula greutatea treniei, și folosea un scaun pentru susținere. A început să se lase în jos, a coborât tot

mai mult, până aproape de podea. Apoi s-a ridicat iar, clătindu-se infim.

— Foarte frumos, am spus și am intrat în bucătărie, mi-am aruncat poșeta pe masă și am început să scotocesc prin frigider.

— Doamne, Megan, ai de gând să te culci cu un regiment?

A vărsat conținutul poșetei mele pe masă: șase cutii de prezervative, un Mountain Dew și șamponul Aussie, pe care, din nu știu ce motiv, mă simțisem obligată să-l cumpăr.

A examinat bonul. Plătisem 96,43 de dolari.

— Nu m-am putut decide. A fost... aiurea. Așa că am luat la grămadă.

Am ridicat o cutie în mână.

— Astea sunt mov și au striatii, dar mă întreb dacă asta înseamnă că sunt jucăușă sau parașută.

— E OK, a spus ea.

— Dar striatiile sunt o idee bună?

— Doamne, nu pot să cred că mă întrebi asta! De fapt, nu există aproape nicio diferență.

— Aveau atât de multe arome!

Julia a dat ochii peste cap.

— Dar n-am știut ce să aleg, fiindcă aveau aromă de punci tropical, de gumă de mestecat, dar toate păreau fructate, așa că am ales aroma de struguri, fiindcă m-am gândit că o să-i placă mai mult.

Mi-a aruncat o privire nimicitoare.

— Megan, aroma e pentru *tine*.

A ieșit și s-a întors la exercițiile ei.

Știam asta. Pe bune.

— La naiba! Ar fi trebuit să cumpăr cu aromă de gumă de mestecat.

Paisprezece

Megan se dă drept patrioată

La fel ca majoritatea sportivilor, auzisem imnul Americii de un milion de ori și uneori, în timp ce stăteam cu mâna pe inimă și îngânam versurile, mintea începea să-mi rătăcească. În unele cazuri, mă gândeam la tactica pentru meciul care se pregătea să înceapă; alteori, la fluturașii pe care imnul mi-i stârnea în stomac. Dar în ultimele trei zile se petrecuseră atât de multe, încât astăzi mintea mea flutura odată cu steagul imens din colțul nordic al stadionului.

Duminică după-masă, tata mă sunase ca să mă întrebe dacă doream să-l invit pe Hank la fermă.

— Pentru ce? am întrebat.

— Păi, am tot vorbit când am fost la muzeu și m-a făcut să văd altfel treaba asta, așa că mi-ar plăcea să-i arăt terenul, să vadă ce și cum și să-și dea cu părerea.

— Uau! Chiar ici lucrurile foarte în serios.

— Am vorbit serios când am zis că vreau să mă gândesc la asta. Maică-ta nu vrea să renunțe și suntem în impas. Iar dacă există o a treia variantă, ei bine... n-aș vrea s-o las neexplorată.

— Fie, îl întreb.

— Mersi, scumpo. Organizăm și o cină.

Tata voia să-l ajut cu treburi legate de fermă. Mă umflam în pene de mândrie. Chiar mai bine de atât: acum aveam un motiv să-l sun pe Hank, lucru pe care oricum doream să-l fac o dată la câteva ore. Însă până atunci rezistasem eroic. Meciul nostru de marți se încheia la cinci, iar Hank își cumpăraseră deja bilet, așa că m-am gândit că pe urmă am fi putut merge la fermă.

— Merg la meciul prietenei mele și apoi iau cina cu părinții ei, a comentat Hank, când l-am invitat. Nu-i rău pentru o zi de marți.

Prietenă! Sperasem oare să aud așa ceva? Firește că da. Vorbiserăm despre asta? Nu. Și pronunțase cuvântul atât de nonșalant — prietenă! Îmi era teamă să vorbesc, fiind convinsă că m-aș fi bâlbâit.

— Deci ne vedem după meci, am reușit să îngaim.

— Voi fi acolo. Și nu uita că mi-ai promis un *bat trick*!

Of! Credeam că a uitat!

În clipa aia priveam spre tribune. De obicei, prietenii și rudele prezenți la meciuri nu mă deranjau, dar azi era altceva. Undeva, acolo, se aflau câteva dintre fetele de la cursul de bune maniere și, pentru prima dată, „prietenul” meu adevărat. *De ce* spuseseam că aveam să marchez de trei ori? Sigur știa că glumisem, nu? *Așa-mi trebuie, dacă încerc să flirtez.*

Mulțimea a aplaudat, apoi echipa s-a adunat pentru un ultim discurs de încurajare.

— Nu uitați de spațiere și aveți încredere în coechipiere, a spus antrenorul Nash, iar noi am încuviințat la unison. Sunteți pregătite. Relaxați-vă și dați totul astăzi.

Încuviințări, din nou.

— Bine!

Câteva secunde mai târziu, mă aflam la linia de centru, cu un picior pe minge. *Relaxează-te. S-a auzit fluierul, iar eu i-am pasat lui Mariah.*

— A fost extraordinară! s-a entuziasmat Hank, adresându-se tatei.

Hank stătea pe locul din dreapta șoferului, iar eu, pe bancheta din spate. Ne clătinam și ne zgâlțâiam pe un drum plin de noroi din Aberdeen, în camioneta tatei. O vacă a ridicat capul când am trecut pe lângă ea, apoi și-a văzut de molfăit.

— Am avut noroc, am spus.

— Trei goluri nu înseamnă noroc.

— Un *hat trick*? a întrebat tata, privindu-mă.

Am încuviințat, iar apoi am roșit de plăcerea de a-l auzi pe Hank lăudându-mă în fața lui.

— Pe primul l-a înscris de la vreo zece metri, a spus Hank.

— A fost chiar de la marginea careului mare, l-am corectat.

— Oricum, a fost *de la distanță*, iar ea a șutat cu piciorul stâng drept în plasă.

— Mereu a lovit mai bine cu stângul, a confirmat tata. Chiar și când era micuță și ieșeam să ne jucăm cu mingea, prefera piciorul stâng.

— A fost o lovitură extraordinară, a spus Hank.

Era o chestie automată. Mi se pasase mingea în timp ce alergam spre exteriorul careului și mă gândisem s-o strecur în dreapta, spre Mariah, însă marcatoarea echipei adverse îmi tăiasse calea. Așa că am transferat balonul pe piciorul stâng și zărisem o breșă prin înghesuiala de trupuri. I-am dat drumul să zboare. Mingea se clătinase puțin și apoi ajunsese în colțul din stânga sus al porții, ca și cum ar fi fost atrasă acolo. Portarul nici măcar nu se mișcase.

— Apoi, chiar înainte de pauză, a marcat iar, a continuat Hank.

— A fost meritul lui Cat.

Chiar așa era. Cat ajunsese la linia de fund înaintea unui fundaș și apoi efectuase o pasă perfectă peste portar, drept în gura porții. Fiindcă nu mă marca nimeni, fusese un simplu voleu în plasă.

— Dar tu ai înscris.

Hank m-a privit și mi-a zâmbit.

— Chiar și veverițele oarbe găsesc alune, am răspuns.

— Iar al treilea a fost cel mai bun gol pe care l-am văzut vreodată! a spus Hank, cu emfază.

— OK, la câte meciuri de fotbal ai fost? am întrebat.

— Doar la asta, a recunoscut Hank și am râs cu toții.

Fusese cel mai frumos gol pe care-l înscrisesem vreodată.

— Erau în spatele meu, făceau presing, și se deschiseseră pentru un contraatac pentru o minge lungă, am spus eu cu modestie.

Țâșnisem în față de îndată ce Lindsay furase mingea și primisem pasa ei în buclă, apoi reușisem să fentez portarul — totul într-o milisecundă. Genul ăla de joc în care nici măcar nu poți explica felul în care ai reacționat. Golurile alea erau rezultatul a mii de ore de antrenament, plus intuiție pură.

Nici măcar nu încercasem să înscriu de trei ori. Odată ce răsunase fluierul, uitasem de lăudăroșenia mea pripită și nu mă mai gândisem că Hank se afla în tribune. Dar totul se întâmplase exact cum promisesem. Antrenoarea Nash fusese foarte impresionată, îmi spusese că am reușit un meci superb și că încrederea și ținuta mea fuseseră evidente.

— Oamenii i-au scandat numele! a continuat Hank. După aia, două fete i-au cerut autograful.

— Sunt colegele mele de la cursul de bune maniere!

— V-a cerut cineva autograful săptămâna asta? l-a întrebat Hank pe tata.

— Nu. Meciul pare să fi fost grozav, scumpo. Îmi pare rău că l-am ratat, a spus tata.

Se bucura că marcasem de trei ori și că prietenul meu dorea să se laude cu reușita mea.

— Am fost atât de încântat, că am cumpărat un deget din spumă, a spus Hank.

— Ești drăguț.

I-am zâmbit și am atins degetul de spumă poliuretanică albastră, care purta sigla SMU și se odihnea pe bancheta din spate. Era un gest foarte romantic.

Tata a oprit camioneta și am ieșit cu toții. Eu am luat pușca din rastel. Hank m-a luat de mână și a remarcat arma mea.

— E cazul să-mi fie teamă? a întrebat.

— Doar de șerpi, am răspuns, ridicând-o.

Hank a privit brusc în jos și a remarcat că eu și tata purtam cizme.

— Nu-s încălțat cum trebuie, a remarcat, arătând spre tenișii lui.

— Te apăr eu.

I-am zâmbit și l-am strâns de mână.

Adâncit în pământ de timp și de gravitație, hambarul din fața noastră făcea parte din peisajul fermei Aberdeen, ca orice copac sau colină. Partea din mijloc era mai înaltă; hambarul era mai lat la bază și avea un etaj îngust, acoperișuri de scânduri de ambele părți, uși duble, mari, la fiecare capăt, uși mai mici în podul pentru fân și un padoc lateral. Lemnul de cedru roșu, decojit și refinisat de zeci de ori în ultimii o sută patruzeci de ani, era acum de culoarea dovleacului, cu noduri întunecate.

— Stră-străbunicul meu l-a făcut pe la 1873, a spus tata. L-a construit înaintea casei, fiindcă pe atunci cel mai important era să ai grijă de vite — dacă ele mureau, aveai mari șanse să mori și tu. A trăit aici, cu vitele, vreo zece ani.

Hank s-a uitat la tata, vrând să se asigure că vorbea *serios*.

— Erau alte vremuri, a spus tata nostalgic.

Hank m-a luat de mână și ne-am apropiat. S-a întins să atingă lemnul. Era neted ca marmura.

— Nu prea îl folosim. Ținem în el doar niște nutreț și fân vechi, dar m-am gândit să începem de aici fiindcă de acolo, de sus — tata a arătat spre podul pentru fân —, vezi cel mai bine. L-a construit aici tocmai fiindcă este punctul cel mai înalt.

— E... fabulos, a spus Hank.

Tata a deschis ușile, a aprins lumina și am intrat. Boxe goale. O șa veche pe o bârnă. Ne-am apropiat de scara care ducea spre pod. Acolo, prinsă în cuie de una dintre bârnele originale, se afla o piele de șarpe-cu-clopoței, lungă de doi metri. Hank s-a holbat la ea.

— Nu glumeai, a spus el.

— Șarpele ăsta a fost special, a zis tata. Când Megan avea vreo opt ani, am venit aici, să luăm ceva din hambar, și ea l-a speriat.

Hank s-a uitat la mine — vorbea *serios*? Am încuviințat.

— Și ce-a făcut? a întrebat el cu sufletul la gură.

— Exact ce trebuia: nimic, a povestit tata cu mândrie. Șarpele era încolăcit acolo, iar ea îl privea drept în ochi. Majoritatea fetelor, a femeilor în toată firea și chiar unii bărbați ar fi tipat și ar fi sărit și, probabil, ar fi fost mușcați. Dar nu și ea. A rămas pe loc și a șoptit: „Tati, e un șarpe acolo”. Am luat o pușcă, m-am apropiat de el și i-am zburat capul.

Hank părea uimit. Tata m-a bătut pe umăr.

— L-am jupuit și i-am pus pielea acolo, ca Megan să-și amintească mereu.

— A spus povestea asta de o sută de ori, am zis eu sarcastic. Mă mir că n-a transformat șarpele într-un cuib întreg.

Dar în secret eram mândră că tata spusese povestea, fiindcă era clar că-l impresionase pe Hank.

Când am ajuns în pod, tata a deschis ușile laterale și lumina a pătruns înăuntru. Era, într-adevăr, o priveliște fantastică. Spre nord, linia orizontului nu era întreruptă de construcții și aveai impresia că poți vedea tocmai până în Oklahoma. De cealaltă parte se aflau o întindere zdravănă de fermă, pârâul și niște vaci, iar noi parcă priveam în trecut.

— Uau! a exclamat Hank.

Scosese telefonul și făcea poze.

— E deosebit.

L-a privit pe tata drept în ochi.

— Are tot ce poți cere de la un ansamblu imobiliar de primă mână: pământ extraordinar, multă apă, istorie, o localizare perfectă, e suficient de departe de oraș, și totuși nu prea departe. Oamenii l-ar mânca pe pâine.

Tata a arătat spre cartierul El Dorado. Strica tot efectul.

— Ăla e genul de lucru pe care-l detest, a spus el. Casele sunt construite toate unele peste celelalte, ca în China.

— E din cauza numărului de locuitori, a spus Hank, făcând poze în toate direcțiile. În niciun caz n-aș construi așa ceva aici. Aș merge pe parcele mari, de cincisprezece-douăzeci de hectare, și acolo unde curge pârâul aș interzice orice fel de lucrări, pe ambele maluri. Aș lăsa o porțiune verde.

— Se pot face toate astea?

— Desigur. Puteți face tot ce doriți. Puteți impune orice fel de restricții, fiindcă sunteți în avantaj.

S-a uitat la câteva fotografii.

— În plus, oamenii care doresc așa ceva vor spațiu. Să aibă cai, să păstreze hambarul ăsta, dar și numele Aberdeen. Vor simți că-și cumpără o bucată de istorie.

— Dar cum rămâne cu drepturile de exploatare a minereurilor? a întrebat tata.

— Le excludeți. Chestia asta se face mereu. Dacă nu vă supărați, domnule McKnight...

— Angus, l-a corectat tata.

— Angus. Dacă nu te superi, mi-ar plăcea să schițez câteva idei și să-ți arăt cum ar putea arăta totul.

— Nu vreau să muncești pe gratis, a spus tata.

— Nu mă deranjează. Sunt la început și am nevoie de practică. E grozav să ai ocazia să începi ceva nou. Așa, vei avea o imagine de bază.

— Bine. Mulțumesc mult.

Mama a servit cina pe terasă: friptură — firește —, niște coaste groase pe care tata le pregătise la grătarul cu cărbuni. Erau însoțite de cartofi copti, salată și chifle.

— A fost cea mai bună friptură pe care am mâncat-o vreodată, a declarat Hank când am terminat.

L-am crezut pe cuvânt. Majoritatea celor care mâncau friptură la noi acasă spuneau același lucru.

— Dacă nu pot pune o friptură bună în farfurie, atunci mai bine renunț la afacere, a spus tata.

— Ca și cum asta o să se întâmple vreodată, a comentat mama sec.

— Hank crede că un ansamblu rezidențial ar avea succes, mamă, am spus, sperând să risipesc tensiunea.

Ea s-a ridicat să strângă farfuriile.

— Sper doar că nu-l amăgești pe băiat, i-a spus mama tatei.

Era clar că problema părinților mei nu se rezolvase încă.

— Pot să vă ajut? a întrebat Hank, vrând să se ridice.

— Nu, mulțumesc, a răspuns ea, însă m-am ridicat eu și am început să strâng tacâmurile.

Când am ajuns în bucătărie, mama era la chiuvetă iar apa curgea. Se uita spre terasă, unde tata și Hank încă discutau. Plângea?

Am așezat farfuriile pe blat, m-am apropiat de ea și am îmbrățișat-o. Mi-am lipit capul de umărul ei.

— Mamă? Tu și tata sunteți bine?

M-a bătut ușurel pe braț și a inspirat adânc, suspinând.

— Relațiile sunt dificile. Tatăl tău și eu suntem căsătoriți de douăzeci și trei de ani, și nu e ușor. E multă muncă. Trebuie să faci compromisuri. Există etape diferite: multă vreme, voi, fetelor, ați fost slujba mea, iar acum nu mai am o slujbă. Debutul vostru mă ține în priză, însă asta se va termina în ianuarie. Tatăl vostru are ferma, iar eu... nu am nimic.

— Da. Dar încă vă iubiți, nu?

— Firește.

Și-a șters ochii.

— Te rog să nu-ți faci griji, draguță. Totul va fi bine.

A început să încarce mașina de spălat vase, iar eu încercam să diger ce auzisem. Era cea mai matură conversație pe care o purtasem cu ea, iar dacă asta mă aștepta ca adult, atunci preferam să-mi amân maturizarea. După ce a închis ușa mașinii de spălat vase, a zâmbit și și-a revenit.

— Trebuie să discutăm despre petrecerea voastră, a zis ea, iar eu am lăsat-o bucuroasă să schimbe subiectul. A rămas mai puțin de două luni și trebuie să hotărâm tematica. A fost foarte nepoliticos din partea familiei Battle să folosească tema „De la denim la diamante”. Noi suntem crescătorii de vite și ar fi fost tema perfectă pentru noi.

— Știu, mami, am spus cu blândețe, încercând să nu o provoc.

Era foarte supărată fiindcă Lauren Battle alesese tema cu pricina și, pe deasupra, ne spusese Juliei și mie asta de câteva ori. Nu doar că ar fi fost o temă perfectă pentru noi, dar am fi făcut

economii. Am fi putut da petrecerea aici, la Aberdeen, așa că n-ar fi trebuit să închiriem un local.

— Pe bune, ei sunt *oameni ai petrolului*. Dar nu mai avem ce face.

Expresia „oameni ai petrolului” sugera cumva că familia Battle nu și-a *câștigat* banii, ci a avut noroc. Texanii care nu își dobândeau câștigurile din petrol foloseau cuvintele astea pentru a-și exprima disprețul, justificând totodată faptul că nu-și puteau permite anumite lucruri: „Și-au cumpărat un iaht. Nu mă întreba de ce. Sunt *oameni ai petrolului*”.

Am încercat să o readuc la subiect.

— Ai alte idei?

— Am putea încerca tema „Bollywood”. Ar fi colorat și festiv. Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu, mamă. Ce să purtăm? Sari-uri¹ și bindi²?

Nici măcar n-am mai pomenit că n-ar fi fost OK din punct de vedere cultural — nu că mama ar fi avut asemenea sensibilități. Petrecerea ei de debut, în urmă cu douăzeci și cinci de ani, avu- sese tema „Pe aripile vântului”, ea fiind Scarlett O'Hara și băieții jucaseră rolul lui Rhett Butler sau chiar roluri de soldați sudiști. Era suficient că vorbeam cu coechipierele mele despre importanța debutului și despre motivele pentru care acceptasem să particip; nu era nevoie să le și ofensez cu tema petrecerii.

— „O noapte la Paris?” a sugerat mama.

— Căh! Nu.

— De ce nu? Ar fi foarte romantic!

— Crede-mă, nu ar fi.

¹ Veșmânt tradițional indian purtat de femei, care se poate înfășura în jurul trupului în felurite moduri. (N. tr.)

² Punct roșu aplicat cu henna sau decorativ, în chip de piatră semiprețioasă, care se plasează pe fruntea femeilor indiene atât ca simbol religios, cât și ca element de înfrumusețare. (N. tr.)

— Atunci ce spui de „Cleopatra”?

— Suntem două debutante, mami. Care din noi o să fie Cleopatra?

Speram ca acest răspuns să pună capăt discuției. Mi se părea o idee foarte proastă. Chiar îmi doream să trec peste debut cu orgoliul intact; să mă afișez în public purtând machiaj exagerat, o rochie din lamé auriu și, eventual, o coroană nu m-ar fi ajutat în sensul ăsta.

— E în regulă să propunem idei, însă trebuie să ne hotărâm, și încă repede. Sunt foarte multe de pus la cale, iar designerii nu pot începe să lucreze la culori și decorațiuni, la aranjamentele pentru masă și la mâncare — la nimic, de fapt — până nu alegem o temă.

— Uite, eu și Julia mergem împreună, cu mașina, la balul lui Lauren, vineri. Discutăm atunci și-ți promit că ne întoarcem cu cel puțin două idei bune. Atunci o să poți alege. Da?

— Sâmbătă, fie. Și, dacă nu, rămâne tema „O noapte la Paris”, a amenințat ea. Acum du-te și arată-i băiatului locurile.

Hank și eu am părăsit terasa și am traversat curtea laterală, pășind pe aleea pietruită până la hambar. Aerul era proaspăt și soarele de octombrie, o caramelă în nuanțe portocalii, care coborâse deja la jumătatea orizontului, scălda iarba înaltă în nuanțe oranj și aurii.

— E un loc cu adevărat minunat, a spus Hank admirativ.

— Mersi. A fost grozav să cresc aici.

Am auzit zgomot de copite în spatele nostru și trei bărbați prăfuiți, călare ne-au ajuns din urmă.

— *Hola*, Megan! a strigat Silvio, zâmbind călduros.

Fost călăreț de tauri profesionist, de aceeași vârstă cu tata, Silvio era șeful fermierilor și unchiul meu favorit. Ceilalți doi erau muncitori, ceva mai apropiați de vârsta mea.

— Silvio! *Cómo está?*¹

— *Bien, chica. Y tu?*²

— *Bien, gracias.*³

Am privit spre Hank.

— El este prietenul meu, Hank.

Silvio s-a întins din șa iar cei doi și-au strâns mâinile.

— Silvio Vargas.

— Hank Waterhouse.

— *Con mucho gusto*⁴, Hank, a spus Silvio, atingându-și borul pălăriei.

— *Mucho gusto*, a răspuns Hank, zâmbind.

— Mama ți-a pus cina deoparte, i-am spus lui Silvio.

— Bine. Ducem caii în grajd și apoi vin acasă.

— Mă bucur că te-am văzut!

— *Adiós! Vamos, gringos!*⁵ le-a strigat muncitorilor, apoi au plecat.

Eu și Hank ne-am întors.

— Pare foarte simpatic.

— E grozav. Silvio a fost șeful muncitorilor de la fermă încă dinainte să mă nasc.

Când am ajuns acasă, am trecut pe sub copacii umbroși dinspre nord și am ajuns lângă casă. S-a uitat prin ușile franțuzești.

— Ce e acolo?

— Biroul.

¹ Ce mai faci? (sp., în orig.) (N. tr.)

² Bine, fetițo! Dar tu? (sp., în orig.) (N. tr.)

³ Bine, mulțumesc. (sp., în orig.) (N. tr.)

⁴ Încântat. (sp., în orig.) (N. tr.)

⁵ Pe curând! Să mergem, băieți! (sp., în orig.) (N. tr.)

Am deschis ușile — nu le încuiam niciodată, nici măcar noaptea — și am intrat. Biroul făcea parte din clădirea inițială și toată mobila din interior era foarte veche. O masă de lucru domina o parte a încăperii. În spatele ei se afla un scaun tapițat cu piele. Erau rafturi pline cu dosare și două scaune foarte vechi în fața mesei de lucru. Multe afaceri se încheiaseră aici, când cumpărătorii veneau la fermă și studiau prețurile pe cap de animal și programele de livrare, pe vremea când o strângere de mână însemna ceva. Acum, dosarele fuseseră înlocuite de laptopuri și toată lumea suna de pe telefonul mobil.

Hank și-a trecut degetele peste rafturi, a privit mărcile vechi de pe perete, apoi s-a îndreptat spre un perete acoperit de fotografii.

— Galeria sălbaticilor, am spus, și el a râs.

— Super! a comentat.

Așa și era.

Acolo se aflau cel puțin două sute de fotografii care spuneau povestea fermei Aberdeen. Aproape toți strămoșii mei puteau fi văzuți acolo, precum și mulți fermieri-șefi și muncitori care lucraseră la fermă. Erau fotografii de nuntă și de grup, imagini de la rodeouri de familie. Se puteau vedea multe figuri de celebrități apuse: Tom Landry, Neal Armstrong, Kitty Wells.

— Ăla-i Angus întâiul, am explicat eu, arătându-i o fotografie alb-negru.

Angus părea foarte sever și poza în picioare, lângă hambar.

— Iar ea era soția lui, Jemima.

— Și aici cine e? a întrebat Hank, arătând spre un băiețel călare pe un cal uriaș.

Purta blugi, cizme și o pălărie, iar scările fuseseră ridicate până la marginea șei. Nu părea nici sigur, nici posibil ca un băiețel atât de mic să stea pe un cal atât de mare.

— Ăla-i tata.

— Glumești.

Am clătinat din cap.

— Pe atunci copiii erau puși în șa de mici. Tata călărea cu bunicul de când avea doi ani și a primit un cal când a împlinit patru. Iar dacă se întâmpla să cadă, trebuia să urce iar în șa.

Hank a privit fotografiile fără grabă, oprindu-se la imaginea ce înfățișa o femeie care purta blugi, cizme, un sombrero și o pereche de teci încrucișate pentru umeri, în care se aflau două pistoale cu paturile decorate cu perle. Fuma trabuc și privea spre fotograf de parcă i-ar fi cerut să se grăbească.

— Aici cine e?

— Stră-strămătușa mea, Rose Alice. A luptat în Revoluția Mexicană.

— De partea cui?

— Nu sunt sigură. Probabil de ambele. Nu cred că-i păsa cine învinge. Pur și simplu dorea aventuri.

Am arătat spre fotografia a două fete îmbrăcate cu rochițe de tenis, care țineau rachete în mână. Erau relaxate și se simțeau în largul lor.

— Acolo sunt mama și mătușa mea, Camille, mama lui Abby.

— Drăgălașe, a spus Hank.

Ne-am oprit în fața unei alte imagini. Acolo, mama purta o rochie albă, imensă, fără umeri.

— Mama ta?

Am încuviințat.

— La nuntă?

— Nu. La debutul ei Bluebonnet.

— Cine-i tipul? a întrebat Hank.

Bărbatul de lângă ea era imens, cu umeri lași și foarte chipeș.

— Hardy Rowan. Familia lui deține vreo zece reprezentanțe de mașini în Dallas. Au fost logodiți, dar mama a rupt logodna.

— Pentru tatăl tău?

Am încuviințat.

— Tata a fost elementul-surpriză.

Hank privea în continuare fotografiile, însă eu am rămas pe loc. Privind versiunea mai tânără a mamei mele stând lângă bărbatul cu care s-ar fi putut căsători, am văzut viața pe care mama ar fi putut-o avea: membră a Clubului Turtle Creek, tenis sau bridge după-amiaza și prânzuri la Junior League, o deplasare săptămânală la salon, pentru manichiură și coafură. Era viața pe care probabil și-o imaginase în timpul celor patru ani petrecuți la liceul Hockaday și al celorlalți patru, la SMU. *Oare îi pare rău?* m-am întrebat. Oare toată neliniștea ei, presiunea debutului meu și problemele dintre ea și tata aveau de-a face mai puțin cu banii și mai mult cu faptul că alesese o viață la fermă și nu una în Park Cities?

— De asta îmi amintesc! a zis Hank triumfător.

Era fotografia cu anunțul meu de debut.

Căb!

— Gata, hai să mergem, i-am spus.

Tata și eu l-am condus la mașină.

— Mersi că ai trecut pe aici, Hank, a spus tata.

— Eu mulțumesc, a răspuns Hank. Mă apuc de schițe.

— Nu e nicio grabă.

Hank s-a proțăpit în fața mea, mi-a luat mâinile într-ale lui și m-a privit în ochi.

— Ne vedem vineri?

Am încuviințat, iar el m-a sărutat, și nu a fost o pupătură pe obraz, ci un ditamai „sărut pentru prietenă”, chiar în fața tatei. Sărutul m-a făcut să închid ochii și mi-a tăiat respirația.

Eu și tata l-am privit ieșind pe poarta principală și a dispărut după o curbă. Tata m-a cuprins cu brațul și am pornit înapoi spre casă.

— Cred c-ai găsit un băiat bun, mi-a spus.

Cincisprezece

Megan suferă de Sindromul Stockholm¹

— Nu grăbiți niciodată pe nimeni și nu vă lăsați grăbite, a spus Ann.

Mi-am verificat ceasul, pe ascuns. Era 16:40.

— Cântăriți-vă fiecare acțiune. O tânără doamnă cu bune maniere se mișcă având un scop, o direcție, însă niciodată în grabă.

În a treia săptămână, cursul de etichetă și bune maniere pentru tinere doamne s-a ținut la Ann acasă — o clădire modestă, cu un etaj, de pe Edmonson Avenue, în partea îndepărtată a cartierului Park Cities, dincolo de autostrada North Texas. Era clar că Ann muncea și nu provenea dintr-o familie cu bani. Nimeni care avea de ales nu locuia la vest de autostradă.

Eu și fetele ședeam în jurul mesei din sufragerie, care era pregătită pentru ceai. Ann lua ceaiul în serios, iar pe masă fuseseră așezate furculițe și lingurițe de argint, șervețele din in alb, farfurii din porțelan și un ceainic asortat, un recipient pentru frișcă și o zaharniță cu propria linguriță de argint.

¹ Sindrom de care suferă victima unei răpiri, care ajunge să aibă sentimente pentru răpitorul său. (N. tr.)

— Să pregătiți un ceai de calitate presupune trei lucruri: ceai foarte bun, de preferință frunze separate, apă foarte fierbinte, însă care nu a fiert încă, și să agitați, a continuat Ann.

De agitație aveam parte din plin. Eram pe punctul de a pleca spre ferma părinților lui Lauren, dar încă trebuia să fac duș și să-mi pregătesc bagajele, și aveam de scris o lucrare semestrială, care ar fi trebuit predată de o săptămână. Urma să petrec o noapte albă ca să o scriu, înainte să plec. Mi-am privit din nou ceasul. Trecuse doar un minut, așa că am oftat sonor.

— Trebuie să fii altundeva? a întrebat Ann apăsător.

— Nu.

Știam că fusesem nepoliticoasă, însă aveam o mie de lucruri de făcut și trebuia să fiu într-un milion de locuri. În niciunul din ele nu eram nevoită s-o privesc fierbând apă. De fapt... cum *nu fierbe* apă.

— Pregătirea este esențială, așa că să vă aranjați din timp toate lucrurile de care aveți nevoie, a continuat Ann, arătând spre tot ce se afla pe masă. Să știți câți invitați veți avea, iar dacă nu aveți ceai în pliculețe, veți avea nevoie de un infuzor. Asigurați-vă că se potrivește în ceainic. Trebuie să aveți lămâie, zahăr, miere și frișcă. Unii oameni preferă lămâia și mierea, alții, zahărul și frișca, așa că trebuie să aveți toate combinațiile. Nu amestecați *niciodată* lămâia cu frișca.

— De ce nu? a întrebat Hannah.

— Lămâia acrește frișca, a explicat Ann. Ceaiul se adaugă câte o linguriță la fiecare ceașcă, a spus ea demonstrând totul, adăugând linguriță după linguriță, cu o încetineală *chinuitoare*.

A intrat în bucătărie, iar noi am urmat-o. Un ibric scotea aburi, deasupra unui ochi de aragaz imens. Am rămas în urma lor, bătând din picior. *Hai odată!*

— Fierberea apei reduce cantitatea de oxigen, așa că aveți grijă să îndepărtați ceainicul chiar înainte ca apa să dea în clocot.

Am oftat când Ann a închis ochiul aragazului, a găsit un suport pentru cratițe și a ridicat ibricul. Fetele s-au dat la o parte și am urmat-o cu toatele înapoi în sufragerie, unde ne-am așezat și am privit-o cum toarnă cu atenție apa în ceainic.

— Lăsați la infuzat fix patru minute, a spus ea. Nu mai mult. Iar la final, în timp ce infuzează, ridicați și coborâți din când în când sita, cu blândețe, ca să agitați.

Mai aveam puțin și urlam!

Ann a turuit timp de patru minute despre tartine și despre cele mai bune locuri din Dallas de unde se putea cumpăra biscuiți cu aluat scoțian și frișcă englezească adevărată. A continuat să bată câmpii despre produsele de patiserie asortate și despre subiectele potrivite pentru conversația la ceai. În timpul ăsta, visând cum aveam să dispar mai devreme de la petrecerea lui Lauren, împreună cu Hank, mi-am adus aminte să stabilesc cu Julia un cod, ca să nu dăm una peste alta în cabană, în momente nepotrivite.

— După ce este gata infuzia, îndepărtați infuzorul. Turnați cu mâna dreaptă și folosiți-vă stânga pentru a ține capacul.

Ann a turnat elegant ceaiul: lichidul aburind a curs în ceașcă în timp ce profesoara cobora ceainicul, apropiindu-l de ceașcă, apoi l-a ridicat cu grijă, înainte ca ceaiul să dea pe dinafară. Ne-a întrebat pe fiecare cum preferăm ceaiul, privindu-ne în ochi și foarte atentă la răspunsuri. Frișca a fost turnată exact la fel precum ceaiul, alături de lingurițe de zahăr.

Ne-a arătat cum să ținem farfurioara și cum să ridicăm ceașca. Am luat toate o gură de ceai. M-am strâmbat.

— Domnișoară McKnight, ai ceva de adăugat?

— E *ceai*. Nimănui *nu-i place* ceaiul. Are gust de apă cu săpun.

Toate fetițele au izbucnit în râs, iar Isabelle a vărsat puțin ceai în farfurioară.

— Sunt convinsă că nu voi servi pe nimeni cu ceai în viața mea, așa că de ce trebuie să știm cum să-l pregătim?

— Ceaiul, la fel ca orice băutură pregătită pentru musafiri, este un pretext să stăm de vorbă cu cei la care ținem. Creează un spațiu intim, iar atenția voastră la detalii reflectă atenția față de musafiri. Când sunteți voi musafiri, atenția pe care o manifestați indică respectul față de gazdă.

La ora 16:59 am țâșnit spre ușă.

— Mersi, Ann, a fost super.

— Domnișoară McKnight?

M-am oprit.

— Da?

— Ești drăguță să mă ajuți să strâng?

Oare glumea?

— Îmi pare rău, Ann, dar nu pot. Trebuie să ajung undeva.

— A, da, știu. Ne-ai dat tuturor de înțeles asta, în ultima oră. Dar n-ar fi trebuit s-o formulez ca pe o întrebare. Rămâi și ajută-mă să strâng.

Înfrântă, mi-am lăsat jos poșeta și le-am privit pe fete ieșind. Am ajutat-o pe Ann să strângă farfuriile și lingurițele și să le ducă în bucătărie. Când totul era pe blatul de lângă chiuvetă, i-am vorbit înțepat:

— Asta a fost tot?

— Trebuie spălate.

— Dar n-ai mașină de spălat?

Am privit spre mașina de spălat, goală și pregătită pentru vase.

— Acestea — Ann a arătat spre farfurii, spre cești și farfurioare — sunt din porțelan englezesc vechi de două sute de ani. Moștenire de la mama. Se spală de mână și se șterg cu prosopul.

Am pufnit, am lăsat apa să curgă în chiuvetă și am căutat un burete, în timp ce Ann a scos un prosopel dintr-un sertar. Când s-a încălzit apa, am pus detergent pe burete, iar Ann, care stătea lângă mine, mi-a întins o ceașcă. Am luat-o și am simțit-o parcă pentru prima dată. Era ușoară și delicată ca o porție de sufleu.

Am ridicat-o în lumină. Aproape că puteam vedea prin ea. Pe porțelan fusese zugrăvit un peisaj italian, în albastru viu. Am ținut-o cu atenție și am spălat-o încetișor, dintr-odată îngrijorată că i-aș putea strica o margine sau rupe toarta. I-am înapoiat-o lui Ann la fel de grijuliu cum i-aș fi dat un nou-născut.

— Dintr-un motiv total necunoscut mie, bănuiesc că în interiorul tău există o tânără foarte educată, mi-a spus Ann după ce a șters a treia ceașcă, și nu prea știu cum s-o scot la iveală.

— Îmi pare rău. Am multe pe cap săptămâna asta.

— Cu toții avem perioade în care ne-am dori să fim în altă parte, însă a manifesta nerăbdare este o dovadă de nepolitețe și nicidecum cea mai bună purtare. La fel, să spui cu glas tare tot ce gândești.

Terminasem cu ceștile și trecusem la farfurioare.

— Să fii amabil înseamnă să te porți de parcă n-ai vrea să te afli în altă parte decât acolo unde ești, chiar dacă nu e adevărat.

Am clătit recipientul pentru frișcă și tocmai frecam ceainicul.

— Ți dai seama că toate fetițele astea te iau drept model?

M-am oprit.

— Serios?

— Da. Să le fi auzit vorbind despre tine, înainte să ajungi! Toate vor să fie ca tine: sportivă, dar feminină, capabilă să practice sporturi, dar și să meargă la baluri, frumos îmbrăcată, să-și facă debutul. Se uită la tine ca să vadă ce spui și cum te porți. Nu cred că obraznicia este exemplul pe care dorești să-l oferi, nu?

— Nu.

— Îmi dau seama că nu o placi, dar să fii atentă la Lauren în acest weekend. Cum vorbește, cum se poartă. Poate fi fermecătoare și plină de grație.

Ann a terminat de șters recipientul pentru frișcă și a completat:

— Deși nu sunt convinsă că așa s-a născut.

OMG! Ann tocmai a criticat-o pe Lauren în fața mea! Nu-mi dădeam seama dacă înțelesesem corect. Chipul ei calm, de nepătruns, îmi oferea zero indicii — niciun zâmbet, nicio scânteie în ochi sau încrețire a nasului; și cu toate astea, eram sigură că fusese o critică.

— Așa voi face. Mersi.

Nu a mai spus nimic, iar când toate ceștile, farfurioarele și lingurițele, alături de ceainic, au fost spălate și uscate și aranjate pe blat, mi-am luat poșeta.

— Porțelanurile mamei tale sunt minunate, am spus.

— Îți mulțumesc frumos că nu le-ai ciobit.

În seara aceea, geanta mea de călătorie (pusesem haine în ea, apoi o golisem și impachetasem din nou, o golisem iar, o schimbam cu una mai mare, o umplusem iar) se afla lângă ușă, ca un câțel care se cere plimbat. A doua zi urma să plec spre „weekendul” lui Lauren, două zile pline de aventuri care includeau o vânătoare de fazani, o sesiune de gătit în aer liber și balul „De la denim la diamante”. Am terminat de uns și de curățat carabina, am așezat-o în cutia ei, am pus-o lângă ușă și, fără motiv, am verificat iar fermoarele și am strâns curelușele genții.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat Julia.

— Nu știu! Hank mi-a luat mințile!

— Bine ai venit în rândul celor care sunt într-o relație, a răspuns ea calmă.

— Am mai avut prieten și înainte!

— Când?

— Pe Fred, în primul an de facultate, am răspuns.

— Fred n-a fost un iubit *pe bune*.

Adevărat. Nu mă gândisem la Fred în cele câteva luni în care ieșiserăm împreună atât de mult cât mă gândisem la Hank în ultimele cinci zile, de când ne făcuserăm de cap pe canapea.

— Deci am stabilit codul? am întrebat. Nu vreau să dau peste tine și Zach și să vă prind în fapt.

— Da. Un emoticon inimă roșie înseamnă că ești sexilată.

— Minunat!

Mi-am sprijinit geanta de ușa, am verificat dacă mânerul era la locul lui, și...

Am primit un mesaj!

Pot să trec pe la voi?

Era ora nouă seara și Hank voia să treacă pe la noi. Am crezut că leșin.

Sigur! am răspuns și i-am spus Juliei că Hank era în drum spre noi. Neștiind cât dura să ajungă, m-am stresat dacă era cazul să mă schimb.

— E simpatică, da? am întrebat, arătând spre pijamaua mea.

— Arăți minunat, m-a asigurat Julia.

— Nu e prea boțită? am întrebat, cuprinsă de îngrijorare.

Julia mi-a aruncat o privire care spunea „Te compătimesc”.

— E normal să te porți așa, mi-a spus ea.

— Nu pare normal! L-am căutat pe Google!

— Ce-ai găsit?

— Nimic! Sunt zeci de mii de-alde Henry Waterhouse — singurul faimos e un căpitan de vas. L-am găsit pe Hank pe LinkedIn. Lucrează în domeniul imobiliar, într-o clădire de birouri de pe Central Expressway.

— Atunci, nu cred că e foarte departe, a spus Julia.

Am fugit la baie și mi-am aplicat niște *gloss* de buze, apoi m-am postat la fereastră și m-am uitat în jos, spre parcare. Vizavi de ușa noastră era un loc de parcare gol, dar nu i-am văzut mașina. Am fugit în dormitor, am căutat în dulap, am scos și am aruncat

diverse haine, ca un parior care cântărește posibilitățile, dar nu am găsit nimic potrivit de purtat. Când Hank a bătut la ușă, mă gândeam dacă să-mi scot pantalonii de pijama și să rămân doar în bluză, însă m-am privit în oglindă și nu puteam decide dacă ar arăta sexy sau ar părea că am uitat să-mi pun pantaloni.

Era OK și așa. M-am repezit în living și m-am „tolănit” pe canapea, pretinzând că citeam o carte foarte groasă despre Imperiul Roman. Julia s-a dus să deschidă și, chiar când a apăsat pe clanță, mi-am dat seama că țineam cartea cu susul în jos.

— Bună, Hank, l-a salutat Julia.

Am așteptat o secundă și apoi m-am uitat la el.

— Bună! ne-a spus el amândurora.

— Bună! am răspuns și m-am întrebat dacă nu cumva ți pasem.

— Scuze dacă am ajuns foarte târziu...

— E OK, am spus cu puțin cam prea repede.

— Putem discuta?

Era clar că se referea la o discuție între patru ochi.

— Firește, a spus Julia încuviințând și a intrat în dormitorul ei, închizând ușa în urmă.

— Vrei ceva de băut? am întrebat.

— Nu, mersi.

S-a apropiat și s-a așezat lângă mine, pe canapea.

— Ascultă... a început. Nu prea știu cum să-ți spun asta...

Și-a așezat mâna pe coapsa mea și asta mi-a provocat o senzație ca de arsură.

— Nu pot să vin cu tine.

— Adică, nu poți să mergi la...

— Weekendul ăsta. A apărut ceva la muncă și trebuie să fie gata până luni. Îmi pare foarte, foarte rău.

— E în regulă.

Cuvintele mi-au țâșnit de pe buze, umplând golul năucitor din interiorul meu.

— Mă simt oribil. Am încercat tot posibilul ca să scap, dar sunt un simplu angajat junior și e important.

— Înțeleg.

— Așa că am vrut să-ți spun față în față, nu doar să sun sau să trimit un mesaj, fiindcă voiam mult de tot să merg și *abia* așteptam.

Era atât de bun, atât de chipeș, atât de sincer și atât de aproape, încât mai că m-a făcut să mă simt mai bine.

— Chiar înțeleg, să știi, am spus.

Și era aproape adevărat.

— Apreciez că-mi spui personal.

S-a apropiat de mine și m-a tras spre el, aplecându-și fața spre a mea. Începeam să simt că se adună lacrimile și îmi doream din tot sufletul să le rețin. Împotriva voinței mele, m-am smiorcăit.

— Mă voi revanșa, promit.

Mirosul lui mă înnebunea. M-a sărutat și l-am sărutat și eu, apăsând. M-am lipit de corpul lui puternic și m-am abandonat în brațele lui. Aproape că i-am cerut să rămână cu mine, dar, înainte să apuc să zic ceva, umerii i s-au lăsat și s-a desprins din sărut.

— Trebuie să plec. Am avion spre Austin la șase.

— OK.

Nu era OK. Dar ce puteam să fac?

Câteva secunde mai târziu a plecat și numai geanta mea rămăsese la ușă, tachinându-mă. Ușa Juliei s-a deschis, iar când am văzut-o am izbucnit în plâns. Am icnit, iar ea s-a apropiat să mă îmbrățișeze. Am plâns și i-am povestit totul.

— A fost tare frumos din partea lui că a venit să-ți spună, a zis ea.

— Știu!

Iar asta a făcut lacrimile să curgă și mai abitir.

— Nu merg, am spus în dimineața următoare, jucându-mă cu terciul de ovăz din castron.

— Trebuie, a zis Julia.

— O să spun că sunt bolnavă. Am fost la petrecerea lui Abby cu un ochi vânăt și o lovitură la cap. Vor crede că e ceva grav, dacă nu vin acum.

Julia a sorbit din cafea, iar eu mi-am ignorat micul dejun. Cuvântul „dezamăgită” nu era de ajuns pentru a descrie ce simteam. Mă simțeam... pustie. Îmi plângeam de milă și eram pe cale să fac o criză. Mă gândeam serios să-mi trântesc terciul pe podea, de parcă aș fi avut doi ani.

— Știu cum te simți, a spus ea, dar...

— Nimeni nu știe cum mă simt!

Treaba asta cu „prietenu” stârnea multe țipete.

— Voi fi o epavă, toată lumea va ști că n-am partener la bal și o să fie... Doamne, va fi oribil!

Probabil pentru a douăsprezecea oară de când plecase Hank, lacrimi fierbinți îmi scăldau obrazii. Aproape dădusem gata o cutie de șervețele.

— Megan, trebuie să mergi.

— Tata nu merge.

Vorbisem ca o adolescentă plângăcioasă.

— Da, știu. Mă îngrijorează. Ai noutăți?

— Doar că e ciudat și de rău.

Julia a oftat.

Avea dreptate, firește. Dacă nu sufeream de Ebola, trebuia să merg. Așa că mi-am șters lacrimile din nou, mi-am pus geanta în portbagaj, iar ea a condus și eu am stat pe locul de lângă ea, cu picioarele pe bord, cu capul lipit de geam, într-o dispoziție oribilă. Toate planurile mele se duseseră pe apa sâmbetei și eram atât de hotărâtă să mă simt prost, încât mi-am împachetat cartea

de istorie și am pus la cale să rămân singură în cabană și să lucrez la lucrarea semestrială.

— Deci suntem de acord? Ori „Pădurea fermecată”, ori „Bal mascat venețian”? a întrebat Julia.

— Cred că da.

— Îi spun mamei. Hai să discutăm despre organizația de binefacere, fiindcă trebuie să decidem și asta.

— Dacă vrei tu.

— Ce spui despre cancerul la sân?

— Prea comun.

— SPCA?¹

— Ashley se ocupă.

— Care dintre ele?

— Contează? Iar Lauren a preluat Spitalul de copii Scottish Rite. Copii bolnavi. Atât de previzibil și de ireproșabil!

Julia m-a lăsat să mă plâng, fără să răspundă.

— Megan, de ce ți-ar plăcea să te ocupi?

— Ce zici despre Societatea Istorică a statului Texas?

— Nu e foarte... sexy.

— De ce trebuie să fie sexy? Tocmai asta detest la toată chestia cu debutul: nu pare a fi despre ceea ce contează, ci despre aparențe. Pisoiași triști în cuști, copii în scaune cu roțile. Hai să fim serioși!

Am inspirat.

— În plus, cred că ne-am descurca foarte bine cu treaba asta. Texanii sunt mândri și am putea alege o clădire sau un parc și să strângem bani ca să le reabilităm sau să le menținem.

¹ Acronim pentru numele Society for the Prevention of Cruelty to Animals — Asociația pentru Prevenirea Cruzimii față de Animale. (N. red.)

Am salutat militărește și am strigat:

— Trăiască Texasul!

Suna jalnic. Dar Julia era împăciuitoare, mereu evitând conflictele și confruntările, așa că s-a prefăcut că se gândește la propunere și, după un timp, mi-a răspuns.

— OK, luăm în calcul și Asociația Istorică, dar mai caută opțiuni. Va trebui să vindem multe locuri la mese.

Am luat-o pe I-35 și ne-am îndreptat spre nord, trecând de American Airlines Center. Traficul era lejer și, peste zece minute, trecuserăm de Northwest Highway. Mai aveam o oră de mers.

— Zach spune că Lauren crede că Andrew o s-o ceară în căsătorie în weekend, a spus Julia.

— Credeam că sunt deja logodiți, am răspuns.

Știam că voia să-mi distragă atenția cu bârfe, iar eu nu aveam nimic mai bun de făcut.

— Oamenii au impresia asta. Familiile Battle și Gage sunt prietene vechi. Cred că tații lor au studiat la Exeter împreună.

— El e mai în vârstă decât ea, nu?

— Cu câțiva ani, cred. Au început să iasă împreună după ce Zach și Andrew au pornit afacerea împreună.

— De ce crede Lauren că se va întâmpla weekendul ăsta?

— Mama lui vine la petrecere cu un avion particular. Și tema „De la denim la diamante” a fost ideea mamei lui Lauren, a explicat Julia, ridicând un inelar în aer. Te-ai prins? *Diamante.*

— Subtil ca o camionetă, am comentat eu.

Nu știam de ce, însă conversația asta mă făcea să mă simt și mai prost cu privire la weekend și la întreaga mea situație cu Hank, care anunțase în ultima clipă că nu mai vine, așa că m-am retras în carapace pentru tot restul drumului. Julia a încercat de câteva ori să mă convingă să ies din mușenie, dar răspunsurile mele monosilabice dădeau de înțeles că nu doream să fiu deranjată.

În sfârșit, la doar doi kilometri de poarta principală, s-a oprit, a parcat mașina și m-a privit.

— Știi, Hank chiar a vrut să vină. Părea că regretă mult, dar trebuie să muncească, a spus Julia.

Stăteam în furca unei coline cu două benzi, la nord de Denton, într-un orașel numit Pilot Point. Era un ținut al cailor, înțesat de garduri și baloturi de iarbă.

— Nu asta mă deranjează, am spus.

— Doar fiindcă e petrecerea lui Lauren, nu înseamnă că n-o să ne distrăm. Abby va fi acolo și știi că mereu te distrezi cu ea.

— Mda.

— Chiar apreciez că ai venit pentru mine, fiindcă am nevoie de tine aici.

— Știu.

— Sunt convinsă că te va suna săptămâna viitoare.

— Știu.

— Atunci ce ai?

Era exasperată.

— Am încercat să te înveselesc tot drumul, să nu te sufoc... a adăugat Julia.

Voiam să exprim cumva ce însemna weekendul ăsta pentru mine, cât de mult mă pregătisem pentru el, cum sperasem să vină odată. Voiam să-i explic Juliei cât de mult îl așteptasem, cum îmi dorisem să mă las în voia romantismului.

— Eu...

— Ce-i? a întrebat Julia insistent. Poți să-mi spui orice.

— Of, Doamne...

— Ce s-a întâmplat?

— M-am *ras*!

Mi-am coborât privirea în poală.

— Știi tu... *acolo*.

Ne-am privit. Dintr-odată, am izbucnit amândouă în râs.

— Doamne, Megan...

— Nu de tot, doar o porțiune, *pentru aterizare*.

Asta ne-a stârmit iar și abia după un minut ne-am oprit din hohote, să respirăm. M-a privit cu drag și mă simțeam recunoscătoare fiindcă aveam pe cineva căruia puteam să-i împărtășesc totul.

— Țsta da, devotament!

Julia a pornit iar mașina și apoi, când urcam ultimul deal, i-am văzut: o turmă de paparazzi instalați în fața porții. Câțiva au ridicat capetele auzind o mașină, însă un Subaru albastru nu era demn de atenția lor. Pândeau o pradă mai importantă.

— Doamne, omul ăsta e groaznic! am exclamat.

Șaisprezece

*Megan vede cum trăiește cealaltă jumătate
a celor unu la sută¹*

— Când vă puneți voi pirostriile, eu primesc locul ăsta! am spus, aplecându-mă să mă uit în bucătărie.

— E al tău, s-a învoit Zach, vorbind de jos.

Julia ședea pe un scaun, la masa din bucătărie, iar Zach scotocea prin dulapuri. Îmi plăcea de el tot mai mult. Își etala averea obscen de mare cu o nonșalanță de neegalat. Pe deasupra, era simpatic, amuzant și, în mod limpede, nebun după sora mea.

Condusesem, de la ghereta paznicului, pe un drum încadrat de garduri albe, înalte de doi metri, în spatele cărora se aflau pajști cu iarbă până la genunchi, de un verde delicios. Caii musculoși, maiestuoși care o pășteau păreau să o savureze. După un timp în care n-am văzut nicio clădire, când mă gândeam că va apărea o benzinărie, am văzut clădirea principală, cu hambarul în apropiere. Nu m-am putut decide care dintre ele arăta mai somptuos, însă, în final, am hotărât în favoarea hambarului. Am trecut pe sub un portic și ne-am întâlnit cu Zach.

¹ Referire la 1% cei mai bogați oameni ai lumii. (N. red.)

Conducea un Gator de o mărime impresionantă, cu șase locuri și suficient spațiu pentru bagaje, de genul celor folosite de grupurile de vânători. Ca de obicei, Zach era foarte degajat și deosebit de încântat s-o vadă pe Julia, ca un băiețel care-l așteaptă pe Moș Crăciun în seara de Ajun, trăgând cu ochiul printre draperii. Ne-a aruncat bagajele înăuntru și s-a aruncat pe locul șoferului.

— Haideți, vă duc eu la cabană.

Am urcat în mașină și el a pornit pe un drum pavat din spatele casei, suficient de lat pentru biciclete, dar prea îngust pentru o mașină. Am trecut pe lângă un heliport, apoi pe lângă o lagună pe care el a numit-o „piscină” și printr-o pădure de stejari și cedri texani. Zach s-a descurcat de minune cu toate curbele. Era limpede că îi plăcea să conducă și că mai fusese pe drumul acela.

Am ieșit și am văzut cabanele invitaților — dacă o clădire de lemn cu suprafața de o mie de metri pătrați, cu trei dormitoare și trei băi se poate numi „cabană”. Cocoțate în vârful unei coline, ofereau umbră, confort și multă intimitate.

La parter era un living central, cu o canapea modulară din piele și cu vedere la un șemineu. Bucăți de lemn frumos stivuite, mănuși speciale, clești și un vătrai se aflau în apropiere. Zach a deschis toate ușile, parcă nesigur de ce avea să găsească. Ne-a arătat baia și o debara și s-a îndreptat spre bucătăria bine echipată, unde a deschis frigiderul și ne-a informat că avem bere, vin, apă minerală, căpșune, afine, iaurt grecesc și lapte și ne-a spus să-l anunțăm dacă mai dorim altceva.

Am urcat să văd dormitoarele și atunci am decis că, dacă Zach și Julia hotărau să rămână împreună, mi-ar fi plăcut să am la dispoziție una dintre cabane.

— E teribil de frumos aici, am spus, coborând din mașină.

El se sprijinea de teighea și îi turnase Juliei un pahar cu vin. Își luase o bere.

— Mulțumim că ne-ai primit.

— *No problemo*, a răspuns el, privind-o pe Julia. Mă întrebam dacă vrei să mergi la o plimbare călare. Avem un traseu care înconjoară lacul.

— Sigur, a răspuns ea.

— Vrei să vii și tu? m-a întrebat Zach.

Știam că Julia dorea să rămână singură cu el, iar eu nu voiam să fiu a cincea roată la căruță.

— Nu, mersi. Trebuie să lucrez la o chestie pentru facultate. Mergeți voi, eu rămân aici să citesc.

— Lasă-mă câteva minute, ca să mă schimb, l-a rugat Julia.

— Fluieră dacă ai nevoie de ajutor, s-a oferit el.

Ea s-a înroșit și a făcut cu mâna, înainte să dispară la etaj. Mi-am turnat niște apă minerală și m-am așezat lângă Zach.

— Ar trebui să mergi la piscină, a propus Zach. E liniște, apa e încălzită... sunt prosoape și tot ce ai nevoie acolo, vei găsi apă și tot ce dorești în frigider.

— Nu va fi prea aglomerat? am întrebat. Nu-mi place să mă amestec cu pleava.

— Nu, a spus el. Nu e sezonul ei.

Am râs. M-aș fi îndrăgostit eu de el, dacă nu i-ar fi aparținut Juliei.

O să fie bine pentru ea, m-am gândit. *E complet opusul lui Tyler.*

Julia a coborât, purtând blugi Wrangler uzați, care i se mulau pe șolduri, o cămașă verde cu nasturi și cizme Nocona din piele de culoarea caramelului, suficient de jerpelitate ca să pară folosite pentru mai mult decât câteva plimbări de după-amiază. Iar pălăria ei de rafie era o capodoperă; știam asta fiindcă îmi aparținea și muncisem ani de zile să obțin cutele perfecte și curbura precisă a borului. Prima impresie pe care o lăsa era a unei fete de la țară deosebit de atrăgătoare. Zach a remarcat.

— Frumoasă pălărie! a spus.

— Mersi.

I-a zâmbit și apoi m-a privit, iar eu am tăcut.

Hei, dacă pălăria mea o ajuta să-l cucerească pe Zach, s-o poarte sănătoasă!

— O aduc înapoi înainte de cină, a spus Zach și i-a deschis Juliei ușa.

Am încuviințat, iar ei au plecat. I-am privit pe fereastră, mergând spre hambar. Toamna e o perioadă minunată pentru călărie, în partea de nord a Texasului — soarele arde mai degrabă pieziș, fără să te bată în cap, iar copacii țin zăpușeala departe. De-a lungul lacului sigur bătea briza. Zach comandase, probabil, o briză, dacă mă gândeam bine. Își putea permite.

Odată rămasă singură, mi-am cântărit opțiunile. Aici sau la piscină? Nu era greu de ales.

M-am schimbat într-un bikini galben, peste care mi-am tras un tricou lung, albastru, cu sigla SMU, iar în picioare — slapi. Mi-am luat cartea la piscină — sau lagună —, am găsit niște prosoape și m-am așezat să citesc despre istoria Imperiului Roman, sperând să-mi vină o idee pentru lucrarea mea cu termen de predare de mult depășit. Nici nu terminasem primul paragraf când am auzit voci, apoi zgomotul zăvorului de la poartă.

A apărut Lauren Battle, urmată de Andrew Gage. S-a zis cu după-amiaza petrecută singură la piscină! Lauren s-a îndreptat spre mine, însă când Andrew m-a văzut, a incremenit. S-a uitat lung la mine și i-am răspuns la fel. Se așteptase, cu siguranță, să aibă la dispoziție întregul spațiu. *Ce ticălos!* mi-am spus, amintindu-mi cum se ferise de fotografii pe care tot el îi chemase.

— E rezervat? am întrebat glacial.

— Nu, firește că nu, a răspuns Andrew și s-a apropiat.

Lauren și-a pus geanta pe masă.

— Bună, Megan!

— Salut, Lauren!

M-am uitat la degetele ei, însă nu purta niciun inel nou. Probabil că avea să-l primească în seara cea mare, când urma să fie mai multă lume și efectul ar fi fost garantat.

— Unde e Julia? a întrebat ea.

— A ieșit să se plimbe călare, cu Zach.

— *Ce romantic!* a spus Lauren micos. Și când ajunge Hank?

Am simțit că Andrew se strâmbă auzindu-i numele. Trebuie să fi știut că nu se suportau unul pe celălalt, dar a întrebat oricum, chiar în fața lui.

— A intervenit ceva la muncă, în ultimul moment. Nu reușește să ajungă.

— Vai, nu! Cât de trist! Cine-i partenerul tău?

— Nu sunt sigură. Ann a spus că mă va anunța.

— Cu siguranță va găsi pe *cineva*.

Lauren s-a dezbrăcat, rămânând într-un bikini alb minuscul, care contrasta perfect cu brațele și picioarele ei lungi. Și-a aranjat părul și ne-a oferit mie și lui Andrew ocazia să admirăm priveliștea. Trebuia să-i dau Cezarului ce-i al Cezarului: era atrăgătoare și știa cum să-și pună în valoare toate atuurile.

Mi-am privit tricoul și m-am gândit la trupul de sub el. Brațe musculoase, de un maroniu-roșcat până la bicepși, apoi de un alb ca burta de balenă până la gât, unde răsărea un alt cerc bronzat. Picioarele mele erau pline de cicatrice și păreau de bărbat, iar eu tremuram la gândul de a fi comparată cu Lauren, în special de către privirea pătrunzătoare a lui Andrew Gage. Dintr-o singură mișcare, Lauren mă pusese la punct. Înotul nu mai făcea parte din planurile mele pentru după-amiază.

Mulțumită fiindcă se purtase politicos, Lauren s-a întins pe un șezlong și și-a întors fața spre soarele firav de noiembrie, hotărâtă să absoarbă orice rază.

Închisesem cartea, marcând pagina cu mâna, și am așteptat să se așeze și Andrew, gândindu-mă că Ann și-ar fi dorit să mă descurc cât mai bine la capitolul conversație superficială. Dar el nu m-a privit. A scos un stilou scump și niște hârtie și a început să scrie de mână o scrisoare. *Atunci, o să-mi văd de citit.* Era foarte ușor să-i detești pe amândoi: Lauren, nesuferita bogată, super-amabilă și Andrew Orgoliosul, tăcut și arogant, în spatele ochelarilor săi de soare. Cu siguranță se meritau unul pe celălalt și fără îndoială că aveau să facă niște copii perfecți.

M-am chinuit să citesc vreo zece minute. Ochii mei citeau cuvintele, însă creierul meu refuza să le înțeleagă. Eram distrasă de propriul meu disconfort, de nepăsarea lui Lauren și mai ales de scârțâitul enervant al peniței lui Andrew pe hârtie. M-am concentrat din nou asupra cărții.

— Îți place istoria?

Întrebarea lui Andrew m-a făcut să tresar. Mi-am dat seama că scârțâitul încetase și că mă privea.

— Asta studiez.

Am ridicat cartea.

— Ți-ar plăcea cartea asta, e despre mândria de dinaintea căderii.

A râs de replica mea.

— Ai citit *Istoria declinului și a prăbușirii Imperiului Roman*? l-am întrebat.

— De Gibbon? Ai înnebunit? Are șase volume și vreo cinci mii de pagini.

— Șapte volume, în original, i-am răspuns.

— Mai rău!

A tăcut, cu privirea pierdută.

— „În secolul al doilea după Hristos, Imperiul Romei cuprindea cea mai mare parte a lumii și porțiunea cea mai civilizată a omenirii.”

M-a privit și a continuat.

— „Hotarele acestei întinse monarhii erau apărate de un vechi renume și de vitejia unor armate bine disciplinate. Influența blândă, dar puternică a obiceiurilor cimentase treptat unitatea provinciilor.”¹

— Ai memorat cartea? m-am interesat, uluită.

— Doar începutul. Tata mi-o citea. Era favorita lui.

A zâmbit timid și m-am gândit că Andrew Gage e puținel tocilar, interesat de cărți și sentimental — într-un fel bun.

— Te prinde, am spus. Dar îmi ajunge deocamdată.

— Înțeleg.

S-a întors la scrisoarea lui, iar eu îmi ignoram în continuare cartea. Lauren a oftat și s-a răsucit. Mi-am imaginat-o în chip de sendviș cu brânză la grătar, întors pe partea cealaltă ca să se rumenească.

— Nu avem wi-fi aici? am întrebat, câteva minute mai târziu.

El și-a ridicat privirea. Am arătat spre scrisoare.

— N-am idee.

— Ești tehnofob? am întrebat, iar el a râs — primul hohot autentic pe care-l auzeam de la el.

— Nu, chiar deloc.

S-a uitat la stiloul din mâna lui, apoi la hârtie.

— Dar scrisul de mână are ceva special. Îmi place senzația pe care mi-o dă hârtia, îmi place s-o împăturesc, să lipesc plicul, să găsesc timbrul potrivit și să pun scrisoarea în cutia poștală. Îmi place să mă gândesc cum circulă, cum o primește destinatarul și deschide plicul. E ceva intim, foarte diferit de e-mail. Scrisul de mână devine încet-încet o artă pierdută și sunt decis să n-o las să dispară.

— Cui îi scrii?

¹ Edward Gibbon, *Istoria declinului și a prăbușirii Imperiului Roman*. Trad. și note de Dan Hurmuzescu, p. 47, Humanitas, 2018.

— Surorii mele, Georgie.

Pentru a doua oară în după-amiaza aceea, tipul m-a surprins și am încercat să-l înțeleg pe Andrew Gage. M-a privit, fără îndoială așteptând un comentariu usturător. Ca niciodată, nu mi-a venit niciunul în minte și ne priveam fără să clipim, ca doi pești.

— M-am plictisit, a spus Lauren brusc.

Declarația ei a destrămat vraja și părea mai degrabă un comentariu la adresa discuției noastre decât o declarație. S-a ridicat în bikiniul ei minuscul și s-a întins languros într-o parte și în alta. Asta a avut efectul scontat. Andrew a privit-o. Ea se bucura în mod evident de atenție, de felul în care privirea lui se plimba pe trupul ei.

— Hai să înotăm, a propus Lauren.

— Vreau să termin de scris, a spus el, arătând spre scrisoarea neterminată.

— Mai târziu.

Îl chema din priviri, din șolduri și din buze. Privind-o, m-am gândit că Andrew avea să cedeze. Ce tip nu ar fi cedat?

— Du-te tu.

Tonul lui era ferm, iar ea s-a bosumflat, așa cum mă așteptam. Când nici asta n-a avut rezultat, m-a privit.

— Megan, vrei să înoți?

— Acum nu, am spus, încă hotărâtă să nu mi se compare trupul cu al ei.

— Of!

S-a îndepărtat agale și, când a ajuns la treptele piscinei, s-a oprit pentru efect, apoi a vârât încetitor un deget în apă, răsu-
cindu-l ca pe un pai într-un cocktail.

— Apa e perfectă.

L-a privit seducător pe Andrew.

— Ești sigur?

S-a oprit teatral lângă scări, scăldată în lumina aurie a soarelui — asta sigur avea să-l convingă. La urma urmei, Andrew era bărbat.

— Du-te tu, a repetat, și am simțit cum o cuprinde dezamăgirea.

Îmi băgasem iar nasul în carte, ca să nu dau impresia că mă interesa discuția lor, însă am privit pe ascuns cum Lauren a coborât scările și a alunecat în apă, fără să o tulbure defel. A înotat lent și atent, cu gâtul întins și ținându-și capul deasupra apei, ca să nu-și ude părul. Oricât de enervant era să recunosc asta, Lauren înota cu grația și naturalețea unei lebede.

Eram indecisă. Interesul meu față de carte era egal cu zero, iar gândul de a înota în piscina superbă era tentant. Totuși, asta însemna să-mi scot tricoul. Dar de ce să permit tipului ăstuia și părerii lui arogante să mă împiedice să fac ce doresc?

— M-am răzgândit, am spus, ridicându-mă și scoțându-mi tricoul.

Nedorind s-o iau pe scări, m-am îndreptat spre trambulină, am sărit la un capăt și m-am lansat în aer. Mi-am ghemuit genunchii la piept.

— Ghiulea!

Am lovit apa cu un pleoscăit imens.

Șocul diferenței de temperatură a fost mai mic decât mă așteptasem și am ieșit la suprafață simțindu-mă curată și plină de energie. M-am scufundat iar și am înotat la fund, am ajuns la celălalt capăt al piscinei și am ieșit la suprafață lângă Lauren, care ședea acum pe scări.

S-a lăsat pe spate și s-a sprijinit cu coatele de marginea piscinei.

— Hai cu noi! i-a strigat lui Andrew.

— Nu, mersi.

— De ce?

— Din două motive. Primul, poate că voi două aveți ceva de discutat între patru ochi.

— Dar nu avem, a insistat Lauren, întorcându-se spre mine.
Aşa-i?

— Da.

— Care-i al doilea motiv? a întrebat ea.

Ne-a privit prin ochelarii lui de soare foarte întunecați.

— Ştiți amândouă cât de bine arătați, a spus, într-un târziu.
Iar eu vă văd mai bine de aici.

Lauren s-a prefăcut şocată, dar în secret era încântată de complimentul lui. Rămăsesem perplexă. *Ambele? De ce să zică asta şi despre pe mine? Din milă?* Am aşteptat să văd dacă mai spunea ceva. Dar Andrew s-a întors la scris.

— Hai să-l tachinăm, a propus Lauren.

— Bine, i-am răspuns.

— Dar cum? s-a întrebat ea.

— E prietenul tău.

— Ştiu, dar e atât de... perfect.

— Nimeni nu-i perfect, am spus.

Andrew a ridicat privirea, iar eu l-am măsurat din ochi la rândul meu.

— Toată lumea are defecte, am continuat, şi cred că în cazul lui defectul... e aroganţa.

Andrew s-a gândit.

— Posibil, s-a declarat el de acord. Iar tu... crezi că ştii totul despre toată lumea.

S-a aplecat spre mine şi i-am întrezărit sclipirea din ochi, deasupra ramelor ochelarilor.

— Dar nu-i aşa.

Şaptesprezece

Megan își atinge limita

În încercarea lor de a depăși pe toată lumea la capitolul petrecerilor, familia Battle l-a angajat pe Bobby Flay să gătească pentru balul „De la denim la diamante”. Punctul de atracție era prepelița la grătar. Sute de păsări aveau să fie frecate manual cu condimente, umplute cu ardei iuți mititei, proaspeți, înfășurate în felii de șuncă și tăvălite prin unt, apoi rotisate deasupra unei gropi cu jăratic. Chiar înainte de a fi servite, păsările aveau să fie scăldate într-un sos de vin rubiniu despre care se zvonea că are un ingredient secret, care-l făcea irezistibil.

Fiindcă prepelițele cumpărate nu ar fi sugerat suficientă eleganță, gazdele aranjaseră ca invitații să împuște două dintr-o lovitură, ca să zic așa. În dimineața aceea, niște autocare aveau să-i ducă pe cei care se treziseră de bunăvoie dimineața la un domeniu de vânătoare din apropiere, unde puteau să tragă liniștiți în prepelițele stârnite în prealabil de câini și gonaci.

La 4:28 dimineața mi-am scos nasul afară din cabana fabuloasă. Era încă întuneric și răcoare. Mi-am pus un pulover gros, pe gât, peste o maletă Under Armor, niște blugi, o pereche de cizme și o șapcă *à la* Elmer Fudd, de un mov șters, căptușită cu

blăniță de iepure. Era șapca mea de vânătoare norocoasă. Mi-am luat jacheta și carabina și am plecat în liniște, încercând să n-o trezesc pe Julia.

— Ce mai faci? m-a întrebat un bărbat mai în vârstă ridicându-și borul pălăriei, când m-am alăturat cozii pentru micul dejun.

Era un tip cu fața roșie, bine hrănit, cu un zâmbet hâtru.

— Bine, mersi. Dumneavoastră?

— Bine.

— Miroase bine, am zis.

Chiar așa era.

— Tare bine, a încuviințat, adulmecând.

În față, mesele gemeau de platouri încălzite. Se servea *burrito*, clătite cu fructe de pădure, biscuiți cu sos, șuncă, turte de cartofi și cafea Bulletproof. Familia Battle nu precupețise niciun efort, încă de la primele ore.

M-am dat la o parte și am început să mestec un *burrito*, privind mulțimea. Mi-am dat seama foarte repede că eram singura fată de acolo. Eram în Texas și cunoșteam multe femei care merg la vânătoare, așa că m-am gândit că toate celelalte doamne preferaseră să stea în pat decât să iasă în aerul rece al dimineții.

— Megan, ia loc, m-a invitat politico Zach și s-a dat mai încolo.

M-am înghesuit între el și Andrew, care a înțepenit brusc.

— Mersi, am spus.

— Bună, Megan! mi-a zis Andrew.

— Salut, Andrew.

A privit pe geam. Zach mi-a remarcat carabina.

— Ți-ai adus propria armă? a întrebat, vesel.

Era vreodată prost dispus?

— A fost un cadou de la tata când am împlinit treisprezece ani.

— Ca lumea! a comentat Zach. Are și Julia una?

— Nu, ea a primit cercei cu diamante.

Zach a râs.

— Deci chiar vânezi?

Am încuviințat.

— Mai ales cu tata. Avem un teren în arendă în vale, iar când eram mică mergeam acolo cu cortul, în weekend.

— Vânați căprioare? a întrebat Zach.

— Da, și rațe, prepelițe, orice încape în congelator. Era frumos să petrecem timp împreună.

Mă simțeam prost vorbind de față cu Andrew despre timpul petrecut împreună cu tata.

— De fapt, îmi place să vânez.

— Eu trag foarte prost, a spus Zach, dar trebuie să fiu de față. Sigur va fi distractiv.

Andrew privea pe fereastră. Știam că era din New York. Vânașe oare vreodată cu tatăl lui? Părea genul care angajează oameni să împuște păsări pentru el. Ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, s-a uitat la mine, însă eu îl priveam pe Zach, pentru că nu voiam să-i ofer lui Andrew satisfacția de a ști că mă gândeam la el.

Ferma Copper Creek era de primă clasă. Gazdele au întâmpinat pe toată lumea, și un grup mare de muncitori purtând veste portocalii stăteau deoparte, reținând câinii, în special pointeri și cockeri care știau ce aveau de făcut și erau nerăbdători să pornească.

Ne-am aliniat pe o porțiune mlăștinoasă, unde sărmanele păsări încă dormeau. Departe, la dreapta, bărbații și câinii erau gata să înceapă, iar atunci păsările urmau să se înalțe chiar în fața noastră. Era ca o ședință de antrenament, însă cu ținte vii.

— Ar trebui să veniți aici, domnișoară, mi-a spus una dintre gazde și m-a condus în față, spre dreapta.

Făcuse asta din politețe, parcă pentru a-mi oferi șansa de a trage primul foc, însă, după cum se purta și din murmurele celor prezenți am dedus că gestul lui avea la bază și teama de capacitatea

mea de a mânuî o armă încărcată. Când începeam să trag, restul lumii îşi dorea să fie în siguranţă, în spatele meu.

Am simţit că apare cineva în stânga mea, la câţiva metri, şi am ştiut că era Andrew. I-am intuit prezenţa, acea intensitate care îl însoţea oriunde.

— Dacă încerci să mă intimidezi, i-am spus, fără să-l privesc, nu va funcţiona. Am mai mult curaj când sunt provocată.

— Nu încerc să te intimidez. Am venit să primesc sugestii.

Replica mea s-a pierdut în sunetul fluierelor de dedesubt. Câinii au ţâşnit în faţă, lătrând, iar eu mi-am potrivit carabina pe umăr şi m-am uitat prin cătare, ţintind jos. Câinii au început să salte prin mlaştină, iar eu am auzit, mai degrabă decât am văzut fluturarea de aripi a unei păsări care se înălţa spre cer.

Apoi le-am văzut: două prepeliţe se ridicau în tandem, la doar câţiva metri distanţă. Fără ezitare, am tras şi am nimerit-o întâi pe cea de mai sus, la nivelul aripilor. O clipă ca să-mi reglez cătarea, şi a doua mea împuşcătură a răsunat aproape imediat. Dacă nu erai atent, puteai crede că fusese doar un ecou, însă rezultatul era elocvent: două prăzi zăceau la pământ, nimerite în mai puţin de o secundă.

Fiindcă ceilalţi abia dacă îşi dăduseră seama că apăruseră păsări de împuşcat, au remarcat cu surprindere că le nimerisem pe ambele. A mai zburat una, iar eu am mai tras o dată cu Remingtonul meu. O fluturare rapidă. Carabina nu mi se mişca prea mult în mâini, iar după acest spectacol, brusc toţi bărbaţii voiau să fie oriunde, mai puţin acolo unde se aflau păsările.

— Se pare că într-adevăr vânezi des, a spus Andrew, din spatele meu.

Am zâmbit, simţindu-mă deja mai bine.

Acum, câinii dezlănţuiţi mai jos de noi înaintau, iar păsările au început să se ridice în stoluri. Am făcut o pauză ca să le permit să se mişte, iar grupul a început să tragă. În cincisprezece minute,

îmi atinsesem limita de gloanțe și ratasem o singură dată. Andrew reușise și el să nimerească suficient de multe păsări, și ne odihneam când a apărut Zach.

— Ia arma mea, a spus Zach.

Am ridicat din sprâncene.

— Serios?

— Te rog. Eu nu le pot nimeri. În plus, avem nevoie de cât mai multe păsări pentru cina de diseară.

— Te rezolv, i-am spus, zâmbind. Vrei jumătate din muniție? l-am întrebat pe Andrew.

— Nu, mersi.

Am ridicat din umeri și am reîncărcat.

O prepeliță a țâșnit în dreapta mea și am urmărit-o jumătate de secundă, cu degetul pe trăgaci, apoi am tras. A căzut. Mai multe păsări s-au agitat dedesubt, și am mai nimerit una. Era foarte mare gălăgie acolo, iar Bobby Flay avea materie primă pentru cină.

Flay și păsările sale rotisate s-au dovedit a fi personaje principale într-o seară atât de plină de stele, încât astronomii care priveau cerul la nord de Dallas puteau crede că se născuse o nouă galaxie. Familia Battle a înregistrat un succes răsunător: două sute cincizeci de mese a câte șase locuri vândute pentru Spitalul Pediatric Scottish Rite și aproape o mie cinci sute de persoane adunate în „hambarul” lor.

„De la denim la diamante” este un eveniment tipic texan. Acolo poți vedea cei mai scumpi blugi, cele mai interesante pălării și cămăși, cele mai exotice cizme de cowboy: din piele de struț, de caiman, de rechin, de șopârlă, de pisică-de-mare. Cizmele lui Lauren erau create de M.L. Leddy, croite de mână în Houston, din piele de aligator *crescut la fermă* (aligatorii sălbatici aveau, de

obicei, cicatrice) și se zvonea că ar fi costat douăsprezece mii de dolari.

Pălăriile noastre erau personalizate. Atât a Juliei, cât și a mea erau două Stetson din piele de castor și fuseseră create într-o prăvălie din Jackson Hole, de unde familia McKnight își făcea cumpărăturile de aproape un secol, iar mama purta o pălărie Kate Spade roșie, comandată de la New York. Cămașa mea era din mătase neagră, brodată cu cusături galbene și cu trandafiri — Margot o găsisese într-un magazin *vintage*, apoi o ajustase ca să mi se potrivească perfect. Julia purta o rochie Anne Fontaine croită în formă de clepsidră, iar mama, o rochie Ariat cusută de mână, în nuanța corai.

Apoi urmau diamantele. Mărimea conta, așa că se afișau cercei masivi cu diamante, inele butucănoase, coliere sclipitoare și pandantive de dimensiunea unor cuburi de gheață. Mai erau și panglici de pălărie bătute cu diamante, brățări de tenis și broșe în forma statului Texas. În loc să dea iama în magazinul Harry Winston din Highland Park Village, mama căutase în seiful familiei. Julia purta cercei cu diamante și safire, asortați cu un colier tip *choker* moștenit de la bunica mamei. Eu aveam o panglică de pălărie bătută cu diamante și niște butoni pentru manșete asortați, pe care străbunicul meu îi purtase la propria nuntă. Da, purtase frac, însă îl asortase cu cizme negre din piele de crocodil și cu o pălărie Stetson de aceeași culoare. Mama purta cercei rotunzi cu diamante de un carat — cadoul ei când împlinise șaisprezece ani — și o broșă cu diamante și smaralde. Petrecerea asta era genul de etalare ostentativă pe care tata o detesta și mă bucuram sincer că nu venise la mascaradă.

Erau prezente multe celebrități: politicieni, jucători de fotbal american și staruri de muzică *country*, însă vedeta incontestabilă a serii, cea mai strălucitoare stea, era mama lui Andrew: Penelope Dandridge Gage — „Penny”, așa cum îi ziceau prietenii. Zburase

de la New York cu avionul particular al familiei, aducând cu ea un cuplu vestit de la Hollywood și un prezentator de talk-show. Purta blugi negri și o cămașă din piele întoarsă asortată, însă alesese să poarte balerini Ferragamo în loc de cizme. Firește că-și adusese și cățelul, pe Mitzy, care era senzația petrecerii, chiar și atunci când își făcea nevoile lângă masa lor.

Am văzut-o doar de la distanță. Zach spunea că are un temperament feroce și recunoștea că se temea de ea. Lauren nu a lăsat-o nicio clipă singură și a prezentat-o tuturor celor care se apropiau de ele și care alcătuiau o coadă care, cu siguranță, se întindea până la Fort Worth. Privind-o, m-am gândit la papa care împarte binecuvântări și iertare mulțimii.

Fără Hank, mă simțeam cumva detașată de toate astea. Partenerul meu, Stephen Cromwell, membru al frăției studențești Beta, de la Universitatea din Texas, era amabil, politicos și agreabil. Am mâncat împreună și am dansat o dată, apoi s-a dus să-și caute prietena, la îndemnul meu. Dat fiind că erau prezente atâtea vedete în seara aia, era ușor să mă ascund în fundal, de unde i-am văzut pe Julia și pe Zach alintându-se reciproc. Julia îmi spusese că plimbarea lor călare fusese romantică și că erau mari șanse ca, mai târziu, relația lor să avanseze. Era clar că Zach o adora și îmi dădeam seama că și ea se îndrăgostea de el.

La ora zece, tot locul vibra și sute de cupluri dansau pe ringul format dintr-o jumătate de hectar de parchet montat special pentru această ocazie. Abby trăsesse paiul scurt la petrecerea asta, așa că se pricopsise cu Hunter, care se învârtea în jurul ei ca un derviș nebun. Ashley Numărul Unu dansa cu partenerul ei foarte chipeș, un tânăr chirurg cardiolog pe nume Chavez, iar Sydney dansa mai ales cu tatăl ei. Andrew a dansat întâi cu Lauren, apoi cu mama lui, iar doamna Gage se străduia să prindă ritmul neobișnuit, în doi pași. Eforturile sale au atras aplauze — chiar și

Mitzy a lătrat aprobator — și ea a făcut o mică reverență când melodia s-a încheiat.

La miezul nopții am ieșit să vedem jocurile de artificii. Cu ani înainte, părinții noștri ne duseseră la Washington D.C., pentru a sărbători 4 Iulie. Statul ne oferise un spectacol de artificii generos, demn de acea ocazie: rachete care se înălțau și panglici care ardeau, dar și explozii de stele imense, timp de douăzeci de minute; flăcări și lumini aurii se arcuiseră deasupra monumentului din Washington și a piscinelor care reflectau totul. M-am gândit că familia Battle trebuie să fi angajat aceeași companie care organizase acel joc de artificii. Dimensiunile și durata spectacolului din acea noapte aveau rolul, asemenea unui *crescendo* simfonic, de a le aminti invitaților că în cursa pentru cel mai scump bal locul întâi fusese deja acordat familiei Battle.

Sub strălucirea luminilor, Andrew stătea alături de Lauren. Ea părea iritată și pe deget nu avea niciun inel nou, din câte remarcasem. Probabil își imaginase că avea să fie cerută în căsătorie înainte de jocul de artificii, însă, în mod clar, asta nu se întâmplase. Poate că încă erau șanse să se întâmple, însă Andrew nu arăta ca un tip pe cale să-și ceară în căsătorie iubirea vieții, ci mai degrabă aducea cu o pisică într-o cușcă portabilă. M-a surprins privindu-l, iar de data asta nu mi-am întors privirea, și nici el.

În îngrămădeala de după artificii, le-am pierdut din ochi pe Julia și pe mama. Mă trezisem la patru și jumătate dimineața ca să merg la vânătoare și mă simțeam cam obosită, așa că mă îndreptam spre cabană și spre pat, când telefonul mi-a vibrat. Era un mesaj de la Julia: un emoticon inimioară roșie. Măcar una dintre noi se distra!

Căutând un loc unde să-mi omor timpul, m-am trezit în grajdul familiei Battle.

Caii sunt o companie plăcută, în opinia mea, fiindcă își țin gândurile pentru ei. În interior, am găsit întrerupătorul și am

privit în jur. Era un grajd, însă nu părea să adăpostească vreun cal. Podeaua de ciment strălucea de curățenie, de-ai fi putut mânca de pe jos. Dar le simțeam mirosul, iar când am dat înapoi, am văzut boturi ițindu-se de după scânduri, dornice de mângâieri și de atenție. Mi-am dorit să fi avut un morcov sau un cub de zahăr, însă, în lipsa tratațiilor, i-am oferit o mână unui pursânge lucios, superb. Mi-a mirosit palma și l-am mângâiat ușor. Și-a aplecat capul într-o parte și m-a privit timid. Am închis ochii și am tras în piept amestecul bogat de mirosuri de animal, de bălegar și de fân.

— Megan.

Nu se poate. M-am răsucit.

— Mă urmărești? l-am întrebat pe Andrew Gage, puțin cam iritată.

— Nu, deloc. Lauren nu se simte bine, iar eu nu sunt obosit și... îmi plac caii. Dar, dacă te deranjez...

— Deloc. Îți plac caii? am întrebat eu amabil.

— Îi ador.

— Și eu.

A întins o mână, lăsând un cal să i-o adulmece.

— Avem... aveam un grajd, mi-a spus. Mi-a plăcut dintotdeauna să merg acolo.

— Sunt sigură că e plin de câștigători de Triple Crown¹.

— Nu avem așa ceva, a declarat Andrew cu iritare prefăcută. Poate câțiva câștigători de Kentucky Derby. Unul a luat Premiul Belmont, cred, însă sunt convins că niciunul nu a câștigat vreun Triple Crown.

Am râs. Era același tip fermecător care-mi parcase bicicleta.

Unde dispăruse?

¹ Titlu neoficial rezervat cailor care reușesc performanța de a câștiga cele trei probe clasice la o anumită categorie. (N. red.)

— De fapt, nu avem cai de curse, a continuat. Nu mă-nțelege greșit, sunt OK, însă pentru călărie.

— Și pentru vânătoreala de vulpi?

Nu o formulasem atât ca pe o întrebare, cât mai mult ca pe o înțepătură. A nimerit, dar nu unde mă așteptam.

— De fapt, am fost la vânătoreala de vulpi o dată. Dar, în secret, țineam cu vulpea.

Am râs iar.

— Asta crezi despre mine? Cai câștigători de Triple Crown, vânători de vulpi, avioane particulare?

— În apărarea mea, ai zburat aici cu un avion particular.

A râs.

— Asta e lumea mamei. Nu că n-aș fi beneficiat de ea, însă nu mă interesează.

— Dar ce te interesează?

— Să construiesc și să repar.

— Cu asta te ocupi?

A încuviințat.

— Zach și eu preluăm clădiri vechi, le reabilităm, le facem din nou utile. Fabrici, case, mall-uri — ai fi uimită să știi câte lucruri sunt abandonate, aruncate. Dar există mereu o metodă de a le regândi și de a le da o nouă menire.

Mi se părea la mii de kilometri distanță de ticălosul arogant care se ferea de fotografii pe care tot el îi chema, și m-am străduit să împac toate fațetele lui Andrew Gage.

— Cum e să trăiești sub urmărire?

— Ciudat de... normal. Vreau să zic că așa a fost de când mă știu, și face parte din viața mea. Lumea vede ce vrea să vadă, crede ce vrea să creadă. Nu înseamnă că este adevărat. M-am împăcat cu asta, într-un fel, chiar dacă nu-mi place.

— Eu am auzit altceva.

— Serios? Ce ai auzit?

A mijit puțin ochii, iar tonul lui schimbat mi-a dat de știre că nimerisem ținta. Pentru o clipă, m-am bucurat, simțind că îl aveam la mână cu ceva. Apoi, mi-am imaginat că rostesc cuvintele din mintea mea și mi-am dorit să nu fi ajuns în punctul ăsta.

— Nimic, am spus.

Dar nu s-a lăsat convins.

— Acum trebuie să-mi spui.

— Cineva mi-a zis că PR-istul tău îi sună pe fotografi, le spune unde o să fii și apoi tu te prefaci surprins că sunt și ei acolo.

Suna îngrozitor și mi-am dorit, din nou, să nu fi ajuns până acolo.

— Și crezi asta? a întrebat încet.

— Nu știu.

Parcă aș fi călcat într-o balegă de vacă: miroase, se lipește de tine și e imposibil să te cureți de tot.

— Asta ar însemna că eu — sau *oricine* s-ar purta așa — aș fi un mare ticălos. Cine ți-a spus asta?

— Nimeni.

— *Nimeni* nu ți-a spus?

Când mi-a repetat cuvintele, a sunat meschin și prostesc.

Mi-am îndreptat umerii și capul.

— Hank mi-a spus. A zis că te cunoaște de când erați prieteni.

— Aaaa.

A lungit cuvântul, ceea ce m-a enervat.

— Prietenul meu, Hank. Iar acum e prietenul *tău*, Hank.

Detestam tonul lui — tăios, crud, plin de prejudecăți.

— Suntem mai mult decât prieteni, am spus cu îndrăzneală.

— Serios?

Nu știuse.

— Serios.

— Hank Waterhouse se pricepe foarte bine să-și facă prieteni, dar nu și să-i păstreze.

— Ce înseamnă asta? am cerut să știu.

— Exact ce am spus. Ai grijă!

— Mă *imprietenesc* cu cine vreau eu!

A durat ceva până a răspuns, și m-am întrebat cum de reușise să mă înfurie atât de repede. Dar el a rămas calm.

— Firește, e dreptul tău.

Ah! Era atât de arogant, de pompos! În acea clipă, l-am disprețuit mai mult ca niciodată. Fără să mai adaug nimic, am ieșit afară, în întuneric.

Optsprezece

Megan află cum s-a petrecut totul

— E o poveste urâtă, a zis Hank, dar, dacă vrei să știi, atunci ți-o spun.

— Vreau, am răspuns.

Eram la Café Pacific, luam un prânz de împăcare — felul lui de a spune că îi părea rău că ratase weekendul. Plină de clienți obișnuiți, de afaceriști și neveste-trofeu, sala zumzăia, însă, într-un fel, așa colțișorul nostru devenea și mai intim.

— M-am născut la vest de Amarillo, într-un orășel cât o litieră pentru pisici, numit Dalhart. Familia mea nu e tocmai respectabilă. Tata ne-a părăsit și mama... a dus-o greu: diverse joburi, diverși tipi. Mi-a plăcut școala, rămâneam acolo peste program când se putea. Mergeam mult la bibliotecă, mă pierdeam printre pagini. Era un soi de apărare, cred, împotriva a ce se petrecea cu ea acasă.

Aproape că am izbucnit în plâns. Era atât de sincer, de vulnerabil, iar în vocea lui vibra o suferință necenzurată. M-am întins peste masă și l-am luat de mână. Am strâns-o și mi-a răspuns la fel.

— Eram săraci lipiți, dar eu aveam școala și m-am descurcat binișor. Am luat note bune și am avut rezultate mari la teste. Din

glumă și împins de la spate de un consilier pentru orientare academică, am depus dosar la Harvard și am fost acceptat.

— Serios?

A dat din cap.

— Cum de ți-ai permis să înveți acolo?

— Dacă nu ai bani, renunță la taxă. Dar, așa cum îți închipui, e cale lungă de la Dalhart la Cambridge. În primul an, Andrew Gage a fost colegul meu de cameră. Toată lumea trebuia să-și petreacă primii doi ani în cămin — era felul lor de a pune toți studenții pe același nivel, bănuiesc. Probabil că cineva din departamentul de cazări avea simțul umorului și și-a zis: hei, să-l punem pe săracul băiat rupt în fund în cameră cu puștiul milionar.

Aproape că a râs, la fel și eu, însă era genul ăla de râs dureros.

— Nu prea știu cum, însă ne-am împrietenit. Ne înțelegeam bine. Nu știu cum se simțea el, însă pentru mine a fost super. Incitant. Nici măcar nu știam că lumea aia exista și, dintr-odată, pășisem în ea. Petreceri, carduri de credit și atenție — chiar și atunci era vânat de fotografi, reporterii îl întrebau unde merge, cu cine se vede. Eram ca un fan care însoțește trupa, știi?

Am încuviințat, fără să știu încotro se îndrepta povestea. Dar acum, că vorbea, nu aveam de gând să-l opresc. A luat o gură mică de bere. A sosit chelnerul aducând farfuriile, însă le-am ignorat.

— Înainte de Ziua Recunoștinței, în anul ăla, mi-a aflat povestea, știa că nu am bani să merg acasă pentru câteva zile. Plănuiam să rămân la cămin și să mai lucrez câteva ore, însă m-a invitat acasă la el. Am crezut că-i părea rău pentru mine, însă a insistat că nu de aia m-a invitat. Așa că am acceptat.

— Trebuie să fi fost o nebunie să petreci Ziua Recunoștinței la familia Gage. Ceva ca din filme.

— „Nebunie” e puțin spus. Am zburat din Boston cu un avion privat și când am aterizat, un tip, gardă de corp, aștepta cu un

Escalade negru, cu geamuri fumurii. Îi spunea lui Andrew „domnule Gage”, iar mie — „domnule Waterhouse”. Au un ditamai ansamblul rezidențial pe Martha’s Vineyard: piscină acoperită, încălzită, terenuri de tenis, o casă cât... Nici n-am cuvinte. Am cunoscut-o pe mama lui, iar tatăl lui încă trăia, și a fost o nebunie. S-au purtat foarte frumos cu mine. M-am înțeles foarte bine cu tatăl lui. A fost impresionat că ajunsesem pe cont propriu la Harvard, mi-a spus iar și iar că educația primită acolo va rămâne cu mine toată viața. Au avut vreo optzeci de invitați la cina de Ziua Recunoștinței, celebriți, vecini, nici măcar nu mi-i aminnesc pe toți. S-au servit vreo șase curcani și șampanie. Tatăl lui a ținut un toast la început, după ce ne-am așezat, și m-a dat drept exemplu, spunând tuturor cât era de recunoscător fiindcă eram acolo și cât de mândri erau fiindcă stăteam la masa lor...

Vocea îi tremura, de parcă ar fi savurat amintirea dulce-amară.

— O nebunie, am zis încet.

A încuviințat. Își dădea seama că pricepeam.

— Nebunie, a fost el de acord. Și în weekendul ăla am cunoscut-o pe sora lui, Georgina.

Dintr-odată, felul în care i-a pronunțat numele mi-a provocat o senzație groaznică. M-a privit și m-a implorat, din ochi și din suflet, cu voce spartă, să înțeleg cât de dificil îi era să continue.

— Avea șaptesprezece ani. Dar era precocă. Se îmbrăca foarte matur. Și stătea cu noi, cu Andrew. Îi plăcea tot ce îi plăcea și lui. Dacă îi plăcea lui o formație, îi plăcea și ei. Dacă îi plăcea un film... îți dai seama. Așa că ne-am întâlnit și asta a fost tot. Era sora lui mai mică, încă la liceu. Am stat acolo doar câteva zile și apoi ne-am întors la școală, însă cumva excursia aia a declanșat totul. Poate pentru că m-a văzut cu tatăl lui... nici nu știu. Dar prietenia noastră s-a adâncit și m-au invitat la ei de Crăciun. În vacanța de primăvară, tatăl lui a propus ca noi să începem o afacere împreună. Ține minte: cu doar șase luni în urmă, abia

plecasem din vestul Texasului, și acum îl ascultam pe unul dintre cei mai importanți tipi din țară vorbind despre mine și despre fiul lui și spunând că am putea lucra împreună. Era... ireal. Apoi, brusc, tatăl lui a murit, în octombrie. Toată lumea a fost șocată. Am mers la înmormântare și, după aceea, mama lui ne-a spus să începem o afacere, de dragul tatălui său. Aș minți dacă n-aș spune că mă simțeam de parcă... eram pe drumul cel bun. Așa că anul următor, de Crăciun, eram acasă la Andrew, în New York. Îl numesc apartament, însă crede-mă că e o casă. E un apartament uriaș în Dakota¹: șase dormitoare întinse pe două etaje. Într-o seară, foarte târziu, am auzit o bătaie în ușă și am deschis. Era Georgina. Nu prea era... îmbrăcată.

— Doamne, nu!

Dar știam că era adevărat. Hank își plecase capul, ca un condamnat. Încă îl țineam de mână și i-am strâns-o tare, spunându-i că pot suporta să aud totul.

— Am întrebat-o ce dorește și ce caută acolo. Mi-a spus că mă iubește. Sună atât de prostesc! Dar a spus că e îndrăgostită nebunește de mine, că mă iubise din prima clipă și că voia... mi-a *oferit* chestii. Înțelegi? Eram șocat și am refuzat-o. I-am spus că nu mă gândesc la ea în felul ăla și că sunt flatat, dar că așa ceva nu avea să se întâmple. I-am zis să se întoarcă în camera ei și să uităm toată povestea.

— Dar n-a plecat.

Parcă o vedeam: sora mai mică, îndrăgostită de prietenul mai vârstnic și chipeș al fratelui ei. Hank a clătinat din cap.

— N-a vrut.

S-a uitat la mine și am privit până în străfundurile sufletului său.

— A făcut tămbălău. A țipat la mine și a început... să mă zgârie. Știu că sună aiurea, însă era... N-am mai văzut niciodată

¹ Clădire cu apartamente de lux, situată în cartierul Upper East Side, în Manhattan. (N. red.)

pe cineva schimbându-se atât de brusc. Striga la mine și mă făcea în toate felurile. Am încercat s-o liniștesc, s-o calmez, iar ea mă mușca, mă zgâria și nu mai termina cu țipetele. Mama ei... când a venit să vadă ce s-a întâmplat... Am început să-i povestesc, dar Georgina a zis că eu flirtasem cu ea, că o încurajasem, că încercasem s-o conving să vină în camera mea. Am negat, însă Georgina a jurat în fața ei că mințeam. Am încremenit. Doamna Gage mi-a spus să plec, și am plecat. N-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să rămân, dar era casa lor, fiica lor, și știam că era ceva în neregulă cu ea. Poate era... puțin dezaxată. Am crezut că mama ei știa asta și că dorise să plec, ca Georgina să se calmeze. Așa că... am plecat, m-am dus direct la școală. Am luat trenul de noapte și a doua zi l-am sunat pe Andrew, dar nu a răspuns. Nu credeam că se întâmplase nimic grav și am presupus că pur și simplu aveau nevoie să o calmeze, să lămurească lucrurile.

— Trebuie să fi fost oribil.

— A fost. Dar cea mai rea parte a fost că nu puteam să mă apăr, nu puteam să dovedesc că mințea. Și nu mi s-a dat șansa s-o fac. După vacanța de Crăciun, Andrew nu s-a mai întors la cămin. Niște tipi i-au luat lucrurile, s-a mutat în oraș și n-am mai vorbit niciodată cu el. Am așteptat să-l văd în campus, am încercat să-i explic de câteva ori, dar m-a îndepărtat, nu a vrut să mă asculte. Și apoi, la finalul anului, am primit o înștiințare de la comitetul de monitorizare al universității. Nu mai eram bine-venit la Harvard.

— Doar nu vorbești serios!

— Aș vrea eu. Oricât de rea era situația, voiam să rămân, să termin școala. Chiar dacă Andrew și eu nu mai eram prieteni.

— Dar nu pot face asta. Nu pot să-ți ia dreptul ăsta decât dacă ai făcut ceva ca s-o meriți. Rămâneai în urmă la școală? Ți-au spus de ce?

— Au susținut că e dreptul lor să evalueze fiecare student în parte, anual, și să ia decizii după cum consideră de cuviință.

Vedeam că își amintea cuvintele lor, că și acum aveau un gust amar.

— Asta a fost. Știam că doamna Gage făcea parte din comitetul de conducere al universității și că ea luase decizia, dar ce puteam să fac? Așa că m-am întors în Texas și m-am înscris la A&M.

— Ai mai văzut-o vreodată pe Georgina? Ai vorbit cu ea?

A clătinat din cap.

— Niciodată.

— Probabil că ești furios pe ea.

— Nu, a spus el încet. Aș vrea ca lucrurile să fi fost altfel, sau cândva voiam asta. Dar acum îmi pare rău pentru ea. Cred că are probleme și sper că primește ajutorul de care are nevoie. Banii cu siguranță nu cumpără fericirea, asta e clar.

— Doamne! am exclamat. Ce lași! Să nu-ți permită să te aperi, să nu... Asta mă supără.

— Să nu fiu crezut a fost cea mai urâtă parte. Am crezut că Andrew mă cunoștea și că știa ce fel de om sunt, că tot ce aveam era propriul meu cuvânt. Nu mi-aș fi riscat niciodată reputația. Dacă aș fi făcut ceva greșit, aș fi recunoscut. Dar e sora lui. Cred că înțeleg.

Încă ne țineam de mână. Palma îmi transpirase, la fel și a lui, dar nu ne păsa. L-am strâns din nou de mână și i-am zâmbit.

— Te-am avertizat că nu e o poveste frumoasă.

— Nu, dar mă bucur că am aflat-o. Mersi că mi-ai spus.

Am rămas tăcuți pentru o clipă, apoi i-a făcut semn ospătarului să aducă nota. Am privit în jos. Prânzul nostru era rece, neatins, și niciunuia dintre noi nu-i mai era foame.

— Te duc acasă, mi-a spus.

Am aprobat din cap.

Drumul spre casă a fost tăcut și stânjenitor. Când am ajuns, Hank mi-a deschis portiera și m-a condus până sus. Lăsând cheia în broască, m-am întors, simțind că trebuia să spun ceva. Doar că nu aveam idee ce. Ne-am privit.

A vorbit primul.

— Uite ce-i, nu sunt prost. Știu cum sună toate astea și că probabil lucrurile s-au schimbat. Dar ai întrebat și nu puteam să nu-ți spun adevărul. Îmi placi mult. M-am simțit minunat cu tine în ultimele câteva săptămâni, dar... știi, fără regrete. Pricep.

M-a sărutat pe obraz, s-a întors și a dat să plece.

— Hank, nu!

S-a oprit și s-a uitat la mine.

— Sunt șocată, desigur. E oribil, însă... nu vreau să închei relația noastră.

— Nu?

— Nu. Îmi pare tare rău pentru tine.

— Nu trebuie.

S-a îndepărtat puțin și s-a postat în fața mea.

— Mi-am învățat lecția. A&M mi-a oferit multe. Am primit o educație bună, iar slujba din Corps m-a ajutat să învăț să fiu sincer și să mă dezvolt. Serios, n-aș renunța la ce am acum nici pentru toată averea familiei Gage. În plus... așa te-am cunoscut pe tine.

I-am zâmbit. M-a tras spre el, într-o îmbrățișare. Mă simțeam în siguranță în brațele lui.

Nouăsprezece

Megan se bucură de un scurt răgaz de la toată nebunia

Acum, după ce aflatam tot adevărul, Hank și eu am devenit foarte apropiați. Intimitatea noastră a atins un nou nivel, dacă înțelegeți ce vreau să spun, și s-a dovedit că relația asta îmi pria. Am înscris goluri în șapte meciuri consecutive, în urma cărora ne-am calificat pentru turneul AAC, care urma să aibă loc la jumătatea lui noiembrie. Reușisem să trec cu bine de două baluri pentru debutante și de încă trei ședințe din cursul de bune maniere, fără incidente. Ann aproape că mi-a zâmbit la balul lui Sydney, care avusese tema „Alb și Negru”, și mă simțeam ușurată știind că, indiferent cât de aiurea avea să fie petrecerea noastră, cu siguranță urma să o întrecă pe cea dezastruoasă organizată de familia lui Ashley Numărul Doi — „O mie și una de nopți” —, care întrecuse orice limită, încât până și Lauren părăsise stânjenită să se afle acolo. Cortul enorm, gonflabil, din cauciuc, în stil marocan și dansatoarele din buric fuseseră părțile bune ale evenimentului. Julia și Zach deveniseră un cuplu pasional și delicios. Mă bucuram pentru ei din tot sufletul, iar Zach aproape că se mutase la noi acasă.

Cea mai bună parte era că „schițele” lui Hank pentru Aberdeen se dovediseră a fi niște planuri complete, reprezentări superbe, iar dacă urmau să fie executate, însemna că viitorul pământului era reprezentat de ferme și nu de vite — case foarte mari, pe parcele masive, cu o centură verde, un grajd situat central, și o arenă, și piste de călărie. Hank era atât de mândru, încât i le-a arătat șefului său, care a spus că are un cumpărător pentru așa ceva.

— Nu știu dacă o să primim o ofertă mai bună, a spus tata.

Planurile erau întinse pe masa din bucătărie, în fața noastră.

— Angus, vorbești serios? l-a întrebat mama.

— Da. Știu că asta vrei. Nu ne oferă la fel de mulți bani ca tipii care se ocupă de petrol și de gaze, dar e suficient.

— Nu-i vorba despre bani, a spus mama. N-a fost niciodată vorba despre bani. E vorba de *noi*. E vorba despre următorii treizeci de ani pe care-i vom trăi împreună. Mă tem că, dacă nu vindem, nu vom avea o viață de familie normală. Tu vei munci ca un nebun, iar eu o să ajung o femeie bătrână și acră.

— Asta te supăra? a întrebat tata.

— Da. Știm amândoi că, până la urmă, vei vinde ferma, dar faptul că aștepti până în ultima clipă, când n-o să mai poți munci, îmi dă senzația că alegi ferma în defavoarea mea. Dar nu vreau să vinzi, dacă după aia îmi vei purta pică.

— Nu se va întâmpla. Nu ți-aș purta niciodată pică. Știam de multă vreme că sunt ultimul McKnight care se va ocupa de vite, însă e dificil pentru creierul meu de cowboy bătrân să renunțe la tot.

— Știu, a spus mama cu tandrețe.

— Înțeleg, scumpo, a continuat tata. A fost un drum lung și greu, însă ne-am crescut fetele și nu vreau să-mi petrec restul căsniciei luptând pentru supraviețuire. Vreau să mă bucur de anii rămași cu tine.

— Asta vreau și eu, a zis mama. Să mă bucur.

— Te iubesc, Lucy.

Mama a chicotit, zglobie precum pâraiele noastre primăvara, și a îngăimat: „Și eu te iubesc”.

Julia și eu ne ținuserăm respirația, nevrând să tulburăm acea scenă magică.

— Fetelor, sunteți de acord cu asta? a întrebat tata.

— Da.

Julia și eu am încuviințat.

— Înseamnă că și voi veți primi ceva, a continuat el. Vom înființa niște fonduri și veți porni cu dreptul în viață.

Vineri, pe 17 noiembrie, am participat la absolvirea cursului de bune maniere pentru tinerele doamne, în cadrul unei ceremonii care a avut loc în Sala Bordeaux din Hotelul Crescent. Ann interpreta marșurile *Pomp and Circumstance*, iar eu și fetițele am intrat în încăpere lent și grațios. Toată lumea se îmbrăcase frumos și mulți dintre părinții fetelor stăteau în spate, filmând ceremonia.

— Ați reușit toate atât de multe în ultimele săptămâni!

Ann a luat cuvântul de pe un podium mic, în timp ce noi ședeam drepte ca niște bețe pe scaunele noastre, cu mâinile în poală și cu gleznelor încrucișate.

— Vă transformați din fetițe în tinere doamne — unele dintre voi, mai târziu decât altele.

Câtiva părinți au râs, însă replica lui Ann nu era menită drept o jignire. Fusese jucăușă și mă întrebam, pentru prima dată, dacă nu cumva Ann mă simpatiza. În fond, îi tachinezi doar pe oamenii care-ți plac.

— Firește că ziua de azi nu este o destinație finală, ci reprezintă primii pași ai unei călătorii îndelungate. Cu toate acestea, am mare încredere că acum toate dețineți abilitățile și ținuta necesare pentru a vă descurca în orice situație. Este un moment

aparte, iar ca recunoaștere pentru reușita voastră, aș dori să veniți aici, pe rând, și să primiți o diplomă de merit.

Părinții s-au ridicat iar, cu telefoanele pregătite să surprindă momentul.

— Carli Amber Johansson.

Carli s-a ridicat și s-a îndreptat spre Ann, care i-a înmănat diploma, și au pozat împreună. Hannah, Isabelle, Jayla și Paige au urmat.

— Megan Lucille McKnight.

M-am ridicat și am urcat pe podium, simțindu-mă ciudat de matură. Ann și eu ne-am strâns mâinile și mi-a înmănat diploma. Numele meu era scris cu o caligrafie, minunată — cu siguranță, încă unul dintre talentele lui Ann. Am stat alături, zâmbind, iar mama lui Carli ne-a făcut o poză.

După aceea, am pozat pentru o fotografie de grup, am băut limonadă roz și am mâncat tort.

Mi-am deschis poșeta, am scos un teanc de plicuri și i-am dat câte unul fiecărei fete.

— Vreau să știți cât de mult mi-au plăcut aceste ultime șase săptămâni, le-am spus. Nu le voi uita niciodată, așa că v-am adus ceva.

Fetele le-au deschis. În interior erau câte o notă scrisă de mână și două bilete.

— Biletele sunt pentru meciul de miercuri. E primul din turneul nostru cel mare și sper să puteți ajunge ceva mai devreme, ca să vă prezint vestiarele.

— Doamne, mulțumesc! a exclamat Hannah și apoi i s-a adresat mamei sale: Putem merge, nu?

Mama ei a încuviințat. Am bătut toate palma sub privirile aprobatoare ale părinților și ale lui Ann.

— Ce gest frumos! a spus Ann, câteva minute mai târziu.

Mă găsisese singură, în timp ce părinții și fetele se pregăteau de plecare.

— Am și pentru tine ceva.

Am scos un ultim plic din poșetă și i l-am dat.

— Pot să-l deschid?

— Chiar te rog.

A deschis cu grijă plicul și a citit mesajul, apoi a zâmbit.

— Ți-am urmat sfatul de a nu zice *tot* ce cred, i-am spus și i-am zâmbit.

— E perfect. Apreciez mult, a spus și a scos biletul din plic.

Am arătat spre bilet.

— Ar fi fost nepolitic să *nu* te invit, dar va fi aglomerat și mă îndoiesc că ești amatoare de fotbal. Serios, chiar nu-i nevoie să vii.

Ann a citit biletul, data, echipele, ora, apoi m-a privit drept în ochi.

— Una dintre elevele mele m-a invitat, cu multă bunăvoință, să vin la un eveniment important din viața ei, iar tu crezi că n-o să particip?

Și-a înclinat capul și mi-a zâmbit ușor.

— Megan, ar trebui să știi că nu-mi stă-n fire.

Bătrâna doamnă începea să-mi placă. Simțeam că încerca să-mi arate o cale de a fi obraznică în societate, scăpând totodată nepedepsită. În Vestul Sălbatic e nevoie să fii un ninja, nu un clown.

Fetițele și Ann au ajuns devreme miercuri și le-am luat cu mine pe teren. Hannah, Jayla și Isabelle purtau tricouri de fotbal cu sigla SMU și alergau în sus și în jos. Fiecare a înscris câte un gol, iar Jayla chiar a schițat un mic dans al victoriei. I-am pasat lui Ann o

minge și ea a încercat s-o lovească, dar balonul a ricoșat. Adevărul e că purta pantofi eleganți. Am apreciat faptul că încercase.

Când le-am dus pe fete în vestiar, s-au plimbat pe acolo strecurând priviri prin dulapuri, probând apărători și s-au mirat de crampoanele metalice. Ann a rămas mai în spate, dar părea mândră. Am făcut tone de selfie-uri și de fotografii, iar fetițele s-au dus în tribune, la locurile lor, în timp ce eu îmi îmbrăcam echipamentul.

Jucam contra UConn, o echipă pe care o învinseserăm în sezonul obișnuit. Ambele echipe vădeau semne de nervozitate, dar eu am înscris chiar după pauză. Conducând cu 1-0 până târziu și fiind pe punctul de a ne califica în turneu, am încasat două goluri rapide în ultimele zece minute. Ne-am luptat din greu să egalăm, sperând să fie prelungiri, însă timpul a expirat. Brusc, sezonul meu de fotbal se încheiase.

După aceea, uimită de cât de repede se terminase totul, am primit îmbrățișările fetelor și ale lui Ann. Când au plecat, n-am putut aduna în mine suficientă furie încât să lovesc niște scaune și nici nu credeam că asta m-ar face să mă simt mai bine. Dar am stat în cercul de la mijlocul terenului câteva minute, savurând bucuria și privilegiul de a juca pe un stadion atât de frumos. Am intrat în vestiar și am găsit-o pe Cat furioasă, plângând.

— Hei, am spus, am avut un sezon minunat.

— Așa, și? a răspuns ea.

— Nu-i dracul așa de negru. În plus, mai avem un an la dispoziție. S-a uitat urât la mine.

— Tu îmi dai *mie* lecții de fairplay.

— Nu fac...

— *Debutantele* învață chestia asta?

— De ce zici așa ceva? am întrebat, jignită.

— Pentru că e adevărat. Prietenii se sună unii pe alții și petrec timp împreună. Ai fost complet indisponibilă. Îți pasă numai de chestiile alea stupide de societate!

— Nu-i corect! Știi că mama m-a obligat să fac asta...

— Săraca fată bogată! Ai dreptate. Nici nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să-ți fie.

Și-a luat lucrurile și a plecat valvărtej.

— Cat! am strigat.

Dar dispăruse. Mă simțeam orbită de furie, suficient de furi-oasă încât să lovesc niște scaune, dar știam că avea dreptate. În sezonul ăla nu mă purtasem ca o prietenă. M-am așezat.

A apărut antrenorul Nash, care și-a tras un scaun.

— Ai demonstrat multe anul ăsta, Megan. Douăsprezece goluri în douăzeci de meciuri e impresionant, raportat la orice ligă.

— Mulțumesc.

— N-am mai văzut o jucătoare care să progreseze atât de mult într-un singur an. Devii genul de jucătoare și de lider care mi-am imaginat mereu că ai putea fi.

— Serios?

A încuviințat.

— Ești la ani-lumină distanță de cum erai în august.

S-a oprit.

— Știu că ai participat la turneul jucătoarelor sub douăzeci de ani anul trecut și că n-a prea mers, iar eu nu prea acord o a doua șansă. Dar o să-l sun pe antrenorul echipei celor sub douăzeci și trei de ani și o să-i zic că e nebun dacă nu se mai gândește să te primească.

— Glumiți?

— O meriți.

M-a strâns de umăr și a plecat. Singură, m-am așezat lângă dulapul meu, mi-am dezlegat crampoanele, mi-am scos șosetele și apărătorile și mi-am examinat picioarele. Erau groaznice: un amestec de cicatrice, zgaibe și vânătăi. Am oftat. Sezonul competițional se terminase, cea mai bună prietenă a mea mă detesta.

însă antrenorul Nash îmi dăduse o rază de speranță că aş putea face parte din echipa națională.

Faptul că ratasem selectarea în echipa celor sub douăzeci de ani fusese cea mai mare dezamăgire din viața mea. Dar adevărul e că nu fusesem pregătită atunci și crezusem că acea ușă se închisese pentru totdeauna. Acum mă simțeam pregătită și, dacă aveau să-mi mai dea o șansă, aveam să-i dau pe spate, cu siguranță.

Zăcând în patul lui Hank, în următoarea după-amiază, mă gândeam la ziua anterioară. Terminasem cu fotbalul deocamdată. Mă simțeam tristă și ușor pustie, dar nu cu inima frântă, ca în anul de dinainte, când bocisem o săptămână. Nu mă înțelegeți greșit, nu-mi părea bine că pierdusem meciul, dar mi se părea normal să existe începuturi și sfârșituri. Poate că Ann avea dreptate: nu mai eram copil, deveneam femeie.

— M-am gândit că poate ți-e sete, a spus Hank, întrerupându-mi visarea.

A intrat în cameră, gol pușcă, și mi-a întins un pahar cu vin alb, rece.

— Mmm, mersi!

S-a aplecat și m-a sărutat.

Mi-a sunat telefonul. M-am oprit în toiul sărutului.

— Lasă-l, a mormăit Hank.

A mai sunat o dată.

— Lasă-mă să văd cine e.

— OK.

M-a lăsat, fără chef, să mă extrag de sub el și am luat telefonul. Julia era. Am răspuns chiar înainte de activarea căsuței vocale.

— Julia?

— Doamne, ce bine că ai răspuns!

În clipa în care am auzit-o, am știut, după vocea ei, că intrase în bucluc.

— Megan, n-o să crezi ce s-a întâmplat!

— OK, Julia, mai încet. Te aud. Unde ești?

— Sunt... la închisoare.

Douăzeci

Megan face o vizită la pârnaie

Mi-a luat douăzeci de minute să ajung la secția de poliție din Highland Park, la intersecția dintre străzile Drexel și Euclid. Știam unde se află și cum se ajunge acolo, fiindcă unchiul Dan și mătușa Camille locuiau la câteva case distanță, pe strada Euclid. Copile fiind, Abby, Julia și eu ne jucam în parcul Prather, vizavi de clădirea joasă, și văzuserăm adesea polițiști care veneau și plecau în mașinile lor speciale. Întotdeauna ne făceau cu mâna, prietenește, și noi le răspundeam — cu siguranță, scopul lor era ne apere.

Am oprit în parcare vizitatorilor, am sărit din mașină și am intrat. În spatele sticlei antiglonț a biroului de la recepție se afla un polițist cu chipul împietrit. Nu părea nici primitor, nici prietenos și mi-am dat seama că nici noi nu mai eram copii.

- Da? a întrebat el, cu un accent sudist pronunțat.
- Aș vrea s-o vizitez pe Julia McKnight, vă rog.
- Cine ești?
- Sora ei, Megan McKnight.
- Dă-mi un act de identitate.

A deschis sertarul de metal, iar eu mi-am pus permisul de conducere în el. L-a tras înapoi și sertarul s-a deschis de partea lui. L-a ridicat cu un braț musculos și l-a cercetat, înclinându-și capul într-o parte ca să citească. S-a uitat la mine și i-am zâmbit curajos și plină de încredere, deși pe dinăuntru tremuram. A așezat permisul în sertar și l-a trântit iar. L-am pus înapoi în portofel.

— Așteaptă aici.

Mi-a arătat niște scaune de plastic de lângă perete. M-am așezat și am așteptat douăsprezece minute chinuitoare.

Ușa laterală s-a deschis.

— Tu ești McKnight? a întrebat un alt polițist, deși eram singura care aștepta.

A ținut ușa, care s-a izbit și a fost încuiată în spatele meu. Apoi am trecut printr-un detector de metale, poșeta mi-a fost verificată cu raze X și m-a condus printr-o altă ușă de oțel cu mecanism de închidere automată, am înaintat pe un coridor. A deschis ușa unei camere de interogatoriu și am intrat, așezându-mă. Ușa s-a deschis iar și a apărut Julia, care mi s-a aruncat în brațe, suspinând.

— Aveți zece minute la dispoziție, a anunțat polițistul și a închis ușa.

Am ținut-o în brațe și am lăsat-o să plângă treizeci de secunde, apoi am îndepărtat-o puțin, suficient ca s-o privesc. Nu avea nici tăieturi, nici vânătăi, nicio rană vizibilă.

— Julia, îmi pare rău că insist, dar n-avem mult timp. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— OK.

A încuviințat și s-a șters la ochi. A inspirat pe nas și a expirat adânc.

— Știi că am schimbat mesaje cu Tyler vreo lună. Doar ca să vorbim despre petreceri, despre școală. Îl mai întrebam ce-i face piciorul. Erau conversații normale și prietenoase. Apoi, azi m-a

întrebat dacă ne putem vedea. I-am spus că nu cred că-i o idee bună, dar m-a... implorat, a spus c-o să ne întâlnim doar la o cafea, într-un loc public. Să fim iar prieteni, știi? Am fost de acord, mi-a mulțumit de vreo zece ori și ne-am înțeles să ne vedem la Starbucks, în campus. M-a luat de acasă și am...

— De ce nu te-ai dus tu la el?

— Mașina era la tine!

Da, firește. De când mă vedeam cu Hank, foloseam mai des mașina. Am simțit o împunsătură de vinovăție, știind ce făcusem toată după-amiaza.

— Când am urcat în mașină, am știut imediat că era ceva în neregulă. Era... nu știu... agitat, parcă. Am crezut că se simțea ciudat fiindcă nu ne-am mai văzut de mult.

Julia era atât de încrezătoare! Credea mereu de bine despre oameni. Am închis ochii și am ascultat mai departe.

— Conducea prin campus, când m-a întrebat direct cine-i Zach. I-am spus că nu-i treaba lui, că venisem doar ca să văd cum se simte, și a început să urle: „Cum crezi că mă simt, ha?”. I-am cerut să întoarcă mașina și să mă ducă acasă. I-am spus că mă sperie. Asta l-a înfuriat tare și a început să conducă tot mai repede, strigând: „Dar asta te sperie?”. Megan, a fost o nebunie. Mergea cu o sută cincizeci la oră. A trecut pe roșu, a ratat la mustră o mașină care venea pe contrasens, și acolo era un polițist.

— Slavă Cerului!

— Nu. Tyler nu s-a oprit. Polițistul ne-a urmărit, iar eu am țipat la Tyler să oprească, dar el i-a depășit mașina și a ajuns în intersecția dintre Mockingbird și Prestwick. Erau mașini pe ambele benzi și drumul — blocat. Am crezut c-o să se izbească de ele, dar a călcat frâna și ne-am învârtit într-o parte, și cumva am ajuns pe contrasens. Polițiștii au ajuns imediat, iar Tyler a ieșit cu un pistol...

— Ce?!

— Îl avea în mașină. L-a îndreptat spre polițiști, iar ei și-au scos pistoalele, strigând la el. Apoi a îndreptat arma spre el. Și-a lipit țeava de cap. Credeam că o să tragă. Polițiștii țipau s-o arunce, i-am văzut degetul apăsând trăgaciul, dar... a lăsat arma să cadă și a îngenuncheat. Polițiștii l-au trântit la pământ și au ațintit pistoalele spre mine. A trebuit să ies din mașină cu mâinile sus.

— Of, Julia!

— Am încercat să le explic, dar m-au trântit pe mașină. Mi-au citit drepturile. Mi-au luat amprente. Mi-au făcut o poză și... Megan, ce mă fac?

M-am așezat pe trepte afară, așteptând. S-a deschis ușa și unchiul Dan a ieșit cu Julia în urma lui. Am dat fuga s-o îmbrățișez. Nu mai plângea. Era trecut de ora opt și stătuse în închisoare patru ore. M-a ținut în brațe o clipă. Apoi l-am îmbrățișat și pe unchiul Dan.

— Mulțumesc foarte mult!

— E în regulă. Mă bucur că ai sunat.

I-am dat drumul și mi-am dat seama că plângeam.

— Fetelor, nu s-a terminat.

S-a uitat la Julia.

— Au găsit cutii cu steroizi din Mexic și încă două pistoale în portbagaj. Pe Tyler îl așteaptă niște acuzații serioase. Atac cu armă letală, posesie de droguri, rezistență la arestare, și... fiindcă tu erai în mașină...

— O să merg la închisoare, a spus ea.

— Julia, uită-te la mine. Nu mergi la închisoare, a spus unchiul Dan. Vei coopera și îi vom face să priceapă că n-ai fost implicată deloc, că te afli în locul nepotrivit, la momentul potrivit. Dar trebuie să luăm lucrurile în ordinea corectă. Iar roțile justiției se învârt lent. Am depus cauțiunea...

I-am mulțumit.

— N-ai pentru ce. Acum mergeți acasă. Odihniți-vă. Duceți-vă mâine la școală, vedeți-vă de viață.

S-a întors spre Julia și a luat-o de umeri.

— Sub nicio formă să nu iei legătura cu Tyler. Fără telefoane, fără mesaje, nimic. Ai priceput?

A încuviințat.

— Le vei spune mamei și tatei? l-a întrebat Julia.

S-a gândit îndelung la ce avea să răspundă.

— Sunteți majore, iar eu sunt avocatul vostru, așa că nu voi spune nimănui nimic, dacă voi nu vreți.

— Le spui tu în locul meu? a întrebat Julia, cu o voce abia șoptită.

— Da.

— Știu că le poți explica mai bine, că ar suna mai bine venind de la tine.

— O să-i sun chiar acum. Dar îi suni și tu, da?

Julia a încuviințat iar.

— Vom drege lucrurile, dar va fi greu la început. Trebuie să fii puternică.

— OK, a spus Julia.

— Vă iubesc pe amândouă. Fiți calme și ținem legătura.

După ce a plecat, Julia și-a frecat încheieturile.

— Te dor? am întrebat.

— Puțin. Vreau doar să merg acasă.

— Julia, îmi pare foarte rău, dar asta va trebui să aștepte. Trebuie să mergem să ne vedem cu Ann Foster. Acum.

Și-a ridicat capul. Nu se gândise deloc la asta.

— Ai înnebunit? În plus, poate că n-o să se afle.

— Julia, imaginează-ți un titlu în ziar: „Jucător de fotbal american, vedetă SMU, arestat împreună cu o debutantă, pentru posesie de arme și droguri, după o cursă ca în filme”.

— Sună oribil.

Am aprobat din cap.

— Trebuie să le-o luăm înainte, și încă repede.

— Trebuie să recunosc că fetele McKnight au activități interesante, a spus Ann.

Julia și eu stăteam în livingul lui Ann, cu genunchii lipiți, cu picioarele încrucișate, îmbrăcate cu rochii închise la culoare și încălțate cu pantofi simpli, dar eleganți. Petrecuserăm cinci minute aranjându-ne părul și machiajul, îndulcind faptul că urma să aterizăm la ușa ei, spunând o poveste sordidă. Surprinsă să ne vadă, Ann ne-a invitat înăuntru și era clar că încă nu știa ce se întâmplase.

După ce ne-am așezat, i-am spus totul, de la început. Voiam să cunoască întregul context, să înțeleagă de câtă vreme se cunoșteau Julia și Tyler și cum se întâmplase totul. Stătea pe scaun dreaptă și atentă și nu a ratat niciun detaliu.

— Și acesta este întregul... episod? Nu ați lăsat *nimic* pe dinafară?

— Nimic, am confirmat eu, iar Julia a încuviințat solemn.

— Ne poți ajuta? am întrebat.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, a spus Ann și s-a ridicat să-și aducă telefonul, dar nu pot să promit...

Un apel a întrerupt-o. A privit numărul.

S-a scuzat și a răspuns.

— Alo? Da, este chiar aici. Da, în livingul meu.

A ascultat o clipă, apoi a pornit televizorul.

Tyler apăruse la *SportsCenter*. Un tânăr reporter a descris tot incidentul, începând din parcare, apoi au difuzat filmarea efectuată de poliție — mașina lui Tyler gonind de-a lungul străzii Mockingbird, ratând la mustață o mașină în intersecție. Vocea polițistului răsuna prin portavoce, apoi Tyler a frânat, mașina a

derapat și s-a oprit brusc în parcare. Polițiștii au ieșit cu armele la vedere, urlând comenzi. Tyler a ieșit primul, cu pistolul în mână. L-a îndreptat spre polițiști. Apoi, spre sine. Și pe urmă a ieșit Julia, cu mâinile ridicate. Un polițist a răsucit-o imediat cu fața spre mașină și i-a pus cătușe.

Reporterul a filmat apoi conținutul portbagajului lui Tyler: steroizi, încă două pistoale automate, ace, muniție. Poliția bănuia că făcea trafic cu steroizi, vânzându-i altor fotbaliști, pe lângă faptul că îi folosea și el. Înapoi în studio, crainicii nu mai conțineau cu clișeele: „blestemul copilului privilegiat”, „talent irosit”, bla, bla, bla.

— Da, mă uit chiar acum, a spus Ann.

S-a dus în altă cameră.

— Sunt terminată, a spus Julia, posomorâtă.

Îmi părea foarte rău pentru ea și eram îngrozită. Văzând filmarea, mi-am dat seama de pericolul în care se aflase, și asta m-a făcut să mă înfurii rău pe Tyler. Cum de-i putuse face una ca asta?

Telefonul Juliei a piuit. S-a uitat la el, a dat ochii peste cap și mi l-a arătat. Era o postare pe Facebook, în *feed*-ul ei: *Orange Is the New Black*.¹ Deloc amuzant, mi-am zis, însă știam că era doar începutul valului de batjocuri.

Ann s-a întors, după ce a terminat de vorbit. Toate speranțele mi se năruiseră.

— Julia, m-a sunat președintele Clubului Bluebonnet. Îmi pare rău... a început ea, iar Julia și-a înghițit un suspin. Îți înțeleg situația. Există momente în care oamenii se află la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, dar avem reguli foarte stricte.

— Înțeleg.

Julia era calmă. Eu scoteam fum pe nări.

¹ Titlul unui serial american de succes care prezintă viața unei femei din clasa de mijloc americană, ajunsă într-o închisoare de stat în urma unei sentințe pentru trafic de droguri. (N. tr.)

— A vrut să te excludă imediat, dar i-am zis că asta ar însemna să te considere vinovată fără să-ți acorde prezumția de nevinovăție, așa că s-a înduplecat. Totuși, tot ce pot să fac e să-ți permit să te retragi de bunăvoie.

— Nu! am strigat.

— Megan, a spus Julia, las-o să termine de vorbit.

— Dacă te retragi, asta nu te împiedică să-ți faci debutul într-un alt an, sau să participi la evenimente viitoare, după ce se rezolvă situația. Dar acum trebuie să te concentrezi pe situația ta legală, înainte de orice altceva.

— Dar e atât de nedrept! N-a făcut nimic rău!

— Megan, termină! a strigat Julia. Am urcat de bunăvoie în mașină și Ann are dreptate, trebuie să mă concentrez pe chestia asta acum.

— Dacă ea e eliminată, renunț! am anunțat.

Ann tăcea.

— Nu poți face asta, Megan, a insistat Julia. Trebuie să continui, de dragul alor noștri.

— Dar nu pot să fac asta fără tine!

— Ba da, poți.

S-a întors spre Ann.

— Mulțumesc, Ann. Apreciez gestul tău.

— Cu plăcere, a răspuns Ann.

— Ce trebuie să fac ca să mă retrag?

Ann a condus-o la biroul ei, i-a dat stilou și hârtie. Am privit cum Julia a scris o cerere scurtă către Clubul Bluebonnet, solicitând să i se permită retragerea din cursă, din „motive personale”. A semnat cu stoicism.

La despărțire, Ann ne-a îmbrățișat pe amândouă. Afară, după ce am rămas singure, Julia m-a privit.

— Crezi că unchiul Dan le-a spus deja mamei și tatei? a întrebat ea.

— Dacă nu, cu siguranță mama a făcut infarct uitându-se la televizor.

Am luat-o pe după umeri și ne-am îndreptat spre mașină. S-a oprit în loc după ce a deschis portiera și m-a privit pe deasupra capotei.

— Trebuie să-l sun pe Zach.

Douăzeci și unu

Megan trece prin oglindă¹

Zach nu a răspuns la apelul Juliei, iar ea i-a lăsat un scurt mesaj, rugându-l să o sune. Telefonul ei a piuit când a închis. Apoi a piuit iar și iar, încontinuu. Instragramul și Facebook-ul explodau de fotografii și știri de la locul faptei. Unele mesaje exprimau îngrijorarea prietenilor ei, însă majoritatea erau comentarii pline de cruzime, iar Julia era înlăcrimată pentru a treia oară în ziua aceea, până când i-am luat telefonul, l-am închis și l-am aruncat pe bancheta din spate.

Dar era numai începutul. Câteva minute mai târziu, am intrat pe strada noastră și am văzut două camionete cu antene-satelit staționate în parcare clădirii în care locuiam. Reporterii, înarmați cu camere de filmat și cu microfoane, așteptau. Arăta ca o scena unei luări de ostatici.

— Ce naiba?! a exclamat Julia, fără să-i vină să creadă.

Situația era, cu siguranță, mult mai gravă decât crezuserăm și se impunea să luăm măsuri disperate.

¹ Aluzie la cartea lui Lewis Carroll, *Alice în Țara Oglinzii*, continuarea volumului *Alice în Țara Minunilor*. (N. tr.)

— Lasă-te în jos, i-am spus, iar ea s-a aplecat sub bord.

Am trecut prin mulțime, am privit în jur cu nevinovăție și am oftat ușurată după ce am reușit să trec fără să mă recunoască nimeni și fără ca Julia să fie văzută. Trei străzi mai încolo, am oprit ca să ne gândim.

Imperiul de inteligență și de frumusețe al Juliei zăcea în ruine, trecut prin foc și pară de clipa de nebunie alimentată de steroizi a lui Tyler. Din nefericire, în situații de genul ăsta, mama nu se gândea decât la ea: cum se simțea ea, ce impact avea asupra ei. *Nu asta ne trebuia acum.*

Ferma Aberdeen ne oferea singurul adăpost în fața furtunii mass-media. Speram să reușim să trecem de porți înainte ca un reporter să se gândească la varianta asta.

— Mergem la fermă, am anunțat eu, iar Julia, încă șocată, a încuviințat.

Când am sosit, totul era tăcut, chiar idilic, din fericire. Nu se vedeau decât iarba bătută de vânt și câteva sute de vaci păscând.

Mama a ieșit din casă plângând și a îmbrățișat-o pe Julia.

— Slavă Cerului că ești teafără, a spus ea. Ar fi putut fi mult mai rău.

A dus-o înăuntru, i-a făcut ceai de mușețel și a trimis-o repede la culcare. În scurtă vreme, Julia, extenuată, a adormit. Mă întrebam dacă mama îi strecurase jumătate de Xanax în ceașcă, pentru a se asigura că adoarme repede și profund.

Jos, tata mi-a spus că unchiul Dan sunase, iar el și mama se uitaseră la știri.

— Îl omor pe ticălosul ăla! a amenințat tata.

Pentru Tyler, cel mai bine era să rămână în închisoare. Ar fi fost mai în siguranță cu ceilalți deținuți decât cu tata.

Când a coborât mama, am rămas cu toții tăcuți. Mă simțeam ca după o tornadă, când viețile oamenilor sunt țândări, iar prădătorii

scotocesc prin ele și camerele de filmat ale televiziunilor înregistrează.

— Sun la florărie și la clubul *country* mâine-dimineață, a spus mama într-un târziu, pe un ton resemnat. Și să știți că n-am plătit avansul pentru firma cu mâncarea. Aveam de gând să mă ocup mâine, așa că e bine. Iar ideea voastră cu Asociația de Istorie a statului Texas n-a funcționat; abia dacă am vândut jumătate din locurile la mese.

Am privit-o.

— Ce vrei să zici? am întrebat.

Mama s-a uitat la mine cu milă, de parcă aș fi fost un copil greu de cap.

— Trebuie să anulăm petrecerea.

— Dar eu încă particip, am spus.

— Megan, nu. E un scandal imens. Nu poți continua singură. Nu fără Julia.

— Mamă, nu sunt genul care renunță.

— Nu e vorba că *renunți*, mi-a spus ea. Asta-i realitatea. Trebuie să știi când e cazul să arunci prosopul. Și, dacă-mi amintesc bine, n-ai vrut să debutezi, de la bun început. Aș crede că pentru tine e o ușurare să scapi.

Îmi oferea o porțiță de scăpare. *Trebuie doar să treci prin ea, Megan, haide!* Dar, din nu știu ce motiv, nu mai voiam s-o fac.

— Dacă renunț și dacă ne strângem jucăriile și plecăm, am spus, transmitem că ne este rușine cu Julia și că e vinovată. Dar nu-i așa. N-a făcut nimic rău. E o victimă. Tyler a amenințat-o și aproape c-a ucis-o.

Am tras aer în piept.

— Trebuie să fim cowboy adevărați. Ar renunța bătrânul Angus? Nici gând! Tată, mi-ai spus mereu că provocările ne definesc ca oameni. Cred că există o cale de a transforma totul într-o experiență pozitivă.

— Nu prea văd cum, a spus mama.

— Găsim o altă organizație nonprofit.

Mama și tata m-au privit, așteptând să le explic. Improvizam, însă aveam o idee măreață.

— Trebuie să găsim o organizație care se ocupă de violența împotriva femeilor. Cum acționăm acum le arată oamenilor cine suntem și influențează cum vor privi situația asta.

Nu eram foarte sigură cine vorbea sau cum de se ivise persoana asta în interiorul meu, însă îmi plăcea noua Megan. După privirea lui, mi-am dat seama că și tatei îi plăcea.

— Are dreptate, a spus el, uitându-se la mama, apoi la mine.

Mama nu s-a lăsat convinsă.

— Megan, abia a început. Oamenii o să exploateze chestia asta luni de zile...

— N-au decât, am spus. Vreau să vorbesc despre asta! Oamenii ar trebui să știe adevărul, nu doar zvonurile, iar dacă noi nu vorbim, atunci rămân doar zvonurile.

Mi-am amintit ce îmi spusese Ann în seara petrecerii lui Abby: „Rareori putem controla faptele altora, dar deținem controlul deplin asupra propriilor noastre fapte”.

— Ce zici? a întrebat-o tata.

Era decizia Juliei. Mai trebuia să participăm la câteva petreceri și noi înșine aveam de organizat una imensă. Chiar dacă eu eram pregătită, nu puteam face totul de una singură, iar tata nu era capabil să aleagă un meniu sau să alcătuiască o listă de invitați. Mama arăta de parcă ar fi înghițit o stridie stricată, însă a reușit să-și revină și s-a uitat la mine.

— Ești sigură? m-a întrebat.

— Sunt mai sigură decât am fost de orice, de când a început chinul ăsta.

— Bine, a spus mama. Să fim cowboy!

Loialitatea oarbă e cea mai bună calitate a mea. S-o apăr pe Julia după ce i se făcuse o nedreptate a fost firesc pentru mine, și am acceptat sarcina asta cu încântare.

Prima petrecere de după arestarea ei a avut tema „Ashley în Țara Minunilor”: petrecerea lui Ashley Numărul Unu, la trei zile după incident.

— Megan, a spus Margot, te rog, probeaz-o.

Ne aflam în dormitorul meu de la fermă, iar ea ținea rochia ridicată, ca s-o văd: o fâșie de material fără mâneci, de culoarea sării de Himalaya. Cădea până la jumătatea coapsei, apoi continua cu o cascadă de dantelă Chantilly fluidă, cu o nuanță mai deschisă. Dantela fusese brodată cu fundițe delicate.

— Când a început povestea asta, ți-am spus că două lucruri o să refuz: fundele și culoarea roz. Dacă nu mă-nșel, nu cumva e o rochie roz, cu sute de fundițe?

— Ai încredere în mine, a ciripit ea, ridicând rochia câțiva centimetri și scuturând-o ușor, de parcă aș fi fost un taur pe care spera să-l stârneasă.

Rochia nu se potrivea deloc cu stilul meu, dar m-am gândit că, cu cât îi făceam pe plac mai repede, cu atât mai repede va apela la rochia de rezervă, pe care sigur o avea pregătită. Am pășit în rochie, iar Margot mi-a tras fermoarul de la spate și mi-a aranjat umerii, netezind dantela, în timp ce eu pufneam și-mi dădeam ochii peste cap.

— Privește-te, mi-a spus și m-a răsucit spre oglinda în stil Martha Washington.

— Margot, rochia asta e... *fabuloasă!*

Eram încântată. Umerii și brațele mele goale arătau fantastic, iar linia pătrată a decolteului, susținută de un sutien *push-up*, făcea minuni. Silueta lungă și îngustă dădea impresia că sunt înaltă,

iar fundul meu avea în rochia asta o formă frumoasă, de inimă. Crezusem că rozul e plicticos, însă în lumină, când materialul se întindea, sclipea într-o mie de direcții, ca niște cioburi de oglindă. Dantela parcă era desprinsă dintr-un vis, iar fundele nenumărate îi dădeau un aspect romantic și jucăuș.

Mi-a prins părul într-o coadă împletită, lăsată pe o parte, și, deși aș fi putut purta teniși, pentru că nimeni nu și-ar fi dat seama, Margot mi-a întins o pereche de pantofi micuți, din satin alb, care mă înălțau și mă proiectau ușor în față. Când pășeam, partea din față a rochiei se târa pe pământ și părea că patinam pe gheață. Am dat roată dormitorului, tot mai repede, în timp ce țipam amândouă de încântare. *O să fiu regina petrecerii în rochia asta!*

Petrecerea avea loc la conacul de dimensiuni pantagruelice al părinților lui Ashley, pe Armstrong Boulevard, în inima cartierului Highland Park. În perioada Crăciunului, străzile atrăgeau mii de turiști care căscau gura în fiecare seară. Conduceau lent, ca să admire luminițele și decorațiunile, toate pe măsura unui parc de distracții. Pentru că era înainte de Ziua Recunoștinței, celelalte case nu erau luminate, însă când Hank și eu am dat colțul am zărit strălucirea din fața noastră.

— Mulțumesc mult că ești alături de mine în seara asta; înseamnă enorm pentru mine, am spus în timp ce ne apropiam de curbă.

— Cu mare plăcere, a răspuns el, simplu, și mi-a strâns mâna.

Am ieșit din mașină și am privit de-a lungul aleii, dar nu am văzut ușa de la intrare. Ceața se rostogolea peste peluză, până la o oglindă uriașă, de dimensiunea unui stadion, care acoperea în întregime fațada clădirii. Două gărzi îmbrăcate în cărți de joc stăteau de strajă în fața ei, privind drept înainte. Ne-am apropiat

și s-au dat la o parte, ceremonios, lovind capetele halebardelor de pământ.

Am privit în oglinda din fața noastră. Ne vedeam reflexiile în ea, însă nu putea fi reală, nu? Hank și eu am zâmbit stânjeniți, privind gărzile, în așteptarea unor indicații, însă au rămas tăcute. Reflexia noastră s-a tulburat ușor, iar Hank s-a întins și mâna lui a trecut *prin* oglindă. Suprafața a oscilat, iar mâna lui a dispărut. Și-a tras-o înapoi și ne-am dat seama că era o iluzie, proiectată cumva. M-a luat de mână și, încă neliniștiți, am pășit prin ea și ne-am trezit în fața scărilor care duceau spre ușa din față. Ne-am zâmbit unul altuia, fermecați.

— Super! a spus Hank, impresionat.

— Foarte, am fost de acord.

Am urcat scările și, acolo unde ar fi trebuit să fie ușa din față, am intrat într-o vizuină imensă de iepure. Intrarea curbată strălucea într-o lumină stacojie, iar noi am pășit pe cărarea de lemn din interiorul unui tunel decorat cu glicină, merișor și mușchi. La capăt, am trecut printr-un gard de iarbă înaltă și ne-am trezit în casă, la intrarea principală, însă ne aținea calea Regina de Inimă Roșie — o femeie feroce, înaltă de patru metri, purtând o rochie purpurie, în formă de inimă. Abia dacă ajungeam la jumătatea rochiei sale și mi-am dat seama că, sub fusta imensă, era cocoțată pe picioroange. Corsetul rochiei și capul aveau dimensiuni normale, însă erau la o asemenea înălțime, încât ne-am lungit gâtul ca să-i vedem chipul machiat strident și încadrat de bucle roșii. Ne-a privit bănuitor.

— Bună seara, a spus Regina, cu voce tunătoare.

— Bună seara, Maiestate, am răspuns, făcând o mică reverență.

— Cine sunteți? a întrebat amenințător.

— Megan McKnight, doamnă.

— Și el?

— Hank Waterhouse.

Ne-a privit pentru o clipă.

— Tăiați-i capul! a tunat ea, arătând spre mine.

Apoi a izbucnit într-un hohot strident.

Am mers mai departe, chiar când Sydney și partenerul ei au ajuns în spatele nostru. Am auzit-o pe Regina de Inimă Roșie chestionându-i și strigând „Tăiați-i capul!”, apoi am intrat în living, trecând pe lângă alte două gărzi îmbrăcate în cărți de joc. Coloane înalte și ziduri de castel din cărămidă încadrau încăperea, care era plină de ciuperci gigantice și de flori de hârtie. Ne-am alăturat cozii de la primire și am discutat cu un cuplu mai în vârstă, din fața noastră, despre intrarea neobișnuită și amuzantă. În timp ce ne croiam drum spre Ashley, așezată pe un tron enorm și purtând o rochie de bal albastră, toată lumea căsca gura și discuta, minunându-se de inventivitatea gazdelor. Încă o dată, m-am gândit cu groază la propria noastră petrecere. Toate celelalte, cu excepția celei organizate de Ashley Numărul Doi, fuseseră spectaculoase, iar eu am oftat, știind că a mea va rivaliza cu „O mie și una de nopți” pentru premiul „Cea mai jenantă petrecere”.

— Megan, ce bine-mi pare că te văd!

Ne-a venit rândul și am făcut un pas în față.

— Mulțumesc, Ashley, și felicitări! Locul e cu adevărat magic!

— Mulțumesc.

Ne-a prezentat părinților ei, iar eu ne-am prezentat pe mine și pe Hank.

— Îmi cer scuze pentru absența mamei și a Juliei, am spus. Le-ar fi plăcut să fie aici și m-au rugat să-ți transmit cât de mult regretă că nu pot veni.

— Înțeleg perfect, a răspuns Ashley. Ce rău îmi pare pentru ea și pentru familia voastră! Mă gândesc la Julia și la cât de greu îi e. Dacă pot să fac ceva să vă ajut, te rog să-mi spui!

A vorbit cu atâta sinceritate, că aproape mi-au dat lacrimile. *Te-am judecat greșit, Ashley. Ești mult mai mult decât o blondă fadă.*

- E foarte drăguț și generos din partea ta.
- Vorbesc serios, a spus Ashley hotărâtă. Și sunt foarte bucurasă că ai venit. Sper să vă simțiți bine.
- Mulțumim, am spus, la fel de sincer.
- Așa vom face, a confirmat Hank.
- Bun, am trecut de primul obstacol, i-am șoptit lui Hank. Sper să fie toți la fel de drăguți.

Am trecut printre niște draperii și am ieșit în curtea din spate. Tot spațiul fusese acoperit cu un cort, iar temperatura era controlată, așa că seara de noiembrie avea în jur de douăzeci și două de grade și atmosfera era foarte plăcută. Mese de diferite mărimi acopereau peluza. Erau în formă de ceșcuțe de ceai, de farfurioare și de platouri mici, de toate dimensiunile și culorile. Scaunele de lemn erau și ele de diverse mărimi, unele pentru copii, iar aranjamentele florale erau diferite la fiecare masă. Multe reprezentau ceasuri sau alte obiecte care indică ora, însă o masă avea o narghilea, iar alta, un set de crichet. Piscina fusese acoperită cu un ring de dans în formă de tablă de șah, construit anume inegal, așa încât era greu să-ți ții echilibrul, iar dansul, pentru cei suficient de curajoși, devenea o aventură. Membrii formației erau costumați asemenea personajelor din cărțile cu Alice: Iepurele de Martie cânta la trompetă, Pisica de Cheshire, la vioară, iar gemenii, la tobe și la clape.

— E ireal, am spus, privind în jur.

Ne-am luat ceva de băut și ne-am plimbat, admirând fiecare detaliu, și chiar dacă observam șușoteli și priviri insistente, le-am ignorat. În cele câteva ocazii în care oamenii m-au întrebat direct ceva despre Julia, le-am explicat că „ne inspirăm din forța și modul de a gândi al strămoșilor noștri, care au cucerit preeriile”. A fost o replică de geniu, de parcă aș fi folosit o doză de îndrăzneală texană, iar un tip mai în vârstă, care îmi auzise răspunsul, m-a bătut pe umăr și m-a încurajat:

— Că bine zici!

Aveam o treabă în seara aceea și, când am văzut-o pe Lauren stând de vorbă cu Ashley Numărul Doi, m-am îndreptat spre ea și am așteptat cu răbdare să termine o istorisire deosebit de încântătoare despre magazinul de unde cumpărase pieptenii din carapace de țestoasă pe care îi purta.

— Bună, Lauren! am spus.

— O, sunt atât de șocată și de tristă pentru Julia! Cum se simte?

Vocea lui Lauren era plină de falsă compătimire. Ashley Numărul Doi aștepta să audă detaliile scabroase.

— E bine, mersi de întrebare.

— Nu-mi vine să cred. Mama zice că e prima fată care a fost eliminată din concurs în ultimii cincizeci de ani!

— De fapt, s-a retras voluntar, am răspuns.

— Păi... chiar a fost *arestată*?

În sinea mea turbam, însă am încuviințat calm. Eram decisă să nu-i ofer satisfacția de a mă vedea pierzându-mă cu firea.

— Încerca să ajute un vechi prieten, care are probleme, și nu știa cât de departe avea să se ajungă. Așa că a fost prinsă la mijloc într-o situație oribilă. Dar totul o să fie bine.

— Sunt bucuroasă că e bine.

— Și eu.

— Bună, a salutat Hank, apropiindu-se de micul nostru grup. Nu cred că ne cunoaștem. Sunt Hank Waterhouse.

Lauren n-a avut de ales; trebuia să-i strângă mâna.

— Cât de mult mă bucur să te cunosc, în sfârșit! a spus ea, pe același ton fals. Am auzit foarte multe despre tine.

L-a privit de parcă ar fi fost un servitor și am simțit cum spațele mi se încordează și mi-am încleștat pumnii.

— Îmi pare rău că am ratat petrecerea ta, a spus Hank calm.

— Nu la fel de rău ca lui Megan, a intervenit Ashley Numărul Doi, chicotind. Era foarte *pregătită*! Nu-i așa, Megan, că erai *pregătită*?

Ashley Numărul Doi a chicotit iar și i-a dat un cot lui Lauren, parcă spunând „Îți amintești?”.

— Am auzit că a fost minunată, a continuat Hank, ignorând înțepătura.

— Ascultă, l-ai văzut pe Zach? am întrebat-o pe Lauren, cu voce ușor tremurătoare.

— Normal, doar e fratele meu.

— Dacă l-ai văzut de curând, vreau să spun. Adică... e aici?

— Aici? Nu, e la New York. Nu știi?

— La New York? Nu. Julia n-a mai vorbit cu el de când... din ziua aia. L-a sunat imediat, i-a trimis mesaje...

— *Serios?* a întrebat Lauren, apoi a mestecat încet bucățiца savuroasă de informație, bucurându-se de durerea pe care tăcerea lui o provocase.

— Da.

— Păi, a fost mare grabă. El și Andrew au o chestie importantă de făcut și au fost nevoiți să plece. Dar mă surprinde că nu a sunat-o.

A tăcut, parcă gândindu-se dacă să mai adauge ceva.

— Probabil că n-ar trebui să-ți spun asta, dar — și Lauren s-a aplecat spre mine, conspirativ — Zach are mare încredere în judecata lui Andrew.

— Vrei să zici că Zach nu a sunat-o pe Julia pentru că Andrew i-a spus să n-o facă și l-a luat cu el la New York?

Lauren a ridicat din umeri.

— Vezi în ce poziție delicată mă aflu? a tors ea. Andrew și eu suntem... ei, știi tu... Iar Zach e fratele meu. Sincer, îmi pare rău pentru Julia, iar dacă pot ajuta cu *orice*...

— Sunt convinsă că vrei să ajuți.

— Transmite-i toate cele bune, a spus Lauren, exagerând cu zâmbetul întristat.

— Sigur.

După ce ne-am îndepărtat trei metri, am pufnit.

— Scârba! Toată treaba aia cu afacerea e o minciună sfruntată! Andrew l-a îndepărtat pe Zach dinadins.

— Așa face el, a spus Hank. Pur și simplu îndepărtează oamenii și mi-l imaginez dictându-i lui Zach ce să facă.

— Exact ce ți-a făcut și ție, am spus eu. Ce ticălos! Tăiați-i capul!

Hank a încuviințat.

Abby s-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat.

— Cum te simți?

— Bine. Dar sunt furioasă.

— De ce? a întrebat Abby.

— Din cauza lui Ashley Numărul Doi, a lui Lauren și a falsei lor compătimiri pentru că Julia a fost eliminată. Cât *de triste* sunt din cauza asta!

— Nu le băga în seamă.

— Încerc, dar nu-i ușor. Zach o ignoră pe Julia.

— Glumești.

— Aș vrea eu. Niciun cuvânt de la el, de când a fost arestată. Fără apeluri, fără mesaje, *nada*.

— Îmi pare rău că Julia nu poate veni cu noi la New York, a spus Abby.

— De ce nu?

— Tata mi-a spus că nu poate părăsi statul cât timp este sub acuzare.

— Mai sunt și alte vești proaste?

Am sorbit din băutura mea. Abby a plecat, iar eu m-am gândit la excursia la New York. Adevărul e că uitasem complet de ea, având în vedere cele mai recente evenimente. Mătușa Camille o

planificase cu luni în urmă: ea, mama, Abby, Julia și eu trebuia să ne petrecem acolo weekendul de Ziua Recunoștinței. Fusesse planificată drept o excursie „între fete”, ca să vizităm magazinele și să ne cumpărăm rochii pentru debut. Fără Julia și, probabil, fără mama, nu prea mai părea distractiv, dar situația avea și o parte bună.

Merg la New York săptămâna viitoare, iar Zach e acolo.

Douăzeci și doi

Megan ticluiește un plan de rezervă

Stăteam și mă uitam pe fereastră, de la unul dintre etajele superioare ale Hotelului Plaza. Afară, zăpada cădea cu fulgi mari și grei, iar oamenii care aglomerau Fifth Avenue păreau să aibă căciulile și umerii acoperiți de o pojghiță de gheață. Stratul de zăpadă avea deja doisprezece centimetri, iar prognoza meteo anunța că avea să ningă până dimineață. Am șters aburul și am privit în jos. Vedeam colțul magazinului Bergdorf's și, ceva mai aproape, o trupă de suflători peruani, în piața micuță de lângă intrarea hotelului. Mi-am apropiat urechea de fereastră și i-am auzit slab: triluri și tonuri mai profunde, mai joase, ultimele atât de tânguitoare, încât păreau suflate printr-o scoică.

Până acum, excursia fusese întocmai cum se preconiza. Apartamentul meu era fabulos: ocupa un colț dintr-un etaj superior; aveam un living întreg, un dormitor monstruos de mare și o baie care depășea ca dimensiune multe apartamente din Manhattan. Cu o seară înainte, făcusem baie în apă fierbinte cu esență de lavandă și săruri de baie japoneze. Mâncarea era delicioasă, iar cumpărăturile fuseseră un real succes. Abby și eu aleseserăm să ajustăm niște rochii de mireasă marca Vera Wang, și toate

modificările erau gata. Am văzut pomul de Crăciun de la Centrul Rockefeller și am mers să vedem spectacolul *Wicked*, la teatrul Gershwin. Am vizitat Muzeul de Istorie Naturală, MoMA și o expoziție Andrew Wyeth la Whitney, noul meu muzeu favorit.

Eram fericită? Nici pe departe.

— Răspunsul este „nu”.

În seara de dinaintea plecării, Julia fusese categorică.

— Dar de ce nu? E ocazia perfectă, mă rugasem eu.

— N-am de gând să mă țin după el, Megan.

— Nu-ți cer să te ții după el, îți cer să mă lași pe *mine* să mă țin după el!

Și-a încrucișat brațele și a coborât bărbia în jos, spre stânga. La ea poziția asta însemna „hotărâre” și o adopta doar în situațiile grave.

— L-am sunat. I-am scris. Nu a răspuns.

M-am oprit deasupra valizei deschise.

— Dar ar trebui să audă și versiunea ta.

— Nu vrea să mai aibă de-a face cu mine, și nu-l învinuiesc. Sunt „radioactivă”.

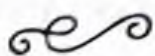
Calmul și logica ei nu m-au păcălit. Știam că ține la Zach, că tăcerea lui îi sporea suferința. Dar Julia nu a cedat, iar eu am plecat la New York cu Abby și cu mătușa Camille. Mama nu a venit, fiindcă voia se concentreze pe problemele Juliei și pe „Balul mascat venețian” — petrecerea noastră, care căpătase proporții atât de mari, încât sugerasem că ar fi fost mai ieftin să ducem toți invitații, cu avionul, la Veneția. *Au deja canale și gondole!* Mi-a sugerat să decid cât mai repede cu privire la organizația non-profit pe care urma s-o aleg, fiindcă aveam o sută cincizeci de mese de vândut.

În fiecare zi petrecută la New York mă gândisem să-l sun pe Zach. Eram în New York, pentru numele lui Dumnezeu! La fel și el! Trebuia să-l încolțesc, să-i explic situația. Peste tot unde

mergeam, îl căutam în mulțime, sperând, în mod irațional, că-l voi întâlni din întâmplare. *Baftă, Megan! În orașul ăsta nu sunt decât douăsprezece milioane de oameni.*

Chiar m-am gândit să „dau peste el” nu chiar atât de întâmplător. Am căutat pe Google adresa companiei Gage Group. Era pe Wall Street, departe de Central Park, și părea improbabil s-o conving pe Julia că trecusem pe acolo din întâmplare. Dar urma ultima zi de excursie și ocaziile treceau pe lângă mine una câte una.

Pe fereastră, schițasem fără să-mi dau seama un semn mare de întrebare. *Care este întrebarea mea?* m-am mirat. *Cum s-o păcălesc pe Julia, firește.* Îmi interzisese să-l contactez pe Zach, dar nu și pe Andrew Gage. Nu era o idee la fel de bună, dar mă atragea perspectiva de a-i explica lui situația surorii mele, în timp ce îi și ziceam vreo două de dulce. Trebuia să mă mulțumesc cu asta.

În dimineața următoare, am pretins că sunt extenuată, iar mătușii Camille i s-a făcut milă de mine. Mi-a spus să mă odihnesc, să merg la spa, iar ele vor vedea mai târziu cum mă simt. Am căscat, ca să fiu credibilă, dar de îndată ce au plecat am făcut repede duș și m-am îmbrăcat. Înfofolită într-un trenci Burberry și arătând din cap până în picioare ca o tânără respectabilă, am coborât, iar portarul a fluierat după un taxi și i-a spus șoferului să mă ducă pe South William Street, numărul 14. În timp ce mașina înainta pe Seventh Avenue, mi-am imaginat clădirea în care Andrew Gage avea birourile. Probabil era unul dintre acei zgârie-nori falici pe care îi vedeam de la distanță — un penis uriaș, la fel ca Andrew.

Dar South William Street, chiar dacă se afla în umbra titaniilor de pe Wall Street, s-a dovedit a fi o străduță alambicată, plină de clădiri cu aspect istoric. La numărul 14 era o biserică.

Apropiindu-mă de ușă, m-am întrebat dacă notasem greșit adresa și mi-am verificat telefonul. Nu exista niciun semn, doar plăcuța cu numărul 14 și o ușă de lemn, simplă, cu o clanță din fier forjat. Fără poartă, fără pază, fără lifturi, fără gălăgie și zero aglomerație. Uimită, crezând mai departe că notasem greșit, am urcat cele trei trepte de piatră și am încercat ușa din dreapta. Era încuiată. Am căutat din priviri o sonerie sau un interfon, dar am găsit doar cordonul unui clopoțel. Simțindu-mă ridicol, l-am tras și am auzit că sună în interior. În timp ce mă întrebam ce să-i spun preotului vârstnic care mă așteptam să deschidă ușa, am fost surprinsă auzind o voce:

— Aici Gage Group. Cu vă putem ajuta?

Nu se zăreau nici difuzoare, nici vreun fir — nimic electronic pe ușă sau pe cadrul ascesteia. Dar am presupus că, dacă ei puteau vorbi cu mine, puteam și eu să vorbesc cu ei...

— Bună. Aș dori să-l văd pe Andrew Gage, vă rog.

— Cine îl caută?

— Megan McKnight.

După o pauză, ușa a bâzâit, deși încă nu-mi dădeam seama cum. Dar când am împins-o, s-a deschis, tăcută ca o șoaptă. Am intrat și s-a închis în urma mea.

Am pășit într-un vestibul și am ajuns în spațiul următor. Ceea ce cândva fusese o biserică mai degrabă intimă, construită în formă clasică, de crucifix, acum fusese transformată într-o clădire de birouri neobișnuită, care combina delicat trecutul și prezentul. Păstrasera multe elemente ale vechii biserici: podeaua de piatră, coridorul central, coloanele, cele două scări în spirală și tavanul boltit, cu fresce.

Dar stranele fuseseră îndepărtate, iar pe ambele laturi ale culoarului principal se înșirau birouri având lambriuri cu aspect *vintage* — câte trei de fiecare parte. Ferestrele vechi cu vitralii, înfățișând teme religioase, erau încastrate în ziduri, iar luminile

strălucitoare din birouri creau modele de lumină și culoare pe întregul culoar central. Scările din dreapta și din stânga duceau spre fosta strană a corului, unde se aflau mai multe birouri cu lambriuri în același stil și alte ferestre cu vitralii. Birourile de sus sclipeau ca niște acvarii în noapte.

Alte două birouri se aflau în transepturile de nord și de sud, iar de-a lungul altarului fusese construit un zid de piatră. Cărămizile, rozalii și uzate, se potriveau cu exteriorul clădirii. *S-ar părea că au încadrat câte o curte pe rând*, m-am gândit. Încastate în zid, blocând drumul spre absidă și sacristie, se aflau două uși. Nu-mi dădeam seama cât de vechi erau, însă păreau străvechi.

M-am gândit la discuția mea cu Andrew, din grajd. Cum se exprimase? „Ai fi uimită să știi câte lucruri sunt abandonate, aruncate”. *Oare biserica fusese abandonată?*

Ușa dinspre transeptul sudic s-a deschis și o tânără de culoare s-a îndreptat spre mine. Purta blugi și o cămașă albă, de bumbac, apretată — o ținută foarte *business casual*.

— Eu sunt Gracie, a spus ea, întinzându-mi mâna. Asistentă lui Andrew. Îmi pare rău, dar nu e aici.

— Dar Zach?

— Nu, îmi pare rău, a spus Gracie, clătinând din cap. Azi are de rezolvat niște afaceri. I-am lăsat lui Andrew un mesaj și ar trebui să sune în câteva minute. Poți să aștepți puțin?

— Sigur.

— Te rog să iei loc.

Mi-a arătat o strană.

— Vrei o cafea?

— Da, sigur. Doar cu lapte.

— Dorești cafea simplă sau preferi un cappuccino ori un *latte*?
Ce avea de gând? Să dea o fugă până la Starbucks?

— Nu te deranja!

— Nu-i niciun deranj, a spus ea cu sinceritate.

M-am gândit la frigul și la zloata de afară, la vântul tăios dinspre râul Hudson, care bătea atât de tare, încât făcea clădirile să tremure.

— Un *latte* ar fi fantastic.

A încuviințat și a plecat. M-am așezat în strană. Era confortabilă.

Când s-a întors, mi-a întins un *latte* într-o ceașcă de ceramică Illy, cu farfurioară, două cubulețe de zahăr și o linguriță. Amestecând, m-am întrebat de ce îl sunase pe Andrew și de unde făcuse rost de *latte*-ul ăla minunat. Oare îl pregătise ea sau exista o cafenea italiană ascunsă acolo, în sacristie, printre robe și potire?

— Mulțumesc frumos.

— Cu mare plăcere.

S-a așezat lângă mine.

— În vizită de la Dallas, deci?

— Da. De unde știi?

— Ți-am recunoscut numele și accentul.

A zâmbit frumos, plin de căldură — cel mai autentic zâmbet pe care-l vedeam de când ajunsesem la New York.

— Să-ți arăt împrejurimile cât timp așteptăm să revină Andrew?

— Sigur.

Am luat cafeaua, am gustat. Era delicioasă.

— Clădirea este olandeză, a explicat ea gesticulând în jur, și datează de la mijlocul secolului al șaptesprezecelea. Era o biserică de cartier și așa a fost secole la rând, dar, într-un târziu, a rămas pustie și apoi s-a cam ruinat.

Am ajuns pe culoarul central, iar ea a făcut un gest spre cupolă.

— Domul și acoperișul s-au prăbușit parțial și în ele s-au adăpostit porumbeii, vagabonzii și, până la urmă, orașul a condamnat-o. A fost vândută unui dezvoltator hotelier, care plănuia s-o dărâme. Câțiva oameni — mai ales învățați — au protestat, spunând că are mare valoare istorică. Dar dezvoltatorul avea prieteni

la primărie, iar demolarea fusese deja programată când Andrew a cumpărat drepturile de proprietate, în ultimul moment.

Urcaserăm pe scări și înaintaserăm de-a lungul birourilor de la etaj, oprindu-ne în firida cea mică. Pe zidul curbat am văzut un mozaic, mii și mii de plăcuțe aurii, aranjate așa încât zugrăveau un Hristos umil, pe măgar, cu apostolii în urma lui. Fără să mă gândesc, am întins mâna și aproape că l-am atins, dar apoi m-am retras. Când eram copilă, atinsesem o dată un nufăr dintr-o pânză de-a lui Monet, la muzeu, ceea ce a oripilat-o pe mama și a dus la o muștruire de neuitat.

— Este... E pur și simplu...

— Nu-i așa? a spus Gracie. A fost o surpriză minunată. La un moment dat, mozaicul a fost zidit. Toate au fost — a arătat spre fridele de sus, fiecare împodobită cu un mozaic cu detalii delicate.

— Zidite?

Eram șocată. *Care tâmpit ar zidi mozaicuri aurite, vechi de secole?*

— Andrew a adus experți din Olanda, care i-au atestat vechimea, și cu puțină muncă la nivel politic, a convins autoritățile să declare biserica monument istoric, iar Andrew a fost de acord s-o cumpere de la dezvoltator. A fost ridiculizat în presă — cum că e un tânăr prostuț, cu prea mulți bani și prea puțină experiență. Dar era hotărât să salveze clădirea. A găsit în Missoula un constructor specializat în clădiri vechi și a întărit zidurile existente cu un schelet de lemn și oțel. Fiecare strat a fost îndepărtat manual, în caz că se afla ceva în spatele lui. Mai toate vitraliile pe care le vezi au fost găsite în ferestrele de la subsol, innegrite cu vopsea. Materialele provin din Pennsylvania, Tennessee, Letonia; a găsit ușile de la intrare într-un sat din Argentina. Vedea în minte cum ar putea arăta biserica asta.

— E minunată.

Și eram sinceră. Era o capodoperă, de departe cea mai neobișnuită și mai frumoasă clădire de birouri pe care o văzusem.

Gracie m-a condus jos, de-a lungul coridorului central, dincolo de traversă și în sus pe scări, către zidul de piatră și acele uși străvechi. *Aici o fi biroul lui Andrew, sanctum sanctorum, casa marelui preot al afacerilor.* Gracie a deschis ușa: încăperea era surprinzător de modestă și formală, însă în sensul bun. Teancuri de hârtii, un set de schițe pe birou, o agendă verde cu calendar, un recipient cu stilouri și niște flecuștețe. Scaunul din spatele biroului era cu spătar înalt, din piele veche, pe roți. Era impunător și se vedea că fusese folosit.

— A fost al tatălui său, a spus Gracie, arătând spre scaun.

L-am atins și am simțit istoria imprimată între încrețiturile pielii. Semăna cu senzația pe care o ai când ții în mână o carte rară. Părea... autentic.

— Mă scuzi o clipă, a zis Gracie.

Am încuviințat, iar ea a ieșit. M-am așezat pe scaun. Tatăl lui Andrew fusese extraordinar de bogat, avusese conexiuni politice, deținuse o putere reală, în lumea reală. Era, sub toate aspectele, scaunul unui om cu adevărat important. *Probabil că-i vine greu să-i calce pe urme.*

Când s-a întors Gracie, mă ridicasem.

— Am încercat iar să dau de el, dar nu prea răspunde la telefon.

— E OK. Mă așteptam să nu-l găsesc aici.

— Plănuia să se ducă la mama lui, mai târziu. Vrei să încerci să dai de el acolo?

Surprinsă de ofertă, m-am bâlbâit.

— Da. Cred că da.

— Chem o mașină.

Și, înainte să refuz, a dispărut. Câteva minute mai târziu, eram pe bancheta din spate a unei mașini.

— La Dakota, te rog, i-a spus Gracie șoferului.

— A fost grozav să te cunosc, Gracie. Mersi mult!

— Și pentru mine la fel, Megan. I-am trimis un mesaj cum că ești pe drum, sper să-l și vadă.

Am privit în oglinda retrovizoare. Cu brațele încrucișate, apărându-se de frig, Gracie mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna. I-am răspuns la fel.

Douăzeci și trei

Megan înfruntă Yukonul¹ în pantofi cu tocuri

Dincolo de fațada intimidantă, clădirea Dakota mă privea amenințător.

Enormă, ca o fortăreață teutonă, era plină de culmi, de turnulețe, de ferestre, frontoane, bolți și balcoane. Zidurile de la bază erau atât de groase, încât, dacă ar fi fost luată cu asalt, fortăreața nu ar fi cedat nici măcar după o lună de asediu. Pe drum, curioasă să aflu unde locuia doamna Gage, căutasem pe Google numele „Dakota”. Fusese construită în 1880, iar numele său provenea de la localizare: mult spre nord și la vest de civilizație. Fusese un punct de reper în cartierul Upper West Side timp de un secol și era o favorită a vedetelor. Nu eram deloc surprinsă că mama lui Andrew o alesese.

Mi-am strâns cureaua treniului, mi-am îndreptat umerii și am intrat pe ușa din față, deschisă de un portar. S-a închis în urma mea, cu zgomot. În interior, lumina era slabă, iar podelele și zidurile de piatră păreau reci și indiferente.

¹ Cel mai mic și mai vestic dintre cele trei teritorii federale canadiene. Autoarea face aluzie la clima aspră a respectivului ținut. (N. red.)

— Sunt Megan McKnight și îl caut pe Andrew Gage, vă rog, i-am spus bărbatului chel și musculos de la recepție.

M-a privit din cap până în picioare suficient de lung ca să sugereze că știa care e genul de femei care îi plac lui Andrew (iar eu nu mă încadram în genul ăsta), apoi s-a întins după telefon. M-am întors cu spatele și am așteptat, în timp ce el vorbea neinteligibil, cu voce scăzută. După o pauză, a spus „bine” și a pus receptorul la loc.

— Domnișoară McKnight?

— Da?

— Pe aici, vă rog.

Am intrat în lift.

A introdus o cartelă și a apăsă butonul cu numărul zece. Ne îndreptam spre apartamentul de la ultimul etaj.

— Mulțumesc.

A înclinat scurt din cap, înainte ca ușile să se închidă și să mă înalț spre cer. Am oftat ușurată. Reușisem să mă strecur în „Palatul Buckingham” și în câteva minute urma să o iau prin surprindere pe regina capricioasă.

Ce să-i spun? Ești aici pentru Julia, așa că vei ști ce să-i spui.

Ușile liftului s-au deschis, iar eu am ieșit, așteptându-mă să nimeresc într-un hol. Dar m-am trezit în foaierul familiei Gage. Nu locuiau într-un singur apartament, ci dețineau tot etajul acela!

Pe peretele opus, un Van Gogh zugrăvind niște violete într-o vază atârna pe perete. Am făcut doi pași ca să mă uit mai bine și am văzut spiralele groase de vopsea ieșind în relief, pe pânză. *Ăsta nu-i doar un poster.*

Am inspirat. În lumea mea, familia Battle era bogată, însă ar fi trebuit să-și vândă afacerea cu petrol, casele, și ferma, și caii, și argintăria ca să-și permită să dețină jumătate din tabloul ăla, nemaivorbind de peretele pe care atârna.

— Megan?

Imposibil să fie mama lui Andrew. Nu putea să aibă o voce atât de tânără.

O fată cam de vârsta mea a alergat pe hol, spre mine. Purta blugi Levi's și un tricou alb și era îmbrăcată prea dezordonat ca să fie o servitoare. Dar cine era? Răspunsul trebuia să aștepte. M-a îmbrățișat entuziasmată.

— Sunt atât de încântată să te cunosc!

Ochii ei erau luminoși și plini de însuflețire. Tot nu aveam idee cine era.

— Și eu, am spus mecanic.

Și-a dat seama de nedumerirea mea.

— Sunt Georgie. Georgie Gage.

Aceasta era Georgie, psihopata? Sigur era absolut dereglată, fiindcă părea cea mai normală fată din câte cunoscusem. *Poate mai degrabă sociopată decât psihopată*, m-am gândit.

— Da, firește. Mă bucur să... te cunosc.

N-o provoca!

— Te rog, vino pe aici.

M-a condus pe hol și apoi într-o cameră deschisă. Am urmat-o și m-am oprit iar, căscând gura. Ferestrele panoramice ofereau un tablou viu al Central Park și al orașului de dincolo: colinele, acoperite de un strat alb, clădirile grădinii zoologice și, în depărtare, Hotelul Plaza.

— Ia loc. Lasă-mă să-ți iau haina.

— Păi...

Mi-am dezbrăcat haina, încă privind pe fereastră. Georgie nu dădea atenție priveliștii. *Probabil că te sature până și de Capela Sixtină dacă lucrezi zi de zi la Vatican.*

— Ne-am mai întâlnit? am întrebat, precaută.

— Nu, dar mă simt de parcă ne-am fi cunoscut. Am auzit atâtea despre tine!

— Serios? Cum așa?

— De la Andrew. Mi-a scris multe despre tine: că ai avut o vânătaie grozavă la prima petrecere, că joci fotbal, și călărești, și tragi cu arma, și trăiești la o fermă de vite. Totul!

— Ah, am bâiguit, încă derutată. Ce... interesant! Păi, de aia sunt aici. Ca să-l văd. Am fost la biroul lui, iar ei m-au trimis aici.

— E pe drum. Poți aștepta cu mine!

— Mă tem că nu se poate.

În ușa se afla doamna Gage. Prezența și vocea ei, șocul de a o vedea m-au ridicat în picioare. De la distanță, la petrecerea lui Lauren, o crezusem atrăgătoare. De aproape, în lumina zilei, era mult mai severă, mai înspăimântătoare. Trăsăturile ei erau puțin cam prea pronunțate și mi-am dat seama că suferise mai multe intervenții de chirurgie plastică. Brațele ei încrucișate la piept îmi transmiteau că nu înghițea orice și că ar fi fost bine să trec la subiect.

— Doamnă Gage, bună ziua. Sunt Megan McKnight.

M-am apropiat de ea.

— Îmi pare rău că vin pe neașteptate, dar sora mea, Julia, și eu...

— Știi totul despre tine și despre sora ta, toată povestea aia sordidă. Ai tupeu să apari aici. Poate că în *Texas* se fac de-astea, dar nu și aici, nu cu fiul meu și cu prietenii lui.

Se pare că doamna Gage era de părere că, dacă nu poți evita o luptă, e mai bine să dai prima lovitură. M-am adunat.

— Cu tot respectul, doamnă Gage, nu știți ce s-a petrecut și nu știți nimic despre sora mea, Julia. E cea mai bună și mai grijulie persoană pe care o cunosc și...

— Asta e o chestiune subiectivă, a spus ea înțepat.

— Mamă!

Georgie a intervenit, însă doamna Gage a redus-o la tăcere cu o privire, apoi s-a întors spre mine.

— Acum, dacă nu mai ai altceva de zis...

Nu era o întrebare, ci o invitație să plec. Eram furioasă pe ea, pe Andrew, pe tot neamul lor. Erau niște snobi și era incredibil de nedrept față de Julia. Dar m-am abținut, imaginându-mi-o pe Ann stând în fața mea. Ce i-aș fi spus dacă îmi dădeam frâu liber?

— Ați putea să-l anunțați pe Andrew că am trecut pe aici? M-aș bucura să pot discuta cu el.

— Firește, a spus ea.

Mi-am notat numărul de telefon pe o bucățică de hârtie și i-am întins-o. A apucat-o între degete ca pe un gunoi toxic.

— A fost o plăcere să vă cunosc, am spus.

Și-a strâmbat gura, în chip de răspuns.

În timp ce așteptam liftul, fierbeam. S-au deschis ușile. Am intrat și am apăsât pe buton. Chiar când ușile începeau să se închidă, Georgie s-a strecurat înăuntru.

— Îmi pare foarte rău, s-a scuzat ea. Îi spun lui Andrew că ai trecut pe aici.

— Mersi. Nu cer decât șansa de a-i explica situația.

— Unde stai?

— La Plaza, dar ne întoarcem la Dallas mâine.

Mi-a luat telefonul și a notat în el un număr, apoi a apăsât pe butonul „Apelare”. Mi l-a dat înapoi, și-a scos telefonul din buzunarul din spate și s-a asigurat că sună.

— Sună-mă, dacă mai vii la New York.

— Așa voi face.

Când liftul a ajuns în lobby, am ieșit, ușile s-au închis, iar ea a dispărut.

Am petrecut cincisprezece minute în noroi până la glezne, încercând să opresc un taxi care să mă ducă în centru, apoi am renunțat și am decis să merg pe jos până la hotel. Nu puteau fi

mai mult de doi kilometri până acolo, credeam eu. Văzusem hotelul Plaza de la fereastra din livingul familiei Gage. Așa că mi-am strâns mai bine trenziul, am ridicat gulerul, am traversat Central Park West și am intrat în parc pe 72nd Street, dincolo de Strawberry Fields. Am luat-o pe prima alee spre sud, direct în bătaia vântului, și am constatat imediat că nu prea avansam.

Pantofii mei subțiri, pătrunși de umezeală, după ce încercasem să găsesc un taxi, alunecau și se scufundau în zăpada topită, iar după câțiva zeci de metri de mers, picioarele îmi amortiseră de la glezne în jos. Mă aplecam în față, în bătaia vântului ostil, dar la fiecare doi pași în față făceam un pas într-o parte sau mă împleteam, ba chiar făceam un pas înapoi. Ochii îmi lăcrimau, obrații mă înțepau și, de câteva ori, bucăți mari de zăpadă au căzut pe capul meu descoperit, udându-mi părul și înghețându-mi pielea capului. Mi-am făcut curaj înjurându-l pe Andrew Gage și amintindu-mi de îndârjirea unor marșuri eroice din istoria Statelor Unite, efectuate în condiții cumplite, precum cel al Armatei Continentale în căutarea taberei de la Valley Forge¹.

Douăzeci de minute mai târziu, când am cotit spre est, șchio-pătam și tremuram incontrollabil. Mă forțam să fac fiecare pas, visând cu ochii deschiși că doar câteva minute mă mai despărțeau de o baie fierbinte, room service, șosete uscate și un halat plușat. M-am gândit iar la sărmana armată a lui Washington și mi-am amintit cu oroare că soldații aceia lăsaseră în urmă dăre de sânge și multe degete de la picioare în sălbăticia din Pennsylvania, în decembrie 1777. Oare și pe mine mă aștepta o soartă similară?

¹ La Valley Forge se afla una dintre cele opt tabere militare ale Armatei Continentale, condusă de generalul George Washington. În septembrie 1777, armata britanică a cucerit orașul Philadelphia, pe atunci capitala Statelor Unite ale Americii. Nereușind să recupereze orașul, Washington și-a condus trupele către tabăra lor de iarnă, situată la Valley Forge, la 29 de kilometri depărtare de Philadelphia. (N. red.)

Când am ieșit din parc, la intersecția cu Fifth Avenue, aproape că plângeam. Mai aveam vreo treizeci de metri de mers. Am tresărit și am gemut tot drumul pe 59th Street, iar buzele mi-au tremurat când am urcat cu greutate ultimele zece trepte de la intrarea hotelului. Reușisem. Am închis ochii și mi-am întors fața spre cer, mulțumind Domnului, și aproape că m-am prăbușit în brațele portarului. Nu m-a recunoscut, dar și-a atins borul șepcii când am trecut. Am simțit căldura care emana dinspre lobby când am intrat pe ușa rotativă.

La jumătatea lobby-ului, l-am văzut pe Andrew Gage ieșind pe aceeași ușă.

Privirile ni s-au întâlnit și capetele ni s-au întors, și ne-am urmărit din ochi unul pe celălalt. Parcă dansam menuet cu o ușă rotativă. Dându-ne seama că niciunul dintre noi nu s-a oprit, am intrat iar pe ușa rotativă și de data asta am ieșit din lobby, iar el a intrat. A treia oară, a intrat el în lobby și eu m-am plimbat iar cu ușa, ajungând, în sfârșit, lângă el.

— Megan!

— Andrew! Te-am căutat toată ziua!

În alte circumstanțe, ar fi părut amuzant. Străbătusem Manhattanul pe viscol, căutându-l întreaga zi, și îl găsisem în lobby-ul hotelului. Dar acum eram exasperată și aproape în lacrimi.

— Știu, îmi pare rău.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— Te caut pe tine! Când ai ajuns la birou, eu eram în Bronx. Apoi m-am dus la mama, dar traficul era oribil, din cauza zăpezii, și când am ajuns, plecaseră deja. Dar Georgie mi-a spus că ești cazată aici, așa că am venit și am așteptat. De ce a durat atât?

— N-am găsit un taxi, așa că am mers pe jos.

M-a privit mai atent. Părul mi se transformase în țurțuri lungi, castanii. Ochii îmi curgeau, nasul îmi strălucea într-o nuanță cireșie, iar haina mea acoperită cu gheață a trosnit când am

descheiat-o, ca pânzele înghețate ale unei nave pe Oceanul Antarctic. Eram sigură că pantofii mei erau pe cale să crape, iar atunci picioarele mele sângerânde aveau să distrugă covorul foarte scump al hotelului.

— Ești... bine? a întrebat prudent.

— NU! NU SUNT BINE!

Oare țipam? Nu auzeam bine, având urechile înghețate, dar vocea mea părea să fie stridentă.

— Mi-e frig, sunt udă și arăt ca un animal lovit de mașini pe autostradă!

Nenorocitul a râs.

— Ești cel mai arătos cadavru de pe autostradă pe care l-am văzut.

— Îți *bați joc* de mine? N-am *niciun* chef să fiu batjocorită. Maică-ta tocmai și-a bătut joc de mine, vremea și-a bătut joc de mine, și...

— Îmi cer scuze pentru mama. Georgie mi-a spus ce s-a întâmplat. S-a purtat așa fiindcă se simte amenințată de tine.

Doamna Gage se simte amenințată de mine? Probabil n-am auzit bine.

Ultimul schimb de replici a atras atenția câtorva oameni din lobby.

— Ar fi cazul să nu mai vorbești în dodii, prietene, am spus, privindu-l sever.

S-a foit și m-am întrebat ce avea să-mi spună. Judecând după discuția din ultimele două minute, cu siguranță mă aștepta ceva uimitor.

— Uite, de când ți-am parcat bicicleta, a spus Andrew, nu m-am putut gândi la altcineva. Și apoi, la prima petrecere, ai apărut cu vânătaia aia și cu tupeu la greu, iar eu am crezut...

— Că sunt lesbiană!

— Da! Mi-am cerut scuze pentru asta!

Adevărat.

— Trebuie să pricepi că totul în viața mea, din prima zi, a fost atât de... *previzibil*. Și nimic în ceea ce te privește — nimic din ce faci sau din ce spui — nu e previzibil. N-am idee ce vei spune sau ce vei face în secunda următoare și *ador asta*. Apoi, la piscină, ai știut cine e Gibbon. Și ai avut dreptate: în seara aia am venit după tine în grajd fiindcă trebuia să te văd. Și azi m-ai căutat, iar eu am crezut că e grozav, așa că am venit să te caut și eu, și iată-te aici. Și mă întrebam dacă... dacă, după ce te schimbi, ai vrea să iei cina cu mine, fiindcă mi-ar plăcea să te cunosc mai bine.

— Ești dement?

— Pari supărată.

— SUNT!

— De ce? a întrebat el, cu nevinovăție.

— Fiindcă, după ce sora mea a fost arestată și calomniată, l-ai convins pe Zach să-i întoarcă spatele, să nu-i acorde nici măcar șansa să-i explice. Chestia asta te caracterizează: nimeni nu are voie să aibă vreo vină ori vreun defect și orice urmă de scandal îi transformă în paria. Ai idee cât de multă suferință i-ai provocat? A suferit enorm. A plâns până a adormit, săptămâni în șir, fiindcă nu putea da de el, nu-i putea spune ce s-a întâmplat. Totul a fost din cauza ta. Și nu te obosi să negi. Lauren mi-a povestit totul.

Primele salve atrăseseră priviri, însă replica asta a strâns în jurul nostru o mică adunare și cel puțin doi dintre spectatori l-au recunoscut pe Andrew, și-au scos telefoanele și au început să facă poze. Andrew i-a privit, dându-și seama ce însemna asta. S-a întors spre mine.

— Când Zach a aflat despre Julia, a explicat Andrew, cu o voce mult mai calmă decât a mea, m-a întrebat ce să facă, fiindcă e cel mai bun prieten al meu. Am discutat despre tipul ăla și despre circumstanțe. Am spus că eu cred că e posibil ca ea încă

să-l iubească. Au fost împreună o perioadă mult mai lungă decât perioada de când Zach și Julia se cunosc.

— Dar nu-i adevărat! Nu e îndrăgostită de Tyler! E nebună după Zach!

— Nu asta a lăsat să se înțeleagă, a spus Andrew. Era cu el în ziua aia. E clar că au un... trecut comun. I-am zis lui Zach că tipul ăla, Tyler, pare instabil, periculos, așa că ar fi mai bine să lase lucrurile să se calmeze, să se detașeze puțin. A fost de acord, așa că i-am sugerat să revină la New York și să-i acorde surorii tale spațiul necesar ca să înțeleagă ce dorește.

— Dar de ce nu a sunat-o? Julia i-ar fi putut explica. Exact asta i-ai făcut tu lui Hank, la Harvard.

A miștit ochii auzind numele lui Hank.

— În primul rând, decizia lui Zach de a veni la New York și de a o suna sau nu pe Julia îi aparține. I-am spus doar că mi se pare înțelept să faci un pas în spate. Dacă m-ar întreba din nou, astăzi, i-aș spune la fel. E prietenul meu și i-am spus ce am crezut că e corect și prudent să faci.

Acum, privirea lui era și mai precaută.

— Cât despre *Hank*, orice ți-a spus, nu-i adevărat.

Disprețul cu care i-a rostit numele a fost picătura care a umplut paharul.

— Mi-a spus ce s-a întâmplat. Să auzim versiunea ta, am cerut eu.

— Îmi pare rău, nu pot.

— Atunci știi ce, Andrew Gage? Îl cred pe el. Varianta lui are logică. L-ai îndepărtat pe Hank și acum i-ai spus prietenului tău să facă la fel cu Julia.

— Nu știam că asta crezi despre mine.

În jurul nostru se adunaseră cel puțin douăzeci de persoane, inclusiv angajații hotelului, nesiguri ce să facă. În fond, era vorba

despre Andrew Gage. Se făcuseră zeci de fotografii. Andrew nu i-a băgat în seamă, dar mă privea supărat.

— Îmi pare rău că ți-am irosit timpul, a spus.

— Nu te iert! am strigat spre spatele lui întors.

A trecut o ultimă dată prin ușile rotative, luminat de blițurile aparatelor de fotografiat, cu mâinile vârate în buzunarele jachetei, pășind în noapte. Aparatele s-au întors spre mine, iar eu m-am ferit și am fugit spre lift. Personalul hotelier i-a împiedicat pe curioși să mă urmărească. În interior, cu ușile închise, am început să tremur.

Ce naiba s-a întâmplat?

Am rămas sub șuvoiul de apă fierbinte al dușului până când m-am încălzit pe dinăuntru. Mi-am spălat părul și m-am frecat bine și m-am înfășurat în halatul gros al hotelului. M-am ghemuit pe un scaun și am parcurs în minte tot ce-i spuseseam lui Andrew despre Julia și despre Hank. Îl străpunseseam cu adevărul, dar nu mă simțeam victorioasă. Am ignorat dinadins faptul că Andrew Gage tocmai stătuse într-un lobby aglomerat și își mărturisise *sentimentele* față de mine. Nici măcar nu puteam să concep chestia asta.

Când s-au întors mătușa Camille și Abby, ne-am întâlnit în restaurantul hotelului, să mâncăm. Au întrebat ce făcusem în timpul zilei și le-am spus că rămăsesem în cameră și mă uitasem la filme vechi, la TV. Abia dacă m-am atins de peștele cu cartofi prăjiți și apoi m-am întors în cameră, m-am băgat sub pături și am stins lumina. Dar mintea îmi zbârnâia și nu-mi găseam locul, indiferent cum aranjam pernele.

Într-un târziu, am reușit să adorm, dar am dormit prost și m-am trezit prost dispusă a doua zi dimineată. M-am îmbrăcat cu blugi și tricou și mi-am luat o șapcă pentru drumul până la

aeroport. Odată ajunsă în Suburbanul lucios, m-am cocoșat pe banchetă și am privit pe geam. Zăpada superbă de ieri devenise peste noapte o supă groasă și murdară. Traficul se mișca greu, iar oamenii fără chipuri, purtând căciuli întunecate, căști în urechi și haine imense, tropăiau prin mocirlă.

Tot orașul ăsta e o litieră imensă, m-am gândit. Am închis ochii și mi-am sprijinit capul de geam.

Ding!

Telefonul lui Abby a piuit, iar ea a citit mesajul.

— Doamne, vești bune! Au renunțat la toate acuzațiile!

Mătușa Camille și eu ne-am uitat la ea.

— Serios? am întrebat.

— Hunter spune că audierea a decurs exact cum speram, a lămurit Abby, încă citind. Julia a scăpat. Nu mai există nicio acuzație și nici nu are cazier.

— E minunat! a exclamat mătușa Camille.

— A spus că tati s-a descurcat grozav! a adăugat Abby, zâmbind.

— Grozav! m-am bucurat eu.

— Și vine să ne ia de la aeroport!

— De ce ai primit vestea de la netotul ăla și nu direct de la unchiul Dan?

Abby m-a privit de parcă o pocnisem, iar mătușa Camille s-a înfoiat.

— Ca să știi și tu, Megan, Hunter ne-a fost de mare ajutor cu problema Juliei. A strâns toate rapoartele poliției, a întocmit acte și a ajutat foarte mult.

— Dar de ce? am întrebat.

— Fiindcă e drăguț și mă place, m-a lămurit Abby. A asistat la audiere în dimineața asta fiindcă l-am rugat eu. Voiam să aflu imediat ce apar vești.

— Ah! am răspuns.

— Am petrecut mult timp împreună în ultima lună și... e amabil cu mine, iar eu îl plac mult.

— Îmi pare rău. Nu știam, am îngăimat.

— Ai fi putut să întrebi, mi-a reproșat Abby. Știu că ai multe pe cap, dar, deși am petrecut o săptămână împreună, nu m-ai întrebat nici măcar o dată ce mai fac.

— Îmi pare tare rău.

— E în regulă, a răspuns Abby, îmbunată. Dar, serios, măcar gândește-te uneori că e posibil să n-ai dreptate chiar mereu.

Am tăcut tot restul drumului spre aeroport. Dacă Abby — Abby cea dulce, veselă și relaxată — avusese o asemenea izbucnire din cauza mea, atunci înseamnă că egoismul meu atinsese niveluri legendare. Comentariul ei, cum că nu am dreptate în toate privințele, mă afectase. Oare chiar așa mă vedeau oamenii? Ca pe o știe-tot, gen Hermione Granger? Mă zbăteam între neli-niștea cu privire la purtarea mea urâtă față de ea și bucuria pe care o simțeam la gândul că acuzațiile împotriva Juliei fuseseră anulate.

Ne-am înregistrat bagajele în aeroport și am trecut prin verificarea de securitate, apoi ne-am îndreptat spre terminalul nostru. Ne-am cumpărat cafea, iar Abby s-a dus la baie, în timp ce mătușa Camille și eu am trecut pe lângă un chioșc cu ziare și reviste. Chiar acolo, pe un rastel, am văzut *Daily Times*, ediția de New York. Articolul principal era despre Wall Street, dar chiar dedesubtul titlului se afla o imagine a lui Andrew Gage în lobby-ul Hotelului Plaza, îmbrăcat exact cum îl văzusem seara trecută. „Bruneta misterioasă îl respinge pe Făt-Frumos.”

— Cred că o să cumpăr niște reviste, să citesc în avion, a spus mătușa Camille, întorcându-se spre chioșc.

Am apucat-o repede de umăr și am îndepărtat-o de ziare.

— Nu, nu, nu! Stai jos, mătușă Camille, îți iau eu ce reviste vrei.

— Drăguț din partea ta, Megan!

— Chiar deloc, am spus, călăuzind-o spre terminal. Ai făcut atât de multe pentru mine săptămâna asta! Și mă simt oribil pentru ce am spus. Serios, mergi acolo.

Foarte, foarte departe.

I-am găsit un loc aproape de terminal, iar eu m-am întors la chioșcul Hudson News, să-i cumpăr *People* și *New York Times*, și „orice altceva care arată interesant”. Dar mai întâi, am cumpărat *Daily News*.

Poza care îl înfățișa pe Andrew fusese decupată de la talie la cap. Se uita la cineva, iar trăsăturile sale superbe erau aprinse de mânie.

Sub poza lui era o poză de-a mea; de fapt, era o imagine din spate a umărului meu și a părului. Cumva, slavă Cerului, nu îmi surprinseseră fața. Am desfăcut ziarul și am citit în diagonală articolul — o relatare însuflețită a ciorovăielii noastre din lobby. Dar nu mi se pomenea numele. Eram numită „o tânără necunoscută”, conform „sursei de informații de la hotel”. Articolul mai avea o poză: Andrew în timp ce se îndepărta, cu mâinile în buzunare. Autorul specula *cine* avea îndrăzneala să-l respingă pe Andrew Gage și ce însemna asta din perspectiva relației sale cu „superba Lauren Battle, din Dallas”. Fotografia ei, micuță, trona în partea de jos a paginii.

Am privit iar fotografia lui Andrew și am remarcat un lucru pe care nu-l văzusem atunci: suferință. M-am gândit la tot ce spusese înainte să-l fac cu ou și cu oțet. Se gândise la mine luni de zile, de când ne întâlniserăm, încă de la faza cu bicicleta. Și îi scrisese lui Georgie despre mine, iar ea știa cine sunt, și mama lui se simțea amenințată de mine.

În tot acest timp, îl înțelesesem greșit.

Douăzeci și patru

Megan își pune judecata la îndoială

— Știți cu toții că nu prea mă pricep la discursuri, însă vreau să spun că am o veste mare și mă bucur s-o pot împărtăși cu voi, a spus tata ținând în mână un pahar cu vin roșu.

Era vineri seara, cu o zi înaintea petrecerii noastre, iar mama și tata organizaseră o cină în familie, ca să sărbătorească vânzarea fermei. Contractele fuseseră semnate, cerneala se uscaseră pe hârtie. Ceea ce începuse ca o discuție cu câteva luni în urmă, la Centrul Nasher, se transformase în realitate. Părinții mei îl invitară pe Hank să ni se alăture.

— Lucy... a continuat tata, întorcându-se spre mama. Nu m-aș fi descurcat fără tine și nici n-aș fi vrut.

Mama i-a zâmbit.

— Fetelor, probabil că se va termina cu afacerea cu vite de la Aberdeen și cu numele McKnight, însă ele vor face mereu parte din identitatea voastră. Vă trageți dintr-o familie grozavă, o familie care a reușit foarte multe cu foarte puțin și a construit ceva care a dăinuit o sută cincizeci de ani. Nu vă uitați originile, ce reprezentați, și să știți că sunteți capabile de lucruri mărețe.

— Nu vom uita, am spus eu, iar Julia a încuviințat.

— Hank — tata s-a întors spre singurul nostru musafir —, sunt bucuros că ești alături de noi în seara asta...

Dacă zborul de la New York la Dallas semănase cu orele de după o înfrângere într-un meci de fotbal, cele două săptămâni petrecute acasă fuseseră ca un campionat național. Nu doar că vânzarea fermei Aberdeen se finalizase cu o căruță de bani în cont, dar Hank ne spusese că avansul pentru toate cele douăzeci și cinci de parcele supradimensionate fusese plătit deja — terenul se vânduse peste noapte. Pentru prima dată în viața lor, părinții mei urmau să nu mai aibă datorii. Pluteau de ușurare, ca niște dopuri la suprafața apei, relaxați și zâmbitori. Nu-i mai văzusem niciodată așa. Nu știi ce greutate porți până nu o lași jos.

Iar mama puna la punct petrecerea vieții ei. Cum costul nu mai era o problemă, dintr-o sală de mese la un hotel, hotărâse ca petrecerea să aibă loc la Clubul Turtle Creek. Cvartetul devenise o orchestră de cameră, șampania Veuve Clicquot preluase ștafeta de la un „verișor” californian mai puțin important, meniul era mai complicat, iar florarul comandase mii de flori în plus. Această dezvoltare subită a balului McKnight se datora în special faptului că bugetul nu mai avea restricții, iar eu reușeam să vând locuri la mese. Găsisem o organizație numită Refugiul, care se ocupa de violența împotriva femeilor. Doamnele *adorau* ideea asta și, dând telefoane și socializând la petreceri, am vândut o sută de mese de câte șase locuri, iar apoi o sută patruzeci.

Așa că totul era minunat: ferma se vânduse în câteva minute, iar căsnicia părinților mei era salvată. Succesul balului nostru era asigurat, și acum eram la fermă, ascultându-l pe tata, care îi mulțumea prietenului meu atent, deștept și chipeș pentru că făcuse ca toate astea să fie posibile. Ar fi trebuit să mă simt euforică.

Dar nu mă simțeam așa.

Aveam în stomac un nod cât un puc de hochei. Timp de două săptămâni, încercasem să-l ignor, să-l dizolv sau să-l diger. Dar

rămăsese acolo. Mă necăjea ceva important. Și nu era vorba doar despre Andrew Gage, ci și despre sora lui, Georgie.

Îmi plăcea foarte mult Hank și nu-mi venea să cred că m-ar fi mințit. Dar când o întâlnisem pe Georgie Gage, în New York, îmi păruse adorabilă, o persoană cu care mi-ar fi plăcut să fiu prietenă, nici pe departe manipolatoarea nebună pe care o descriesese Hank. Așa că *mă înșelam cu privire la unul dintre ei* — și asta mă irita groaznic. Dar care dintre ei?

— În cinstea lui Hank Waterhouse! Îți mulțumesc mult. Foarte, foarte mult!

Tata a ridicat paharul, și toată lumea i s-a alăturat. Am zâmbit și am râs, iar Hank a rânjit prosteste. Am ciocnit, dar tot simțeam pucul ăla de hochei.

— Vrem discurs! a cerut mama și a lovit cu furculița în pahar. Eu și Julia am râs, iar Hank s-a ridicat.

— Păi, totul i se datorează lui Megan.

Hank s-a întors spre mine, cu ochi iubitori.

— Am știut, din prima clipă în care ți-am văzut fotografia, că mă așteaptă ceva bun. Și să mă aflu aici, să particip la toate astea... nimic nu s-ar fi întâmplat fără tine.

— Bună dimineața, frumoaso! a spus Hank și m-a sărutat.

Eram dezbrăcați, sub cuverturi, unde era cald și bine, iar noi ne simțeam relaxați.

— Vrei cafea?

— Mănânci, calule, ovăz?

A zâmbit auzind gluma mea jalnică și a intrat în bucătărie. I-am admirat fundul gol și m-am gândit din nou la cuvintele lui din seara de dinainte — probabil cel mai drăguț lucru pe care mi-l spusese vreodată cineva.

Din prima clipă în care ți-am văzut fotografia...

Am înlemnit.

Când Hank și eu ne întâlniserăm pe verandă, mă întrebase dacă sunt debutantă sau dacă sunt rudă cu o debutantă. Mi-am amintit că îi răspunsesem „ambele”. Și nu știa cum mă cheamă. Făcuserăm cunoștință. Dar, dacă îmi văzuse fotografia, trebuie să fi fost cea din anunț, iar numele meu fusese scris chiar sub ea.

Oare venise anume ca să mă caute în seara aceea?

— Unde pleci?

Hank a apărut în ușă, încă dezbrăcat, aducând două cani cu cafea.

Îmi pusesem deja blugii și îmi legam șireturile.

— Am uitat că am o probă pentru rochie în dimineața asta. Mama mi-a trimis mesaj să-mi amintească.

— Și cafeaua? a întrebat, ridicând una dintre cani.

— Îmi cumpăr de undeva, am spus și am intrat în living.

— Ne vedem diseară?

— Sigur.

Am urcat în mașină și am pornit motorul. Temându-mă să nu fiu văzută de la fereastră, am condus câteva străzi și am parcat pe o alee liniștită, sub un ulm. Tremuram.

Megan, calmează-te! Ești paranoică. Trebuie să existe o explicație rezonabilă pentru ce a spus Hank. Doar că nu-mi venea niciuna în minte. Și nici nu-l puteam întreba direct.

Dar exista o persoană cu care puteam discuta. Avea să fie ciudat, însă groaza care mă apăsa nu avea să dispară până când nu rezolvam situația.

— Georgie? Bună. Sunt Megan McKnight.

— Doamne! Bună!

— Ai un minut? am întrebat.

— Sigur. Ce mai faci?

— Bine... cred.

— Știi că ai apărut în ziarul local?

— Da, a fost straniu.

— Vreun efect în Texas?

— Nu, încă nu, sau n-am aflat eu nimic. Dar acolo?

— Mama s-a crizat, la fel și Lauren.

Păi, dac-ar ști omul ce-o păți, dinainte s-ar feri.

— Eu și Andrew discutam despre sora mea, Julia, și lucrurile au scăpat de sub control. Nu știu de ce și-au imaginat că era o ceartă între îndrăgostiți...

— Aha, a spus Georgie, fără să pară convinsă.

Știam că nu mă crede, însă nu o sunasem ca să discutăm despre asta. M-am pregătit să-i pun întrebarea dificilă.

— Uite, Georgie, te-am sunat pentru că... sunt convinsă că nu știi, dar am o relație cu Hank Waterhouse... de câteva luni.

A urmat o tăcere stânjenită, chinuitoare. Deloc în largul meu, am încercat s-o destram.

— Știu că Andrew și Hank au avut neînțelegeri și că poate... și tu ești implicată în ele. Acum s-a întâmplat ceva, așa că încep să cred că poate nu știu adevărul. Speram să mă poți ajuta cu... versiunea ta.

O altă pauză chinuitoare, apoi a oftat.

— Îmi pare rău. Era ultimul lucru pe care mă așteptam să-l aud de la tine. Firește că Andrew nu mi-ăr fi spus niciodată că te vezi cu Hank, a răspuns Georgie, într-un târziu.

A inspirat adânc.

— Detest să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, am spus.

— Nu, e OK. Îți povestesc. L-am cunoscut de Ziua Recunoștinței, în primul lui an la Harvard — era coleg de cameră cu Andrew și a venit în casa noastră de pe Martha's Vineyard. Aveam șaisprezece ani.

— Da, am spus, bifând în minte prima căsuță.

— M-am îndrăgostit de el în primele cinci minute, a continuat Georgie. Ca toată lumea, de altfel. Niciunul dintre noi nu

mai întâlnise un tip atât de chipeș, de fermecător, de manierat și de amuzant. Era perfect. Dar m-am îndrăgostit de el, știi tu, în sensul celălalt. Și în acel prim weekend, când s-a întors la Boston, avea numărul meu de telefon.

— Continuă.

— În ziua următoare, luni, mi-a trimis un mesaj. Tot ce mi-a spus a fost: *Am o problemă*. Și m-a surprins, așa că i-am răspuns: *Ce s-a întâmplat?* Iar el mi-a scris: *Mă gândesc...*

— ...*mereu la tine*, am spus amândouă, la unison.

Cuvintele ei — *acele* cuvinte — m-au ținut în scaunul mașinii.

— Așa că m-am topit. Toată luna următoare ne-am scris mesaje permanent, și uneori mă suna noaptea târziu. Apoi a petrecut vacanța de Crăciun la noi. Ne-am culcat împreună în prima seară și în fiecare seară după aia. Mă strecuram în camera lui, iar el mă aștepta, și a fost cea mai frumoasă săptămână din viața mea. În primul rând, sexul era extraordinar...

Totul îmi era *atât* de familiar, încât a trebuit să mă pregătesc sufletește pentru restul poveștii.

— Dar, mai mult decât atât, aveam un iubit secret, pasional, iar el... mi-a acaparat viața. Nu sunt mândră de asta, fiindcă ar fi trebuit să am mai multă minte, însă nu mă puteam abține, iar el nu voia să mă abțin. Mi-a spus de la început că mă iubește, că sunt atât de matură, de frumoasă! Parcă eram beată tot timpul. După aia, când s-a întors la școală, a fost o nebunie. M-am dus pe ascuns la Boston și am stat la un hotel câteva weekenduri. I-a spus lui Andrew că face voluntariat. Iar vara următoare a venit la noi acasă și a lucrat pe Martha's Vineyard, și totul a continuat. La fel și toamna următoare, iar apoi, chiar înainte de Crăciunul din al doilea lor an de facultate, am mers la Boston. Am stat la un hotel și... în fine, făceam sex tot timpul.

— Înțeleg.

Era puțin spus. Transpiram și pălisem, iar stomacul îmi tresărea.

— Câteva săptămâni după aia, niște tipi de la Harvard au dat o petrecere, iar Hank le-a arătat... o filmare pe care o făcuse în noaptea anterioară. N-am știut nimic despre asta. Și-a folosit laptopul ca să filmeze. Și...

— Nu ești obligată să-mi spui toate astea, Georgie.

— Dar vreau să-ți povestesc. Și trebuie s-o fac, a spus Georgie apăsât. Habar n-aveam că aveți o relație, iar el e un om rău, așa că trebuie să știi toate astea.

— Bine.

— S-au uitat la filmare, iar el s-a lăudat, spunându-le că se culcă cu bogătașa Americii, plus alte lucruri scârboase despre mine, despre chestiile pe care le făceam pentru el. În orice caz, toate astea au ajuns la urechile lui Andrew.

— Doamne! am șoptit.

— Da. Andrew a vrut să-l omoare.

Îmi închipuiam furia lui Andrew.

— Dar în același timp era îngrijorat pentru mine, pentru felul în care m-ar fi putut afecta toate astea. Nu doar filmarea, ci și faptul că eram îndrăgostită și că aș fi suferit enorm. Fără să-mi spună, Andrew s-a dus acasă și i-a zis totul mamei.

— La naiba!

— Nici n-ai idee. M-a întrebat direct dacă am o relație... sexuală cu el. Îmi citea adevărul pe chip și nu puteam nega, eram atât de îndrăgostită! Apoi, mama... mi-a spus ce știa. Eram îngrozită. Doar nu mi-ar fi făcut asta! Să ne filmeze și după aia să le arate altora filmarea? Nu așa era tipul pe care-l cunoșteam... sau pe care credeam că-l cunosc. A fost oribil. Pe urmă, mama m-a întrebat despre filmare și i-am spus adevărul, că nu știam nimic despre asta. Îi trimiseseam mesaje, da, și chiar câteva poze deocheate, însă în ele fața mea nu se vedea. Citisem despre asemenea lucruri, iar familia mea... Știi cum e. I-am jurat că nu știusem. Și-a dat seama că eram devastată.

— Doamne! Aveai... șaptesprezece ani? L-au pus sub acuzare? A fost arestat?

— Nu...

— Dar te-a filmat fără aprobarea ta, iar pe atunci întreținuse relații sexuale cu tine, o minoră.

— Trebuie să înțelegi niște lucruri despre familia noastră. Mama... Acuzațiile ar fi presupus un proces la tribunal, publicitate negativă. Iar eu eram abia în penultimul an de liceu. Se întâmpla înainte să absolv. S-a gândit că m-ar distruge pentru totdeauna.

— Ce-a făcut?

— Mama și Andrew s-au dus să discute cu el.

— Serios?

Am încercat să-mi imaginez scena.

— Serios. S-au dus la Boston, iar ea i-a cerut lui Hank să se întâlnească la prânz, la hotel. I-a spus că e vorba despre afaceri, iar când a ajuns el acolo, mama și Andrew l-au pus față în față cu avocatul nostru. Hank a pretins că fusese o farsă, dar, după ce avocatul i-a explicat ce infracțiuni comisese și la ce consecințe se putea aștepta, a devenit foarte tăcut.

— Nu îmi vine să cred.

Dar credeam fiecare cuvântul.

— Nici eu n-am putut să cred atunci. Nu reușeam. Am crezut că mi-a picat cerul în cap. Nu mă puteam ridica din pat. Dar Andrew și mama erau hotărâți să pună capăt trășeniei.

— Și l-au pus sub acuzare?

— Nu. Amintește-ți că mama dorea cu disperare să evite scandalul, așa că i-au propus o înțelegere. Fie le vindea laptopul lui, fie aveau să-l dea în judecată.

— Nu înțeleg.

— A fost ideea avocatului. Dacă îi cumpărau laptopul, nu era ca și cum l-ar fi plătit să tacă, fiindcă ar fi cumpărat ceva de el, ceva tangibil.

— Cât i-au oferit?

— Două sute cincizeci de mii.

— Uau! Un sfert de milion pentru un laptop?

— Da, știu, a spus Georgie. L-au obligat să semneze un act în care declara că nu deține copii ale filmării. Și, în final, că urma să părăsească de bunăvoie Harvardul și să nu se mai întoarcă la universitatea asta sau să încerce să fie reprimat acolo și să nu mai contacteze vreodată pe nimeni din familia noastră.

— Ce a făcut?

— Le-a dat laptopul și mama i-a scris un cec.

— Iar el l-a luat, a venit în Texas, s-a înscris la A&M și a intrat în Corps. Ticălosul!

I-au plătit studiile. Mașina, probabil. Și costumele.

— Da.

Să-mi spună toate astea îi fusese dificil. Își trăgea nasul.

— Îmi pare atât de rău, Georgie! Dar mulțumesc că mi-ai spus.

— Sunt bucuroasă că ți-am povestit.

Cumva, mi se păruse mereu prea frumos ca să fie adevărat. Hank era prea perfect. Dar mai era un lucru de lămurit.

— Georgie, de ce nu mi-a zis Andrew nimic din toate astea?

— A, n-ar spune nimănui. E loial și sincer, poate chiar prea loial. Consideră că lucrurile astea țin de intimitatea mea și că depinde doar de mine să le dezvălui. Dacă Andrew are un cusur, cusurul ăsta e că nu-i foarte... sociabil. Îi vine greu să comunice cu oamenii și să-i cunoască. Dar e unul dintre băieții buni.

— Sunt o idioată, am declarat.

Deși nu știam precis de ce, mi-am dat seama că Hank mă jucase pe degete încă de la început. Iar eu mă luasem după el, ca o mangustă care intră într-o gaură de șarpe. Andrew încercase să

mă avertizeze, și încă de câte ori? Dar eu mă crezusem prea deșteaptă, fusesem prea încăpățânată și prea sigură de judecata mea.

— Megan, *fie* ți-a făcut ceva rău?

— Nu sunt sigură, dar am un presentiment.

— Încrede-te în presentimentul ăsta, te rog, a spus Georgie.

Te rog.

Douăzeci și cinci

Megan vine la bal „înarmată”

În cele câteva ore de după discuția cu Georgie, m-am simțit de parcă aș fi ținut în mână o grenadă fără cui. Am ținut-o în cele trei ore în care Margot mi-a aranjat peruca imensă și mi-a cusut rochia. Am ținut grenada asta în mână în timp ce eram cu familia mea, în limuzină. Sigur, voiam s-o arunc, să scap de ea sau măcar să i-o pasez cuiva. Dar cui? Mamei? Găzduia o petrecere cu nouă sute de invitați. Juliei? Se pregătea pentru o seară de întrebări bine-intenționate, însă băgăcioase, cu privire la ce li se întâmplase ei și lui Tyler. Tatei? Tocmai semnase înțelegerea vieții lui și era în al nouălea cer. De ce să-i fac una ca asta? Ar fi fost perfect dacă i-aș fi putut povesti lui Cat, însă nu mai vorbisem cu ea încă de la cearta din vestiar. Nu aveam altă soluție decât să țin grenada la mine. Mă simțeam neliniștită și agitată, îngrijorată că o s-o scap sau că o să explodeze în timpul petrecerii.

Eram sigură că Hank mă luase la ochi. Dar de ce? Nu eram cea mai sexy debutantă. Nici cea mai bogată. Mă îndoiam că ne filmase făcând sex, fiindcă asta nu avea potențial de scandal — pe cine ar fi interesat așa ceva? Nu, trebuia să fie vorba despre

afacerea cu pământul, însă nu mi se părea nimic suspect la ea. Noi îl convinseserăm să se implice, el executase schițele pe baza specificațiilor — așa că unde era clenciul? Știind că urma să-l văd la petrecere, stomacul mi se strângea ghem. Ce să-i spun? Avea să simtă că e ceva în neregulă? Măcar nu era partenerul meu la petrecere. Mama și mătușa Camille se înțeleaseră mai devreme ca fratele lui Abby, Simon, să o însoțească pe Julia la petrecerea lui Abby, și pe mine, la a mea.

Din fericire, toată neliniștea acumulată cu privire la nereușita petrecerii noastre s-a evaporat când i-am aruncat o primă privire „Balului mascat venețian” organizat de mama. Piațeta de la intrarea Clubului Turtle Creek fusese transformată în Piața San Marco, pe la 1760. Luminată de torțe și lămpi aprinse, era misterioasă; o lume fantastică, în parte târg stradal, parte spectacol de magie, cu jongleri, un flașnetar cu o maimuțică, contorsioniste, înghițitori de flăcări și artiști de toate felurile, cu toții tururind în italiană către oaspeții uimiți. În timp ce musafirii înaintau prin mulțime spre ușile masive, hoții de buzunare îi jumuleau și apoi îi uimeau restituindu-le bijuteriile, ceasurile și portofelele șterpelite, scuturând din deget și atenționându-i să se păzească mai bine.

În interiorul sălii de bal în stil sudist, o orchestră de cameră cânta muzică de epocă. Pereți de piatră încadrau balconul și fresce de un roz aprins — reprezentând îngerași grăsuți, dezbrăcați, care suflau în trompete — decorau tavanul boltit. Aici, lumina provenea de la un candelabru cu lumânări adevărate, atârând din tavan. Sute de lumini pâlpâitoare se reflectau în măștile imense care se răsuceau și se contorsionau, suspendate de tavan.

Afară, invitații coborau din verandă și străbăteau o străduță pietruită, peste care se lăsase ceața, către un doc cu bărci, unde se legănavu trei gondole lungi, pe Turtle Creek. De acolo, porneau

câte doi, patru sau șase, sub păături groase, în timp ce gondolierii cântau romanze și vâsleau pe apa întunecată, verzuie — o copie fidelă a Lagunei venețiene. Treceau pe sub un podeț de piatră arcuit, recreat încât să semene cu vărul său italian, iar la întoarcere, vedeau luna. Nu era reală, însă așa părea.

Din clipa în care ajungeai acolo, erai transportat în urmă cu trei sute cincizeci de ani. Și ce dacă mama depășise bugetul? Vându-serăm ferma și, curând, urma să vindem și vacile. Era suficient ca să ne șteargă datoriile și să ne ofere un venit consistent.

Firește că toată lumea purta costume extravagante, iar Margot se întrecuse pe sine. Inspirată de portretele lui Tițian, ne îmbrăcase ca pe o familie ducală. Tata purta o redingotă de culoarea marmeladei de portocale, peste o cămașă țesută, maronie, cu brăcinari și cizme înalte și o pălărie mică, neagră. Purta și mască. Mama și Julia purtau peruci înalte, de epocă, și aveau un machiaj spectaculos. Margot o îmbrăcase pe mama într-o rochie de catifea albastră, cu mâneci întregi, care avea un pieptar de in de culoarea fildeșului. Maska ei tip lornietă se asorta cu rochia și era decorată cu o pană. Julia și eu eram ficele nevinovate. Pentru Julia, alesese un brocart greu în nuanța coniacului, cu un șal azuriu, iar pentru mine, o mătase simplă de culoarea smaraldului, încrustată cu mii și mii de mărgele de sticlă de un galben palid. Ambele rochii erau fără umeri, cu un corset strâmt peste o fustă largă. Maska Juliei, care-i acoperea ochii și nasul, era maronie cu auriu și avea un trandafir într-o parte. A mea, ceva mai lată, era din dantelă aurie filigranată, în formă de fluture. Toate materialele erau îndrăznețe și luminoase, iar noi străluceam unii lângă alții și ne întâmpinam musafirii, care stăteau la coadă.

În final, numărul invitaților a depășit nouă sute, așa că Simon, Julia, mama, tata și eu ne-am petrecut două ore întâmpinându-i. Toți purtau măști — unele mici, prin care chipurile se zăreau

ușor, altele mai mari și mai elaborate. Unii invitați aveau măști care le acopereau capetele. Deseori, nu îi recunoșteam înainte să și le dea jos, de obicei strigând „Ghici cine-i?”. Mătușa Camille și unchiul Dan purtau măști superbe, în formă de capete de bufniță și de vultur. Sydney, însoțită de Hunter, alesese o lornietă simplă, iar el, masca Fantomei de la Operă — o alegere previzibilă și jalnică. Ann Foster a venit singură, purtând o rochie clasică, simplă, albastru-închis, și o mască bătută cu perle. Ashley Numărul Doi și Stephen Cromwell au sosit și ei, apoi Abby și partenerul ei — ea purta o mască de carnaval, cu pene, și el, una de măscărici de commedia dell'arte.

Și mai distractiv decât să le văd pe celelalte debutante a fost să mă întâlnesc cu personalul de la fermă și cu echipa mea de fotbal, ferchezuiți cu toții. Silvio și soția lui au venit îmbrăcați ca niște crescători de vite europeni, iar Cat și sora ei, împreună cu părinții lor, au fost și ei prezenți, în costume regale spaniole. Firește că i-am complimentat, fiindcă sigur cheltuiseră mulți bani pe costume, și-mi dădeam seama că extravaganța balului îi șoca.

— Nu credeam că vei veni, i-am spus lui Cat, dar mă bucur mult că ești aici.

A fost ușor stânjenitor, dar n-am avut timp să-mi trag suflul. Au mai trecut câteva cupluri, iar când am ridicat privirea, mă așteptau un lup și o pisică.

— Surpriză! a strigat Ashley Numărul Unu, ridicându-și pe frunte masca de pisicuță cu mustăți. Ți-am adus ceva.

A arătat spre lupul de lângă ea, și am știut că era Hank.

Și-a ridicat masca.

— Arăți... superb, a zâmbit el larg.

— Mulțumesc.

Mi-am păstrat calmul, sperând ca vocea să nu mă trădeze.

S-a aplecat să mă sărute pe obraz.

— Vino să mă cauți mai târziu, în pădure, a mârâit Hank provocator.

Știind ce-i făcuse lui Georgie, m-au trecut fiorii. Voiam să fug la baie și să-mi șterg energic obrazul. Dar m-am mulțumit să chicotesc.

— Să vă distrați! le-am urat eu.

S-au îndepărtat, iar el s-a apropiat de mama și i-a strâns tatei mâna. M-am întrebat cum să-l evit întreaga seară.

Au trecut cupluri după cupluri. M-am gândit că nu se mai sfârșea. Când au început să apară străini, au sosit, în sfârșit, Lauren și partenerul ei. Ea purta o rochie de mătase turcoaz și o mască pentru ochi asortată, bătută cu pietre prețioase, dar și o podoabă pentru cap din pene de păun. Avea un evantai asortat.

— Sunt atât de încântată să fiu aici! a spus ea monoton.

A întins mâna. Ne-am salutat scurt, dar mi-am dat seama că și-ar fi dorit să-mi scoată ochii. Niciuna dintre noi nu a menționat articolul sau fotografiile din *Daily News*.

M-am îmbărbătat ca să-l întâmpin pe Andrew, dar când partenerul lui Lauren și-a ridicat masca de Guy Fawkes, am fost șocată să-l descopăr pe Zach. Capul Juliei s-a întors în direcția lui. Niciuna dintre noi nu-l mai văzuse de la arestarea ei.

— Zach! Bună, am salutat eu.

El s-a uitat la Julia.

— Sper că e-n regulă că am venit, a spus el neliniștit.

Și-a lăsat capul în pământ.

— Pentru Dumnezeu, Zach! s-a răstit Lauren. *Bineînțeles* că e OK.

A bătut din picior și l-a tras după ea.

A urmat dansul obligatoriu cu Simon, apoi am dansat cu tata. De partea cealaltă a sălii l-am văzut pe Hank căutându-mă din

priviri. Nu voiam să fiu găsită, dar e dificil să dispari de la propria petrecere, așa că am continuat să mă mișc. Cat m-a găsit la bar.

— Salut, a spus ea.

— Salut.

— Petrecerea ta e superbă.

— Mersi. Dar să știi că nu-i chiar a mea. E a *mamei*.

Chiar atunci, un înghițitor de flăcări a luat o dușcă dintr-o sticlă și a scuipat foc în aer.

— Toate astea nu mă reprezintă, am adăugat.

— Deloc, a fost de acord Cat. Uite, îmi pare foarte rău pentru ce am spus. Știu că debutul contează foarte mult pentru mama ta. Maică-mea a fost de-a dreptul maniacă înainte de petrecerea mea de *quinzeañera*.

— Mersi. N-o să mă mărit în veci! am spus. Și ai avut dreptate. Am neglijat prietenia noastră și îmi pare rău. Ce pot să fac ca să ne împăcăm?

— Să mă îmbrățișezi.

Am îmbrățișat-o îndelung.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva oribil, mi-a spus Cat.

— Ce?

— Mama are vreo patru pungi în poșetă, ca să ia mâncare la pachet.

Am izbucnit în râs și ne-am sprijinit una de cealaltă, până ne-am revenit.

Ușile s-au deschis și zeci de ospătari au adus mâncarea: porci întregi rumeniți, bibilici și lupi-de-mare, mămăligă cu gorgonzola, salată de smochine cu arugula, stropită cu ulei de măsline și suc de lămâie proaspăt. Băuturile erau Prosecco, vin Soave alb și vin Valpolicella roșu, bere Peroni scoasă din butoaie de lemn și servită în halbe brumate, cu un bețișor de scorțișoară. La desert aveam tarte cu fructe, cu mure și afine, servite cu frișcă, pudrate

cu cacao crud, și bucăți mari de tiramisu cu pișcoturi făcute de mână și înmuiate în espresso. Odată cu servirea desertului, a venit timpul să mă adresez invitaților, și m-am apropiat de microfon.

— Bun-venit și bună seara tuturor! Mulțumesc mult că ați venit. Mai întâi, aș vrea să-i mulțumesc mamei. E o petrecere extraordinară și sunt copleșită de tot ce a reușit.

Mulțimea a aplaudat și a fluierat, iar mama a făcut o mică reverență.

— Dacă ar fi fost după mine, am fi desfăcut un butoi cu bere pe un stadion.

Asta a stârnit o rafală de râs.

— Dar mă îndoiesc că v-aș fi putut convinge să scoateți cinci sutare de persoană pentru un pahar roșu, de unică folosință, și o porție de grătar, indiferent cât de bun ar fi.

Alte râsete.

— Și mai vreau să-i mulțumesc tatei pentru că... e tatăl meu. Te iubesc mult.

Au răsunat exclamații emoționate.

— Vreau să-i mulțumesc și surorii mele, Julia, fiindcă mă iubește necondiționat și e singura persoană care mă înțelege în întregime — ceea ce nu-i lucru ușor.

Julia a zâmbit și a făcut cu mâna.

— Dar vreau să-i mulțumesc mai ales fiindcă m-a inspirat să organizăm evenimentului din seara aceasta în onoarea Refugiului, un adăpost și un centru de consiliere pentru femeile care au supraviețuit violenței domestice. Trebuie să recunosc că nu știam multe despre Refugiu și despre această problemă, cu o lună în urmă, însă am aflat cine sunt și ce fac, iar faptul că am și eu o contribuție mică mi-a schimbat viața pentru totdeauna. Vreau să vă mulțumesc acum tuturor pentru că ați contribuit financiar pentru a le ajuta pe femeile care au nevoie de ajutor. E o onoare

să anunț că am strâns peste patru sute șaizeci și cinci de mii de dolari!

Mulțimea a izbucnit în urale, însă nu terminasem de vorbit, și am așteptat să se liniștească.

— Sunt mândră că am ajutat la strângerea acestei sume, dar, sincer, cred că pot face mai mult. Julia și eu am strâns cincizeci și șase de rochii de firmă și de cocktail, purtate o singură dată. Așa că am rugat-o pe stilista noastră, Margot, să organizeze o licitație și ne donăm garderoba pentru a strânge fonduri suplimentare în vederea construirii unei noi case de adăpost pentru Refugiu. Aș dori să le invit și pe celelalte debutante Bluebonnet să facă la fel. Practic, vă cer rochia de pe voi. Dar după petrecere, evident!

Abby a fost prima care s-a ridicat, fluturând o mână în aer.

— Eu mă bag! Îți dau toate rochiile mele!

Apoi s-au ridicat Sydney și Ashley Numărul Unu, strigând:

— Și eu!

Nu mă așteptasem să primesc răspunsuri pe loc, însă mulțimea era în delir. S-a ridicat și mama lui Sydney, apoi i s-au alăturat mama și mătușa Camille, iar pe urmă totul s-a învâlmășit. Lauren și Ashley Numărul Doi s-au ridicat și ele, într-un târziu, însă era evident că fără tragere de inimă. În câteva minute, ni s-au promis mai multe rochii decât puteam număra, iar mica noastră idee înflorise, devenind o nouă sursă de donații.

— Vă mulțumesc din suflet! am spus, când mulțimea s-a liniștit. Acum aș dori să v-o prezint pe Maggie Copeland, directoarea Refugiului, care ne va spune câteva cuvinte, în timp ce eu mă duc să văd de unde pot închiria un depozit. Maggie, ai cuvântul.

Am făcut semn spre masa noastră, iar Maggie Copeland s-a ridicat. Avea între patruzeci și cincizeci de ani și s-a dovedit a fi o prietenă apropiată de-a mătușii Camille. I-am dat microfonul și am pășit la o parte.

Stând la câțiva metri distanță, câtă vreme Maggie a vorbit entuziasmată despre cum plănuia să folosească fondurile, zâmbeam, dar simțeam că mă voi sparge și voi cădea la podea. Am scanat sala. Mama, tata și Julia erau așezați alături de mătușa Camille și de unchiul Dan la o masă, fără să aibă idee despre impasul în care mă aflam. În spate, am remarcat un bărbat neînsoțit. Purta o mască elaborată, superbă, care reprezenta chipul unui cal și probabil că ajunsese mai târziu, fiindcă mi-aș fi amintit de ea. Hank și Ashley erau la o masă pentru șase persoane, alături de două cupluri pe care nu le-am recunoscut. Masca lui Hank era pe masă, iar el mi-a făcut cu ochiul. Am zâmbit chinuit. Până acum rezistasem, dar nu eram sigură că aș fi fost capabilă să mă descurc, dacă rămâneam singuri. Trebuia să rezist pe baricade până la finalul petrecerii.

Maggie a terminat de vorbit și am luat din nou microfonul.

— Mulțumesc, Maggie, și vă mulțumesc din nou tuturor pentru că v-ați implicat!

Am mers printre mese salutând, întrebându-i dacă le place mâncarea, asigurându-mă că erau cu toții mulțumiți. Stoarsă, am ajuns la bar, unde m-am trezit lângă Ann Foster. Am comandat un Pellegrino cu gheață și cu suc de limetă din belșug. Ann mi-a vorbit:

— A fost impresionant, Megan, felul în care ai transformat situația Juliei într-un atu, cum te-ai descurcat. Nu mi-aș fi putut imagina un rezultat mai bun. Ar trebui să fii mândră de tine.

— Mulțumesc. Să strâng toți acești bani, să le ajut pe aceste femei m-a făcut să mă simt... utilă, aproape matură, așa cum nu m-am mai simțit până acum.

— Ți-am spus că debutul nu înseamnă doar petreceri și întâlniri. Ann s-a uitat la Hank.

— Deși am auzit că partea cu întâlnirile nu stagnează nici ea.

Atunci mi-a venit o idee. Ann Foster era cea care aproba partenerii oficiali.

— Ann, cum a ajuns Hank Waterhouse să fie însoțitor anul ăsta?

— Hank? A fost recomandat de un membru al Clubului Blue-bonnet, Sam Lanham.

— Sam Lanham, președintele companiei XT Energy?

A părut surprinsă că știam cine era. A făcut semn spre Hank, care se așezase la o masă, lângă câțiva bărbați mascați. Unul avea părul cărunt.

— Da. Acolo e, cu Hank. A recomandat mulți însoțitori de-a lungul timpului, și mereu a mers bine.

Am înțepenit.

— Da.

Ann a remarcat schimbarea.

— Megan, s-a întâmplat ceva?

— Da, am spus printre dinți. S-a întâmplat ceva foarte grav. Te rog să mă scuzi.

Mi-am îndreptat peruca și am mers apăsător spre masa lui Hank. Tocmai povestea ceva, fermecându-i pe Sam Lanham și pe ceilalți invitați. Când am dat cu pumnul în masă, au zăngănit farfuriile.

— Nenorocitul! Cum îndrăznești să vii aici, la petrecerea mea, invitat al familiei mele, și să te prefaci?

Hank, la fel de zguduit ca vesela de pe masă, m-a privit. Ann Foster venea în urma mea, nedumerită.

— Megan? a întrebat ea.

M-am aplecat spre Hank.

— XT Energy! Ți sună cunoscut?

I-am privit pe ceilalți bărbați din jurul mesei. Pe lângă Sam, ceilalți doi erau foști jucători de fotbal american, mătăhăloși, genul de oameni care gravitează în jurul afacerilor cu surse de energie, încheind înțelegeri de milioane și împăunându-se.

Hank s-a uitat în jur, la sala plină de oameni care se distrau. S-a ridicat și m-a luat de braț.

— Hai să discutăm afară, a șoptit.

— De ce? Ca să poți minți iar?

— Megan, chiar vrei să faci o scenă aici?

Oamenii începeau să se uite la noi.

— De ce nu?

Tata se îndrepta spre noi, cu mama după el. Părea îngrozită. Să vezi cum avea să se simtă după ce auzea și restul! S-au ridicat și mătușa Camille, și unchiul Dan, cu chipurile îngrijorate.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? a întrebat mama. Îmi pare foarte rău, le-a spus ea lui Hank și celorlalți.

Ann se mulțumea să privească.

— Nu-ți cere scuze față de el! am țipat eu.

Acum, toți ochii din încăpere erau ațintiți asupra noastră.

— Megan! a exclamat mama.

— Nu lucrează în domeniul imobiliar! Lucrează pentru XT Energy!

— E adevărat, Hank? a întrebat tata.

— Mă tem că da, a confirmat Hank.

— Nu pricep, a spus Ann, privind când la Hank, când la Sam Lanham.

Hank s-a ridicat și a făcut un pas în dreapta.

— Pot explica.

Tata s-a apropiat de el, aținându-i calea.

— Există sau nu un dezvoltator imobiliar?

Am simțit că mama își duce o mână la gură.

— Aștept un răspuns, Hank, a cerut tata, de data asta cu voce gravă și amenințătoare.

În sală se lăsase tăcerea.

— Într-un fel.

— Dar schițele, parcelele, restricțiile? a întrebat tata.

— Există o clauză în contract, a spus Hank. Dacă deținătorii parcelelor sunt de acord, pot schimba granițele și restricțiile.

— Eu dețin șase parcele, a precizat Sam.

— Patru, a anunțat un tip mai tânăr, rânjind.

— Și eu am una, a spus ultimul.

Silvio, unchiul Dan și Simon ajunseseră și ei la fața locului. Chiar și Hunter, dragul de el, era cu ei, gata să-l susțină pe tata.

— Ne-ai spus că e pentru a ne proteja. Că trebuie să fie unanimitate.

— *Este* unanimitate, a explicat Hank. XT Energy, angajații săi și membrii consiliului de directori dețin toate parcelele. Și toți sunt de acord că nu doresc să construiască nicio casă.

— Dumnezeu mare! a exclamat mama.

Nu mai era nimic de adăugat.

— Nenorocitul! a spus tata. Poți să-ți iei adio de la înțelegerea asta.

Bărbații de la masă s-au ridicat. Sam Lanham, cel mai în vârstă, și-a scos masca.

— Prea târziu, Angus. Hârtiile au fost semnate și ți-ai primit banii.

Tata l-a privit urât.

— Te dau în judecată! l-a amenințat pe Sam.

— O să pierzi, i s-a răspuns.

Cum putea să fie atât de calm? Aberdeen, ferma mea, ferma familiei mele, care fusese activă mai bine de un secol, urma să fie ruptă în bucăți și distrusă, exact ca petrecerea mea.

L-am privit pe Hank.

— N-ai fost niciodată interesat de mine, nu-i așa? Tot ce voiai era să închei târgul ăsta.

— Îmi pare rău, Megan, sincer. Au fost doar afaceri.

— Dar de ce eu? De ce nu Julia? E mult mai frumoasă.

A ridicat din umeri.

— Tocmai de-aia. M-am gândit că va fi mai ușor cu tine.

Tata l-a apucat de ceafă, l-a ridicat în aer și a înălțat pumnul.

— Fă-o și te dau în judecată! a amenințat Hank.

Tata s-a oprit. A privit în jur. Erau de față vreo nouă sute de martori, iar Hank nu făcuse nimic ilegal. A mijit ochii. Se gândea.

— Dă-mă *pe mine* în judecată, nesimțitule! am strigat, administrând lovitura plănuită de tata.

L-am pocnit cu toată puterea, drept între ochi. Am simțit cum cartilajul nasului i se rupe, și i-a dat sângele pe nas. Peruca mi-a zburat de pe cap la impact și din pumn până în umăr m-a străbătut o durere cumplită.

S-a dezlănțuit iadul când toți petroliștii au tăbărât pe tata. El s-a ferit de un pumn și l-a lovit pe Sam în față, apoi a încasat-o de la un tip mai tânăr. Silvio, unchiul Dan, Simon, chiar și Hunter s-au aruncat în învălmășeală. Era o încăierare clasică de bodegă, parcă desprinsă dintr-un western vechi. S-au alăturat bărbați de ambele tabere și au început să zboare scaunele și mesele. Unele doamne au fugit spre ieșire, iar altele și-au scos telefoanele ca să filmeze. Mi-am încleștat pumnul învinețit și am privit.

Seara era distrusă. Sala aproape se golise. Cei care rămăseseră erau învinețiți și însângerați, cu costumele sfâșiate și măștile rupte — prietenii și rudele noastre. Ann dispăruse. Hank plecase de mult, probabil la spital, să i se îngrijească nasul. Mi-am vârât

mâna într-o frapieră plină cu apă rece ca gheața. Tata ținea un prosop plin cu gheață lipit de obraz.

— Îmi pare rău, mami, am spus. Am încercat să am răbdare.

— E-n regulă, draga mea, a spus ea privind în jur, dar fără să vadă nimic.

— Lucy, vrei să dansăm? a întrebat-o tata.

— Angus, te rog!

— Ce naiba, doar am plătit formația! Și încă n-am dansat cu soția mea.

— Dansez eu cu tine, am spus și mi-am scos mâna din frapieră, uscând-o cu un șervețel. Dar să schimbăm atmosfera.

M-am îndreptat spre muzicieni, care așteptau stânjeniți un semn de la noi.

— Hei, aveți chef să înveseliți lumea? am întrebat.

Șeful formației s-a înviorat.

— Clar!

— OK. Hai, cântați ceva săltăreț.

Am mers la bar.

— Aveți cumva bere Tecate?

Barmanul a scos dopul unei sticle cu gâtul lung și mi-a întins-o. Am stors o limetă în ea și am luat o înghițitură zdravănă, apoi încă una.

— Mai puneți câteva la gheață, vă rog.

— Sigur, domnișoară.

Am mai luat două beri și o mână de limete și m-am întors la masă, în timp ce formația — o orchestră de cameră — a scârțâit primele acorduri din „La zid cu tine, mamă din prerie”. Perfect! I-am întins tatei mâna mea teafără și ne-am îndreptat spre ring.

Ni s-au alăturat Simon și Julia. Și apoi, cam fără chef, mama și Hunter. Pentru următoarele câteva ore, am uitat de dezastru.

Am băut bere și am mâncat carne rece de porc, am râs, am dansat, ne-am îmbrățișat și am plâns, și apoi am râs iar. Cei care au rămas încă jură că a fost petrecerea anului, dacă nu chiar a deceniului.

Douăzeci și șase

Megan îi înfruntă de una singură pe magnații petrolului

Din nefericire, și mâine este o zi — sau, mai precis, și după-amiaza de după a fost o altă zi, fiindcă nu m-am dat jos din pat decât la ora două. După toată nebunia, un doctor de la secția de Urgențe a spitalului Parkland mi-a pus mâna în ghips, la patru dimineața. Aveam o fractură de boxer, o fisură transversală a metacarpianului numărul cinci.

— E a treia pe seara asta, mi-a spus doctorul. Dar sunteți primul pacient care poartă rochie de bal.

I-am găsit pe mama, pe tata și pe Julia, mahmuri, în jurul mesei din bucătărie, bând cafea și confruntându-se cu realitatea dură a situației noastre. XT Energy deținea acum ferma și plănuia să o exploateze. Eram bogați, dar pierduserăm multe. Hank Waterhouse ne trăsese în piept și firma pentru care lucra putea fi mândră de el. *Probabil că acum nu mai e doar un nenorocit de angajat junior*, mi-am spus, fără pic de umor.

Mi-am turnat cafea și m-am așezat.

— Nu pot să cred că din cauza mea ni s-a întâmplat asta.

— Megan, a spus tata, ferma asta și orice târg făcut pe seama ei cad în răspunderea mea. Hank ne-a păcălit pe toți, inclusiv pe mine.

— Mi-aș dori să nu fi insistat atât, a zis mama. Am vrut mult să fie bine, însă nu așa.

Tati s-a întins s-o ia de mână.

— Niciodată așa.

— Știu, a spus tata.

A sunat la ușă. Julia s-a dus să deschidă și a reapărut în bucătărie, cu ochii mari.

— Ăăă, Megan, Andrew Gage a venit să te vadă.

— Aici?

— E în hol.

Mama, tata și Julia m-au privit.

— Nu știu de ce a venit.

Nu le spusesem nimic despre confruntarea mea cu Andrew din Hotelul Plaza, nici măcar Juliei. Ce să le fi spus? *Hei, v-am zis că Andrew Gage e îndrăgostit de mine în secret, de la primul bal, și că a încercat să-mi spună mereu că Hank e un om rău, însă eu l-am ignorat?*

— Bună, Andrew.

— Scuze că am dat buzna, dar voiam să-ți vorbesc personal.

— Da. Vrei să stai jos?

Am făcut semn spre living.

— Ce spui dacă ne-am plimba? a sugerat.

— Crezi că sunt fotografi afară? am întrebat, tachinându-l.

— Eu, unul, nu i-am chemat.

— Nici eu.

Am coborât scările din față. Am străbătut aleea, ne-am îndreptat spre hambar, apoi am pornit pe pajiște, fără vreo țință anume, îndepărtându-ne de casă. Era o după-amiază clasică de decembrie, răcoroasă, dar însorită. Am iuțit constant pasul, până

am ajuns dincolo de hambare. Niciunul dintre noi nu vorbea, dar era o tăcere plăcută.

— Ai dat o lovitură zdravănă, a comentat el, într-un târziu.
M-am oprit.

— Erai acolo?

A încuviințat.

— A, masca aia de cal! Tu erai.

A dat iar din cap.

— Georgie m-a sunat după ce ați vorbit la telefon. Când a spus că te gândești că Hank ți-a făcut rău, a... a trebuit să vin.

Cuvintele lui mi-au făcut stomacul să tresară.

— Ai venit ca să mă protejezi? am întrebat.

— Megan McKnight, n-ai nevoie să te protejeze nimeni. Dar eram îngrijorat.

Luni de zile îi tăiasem macaroana, iar el încă mă apăra. Eram încântată.

— Andrew, îmi pare foarte rău. Nu te-am ascultat. Ai încercat să mă avertizezi în privința lui Hank și te-am ignorat. Toate lucrurile alea pe care ți le-am spus la New York... Am greșit.

S-a uitat la mine pentru o clipă, apoi a hohotit. La asta nu mă așteptasem.

— Ce-i atât de amuzant?

— Nu e amuzant, a spus el. Doar... exasperant.

— Ce vrei să spui?

— Am venit aici să-mi cer scuze, și tu mi-o iei înainte.

— Să-ți ceri scuze? De ce?

— Pentru întreaga situație. E vina mea și a familiei mele.

Nu pricepeam.

— Noi am știut cine este Hank, ce caracter are, și totuși am tăcut. Mai rău, l-am răsplătit, fiindcă ne-a fost teamă de publicitate negativă, de scandal, de știrbirea reputației noastre. Am fost prea orgolioși. Ar fi trebuit să-l demascăm. Poate că, dacă tata ar

mai fi trăit, ne-am fi descurcat mai bine. Dar asta a ieșit. Am aruncat pisica peste gard și a aterizat în curtea ta și a familiei tale. Îmi pare foarte rău.

Calitatea și sinceritatea scuzelor sale m-au surprins.

— Uau! Te iert. Chiar aici și chiar acum.

— Mulțumesc, a spus.

Ne-am întors spre casă. Tipul ăsta nu era deloc așa cum crezusem. Era cald și sincer, și îi păsa de ceilalți. Îmi plăcea de el.

— Să știi că te invidiez. Nici nu știi de când îmi doresc să-i trag una lui Hank.

— Ce? am întrebat, râzând. Adică n-ai prins ocazia, după ce l-am pus la dispoziția ta?

— Nu! Am încercat, dar eram ocupat cu un alt idiot. Dar trebuie să mărturisesc că nu m-am mai distrat atât de bine de când eram copil. Nu reușesc niciodată să mă bag în așa ceva, fiindcă mereu sunt dat în vileag.

— Trebuie să petreci mai mult timp cu familia mea. Stră-stră-mătușa mea a luptat în Revoluția Mexicană!

— Cu siguranță o moștenești.

A privit peste pășuni.

— E atât de frumos aici! Mare păcat de ce pun la cale tipii de la XT Energy.

I-am făcut cu mâna după ce a scos mașina de pe alee. *Chiar că nu-l cunosc deloc.*

Nu am intrat înapoi în casă după ce a plecat Andrew. M-am plimbat o vreme prin Aberdeen, până când am ajuns la un șopron cu unelte. Cu ani în urmă, după ce mama se plânse suficient de mult și de tare că izbeam ușa garajului cu mingea de fotbal, tata pictase o poartă de fotbal pe o latură a șopronului, ca să exerseze.

Era departe de casă și știa că, indiferent cât zgomot făceam, nu deranjam pe nimeni.

Am găsit o minge veche și am început s-o lovesc de peretele șopronului. Liniile porții erau șterse, dar încă vizibile. Asta mă ajuta să gândesc. Și cu cât gândeam mai mult, cu atât mă înfuriam mai tare. *Nu putem permite ca ferma să fie distrusă!* După încă o jumătate de oră de lovituri, mi-a venit o idee.

Dacă am putea convinge statul Texas să declare ferma Aberdeen monument istoric? Întrebarea mai importantă era dacă asta ar fi împiedicat compania XT să foreze. Nu știam răspunsul, dar cunoșteam pe cineva care-l știa. Și mi-am dat seama că, deși abia părăsise ferma, voiam să-i aud din nou vocea.

— Depinde, mi-a spus Andrew.

Dădusem de el înainte să ajungă la Dallas și fusese de acord să ne vedem la un Starbucks din Highland Park Village. A înțeles imediat unde băteam. Era domeniul lui de activitate. S-a mai gândit puțin.

— Contractele astea sunt întotdeauna vagi. Stipulările nu ar preveni, cu siguranță, forările. Nu în mod direct, însă limbajul este de obicei suficient de ambiguu ca să-i putem amenința cu un proces. Ar putea fi de ajuns ca să se răzgândească.

— Ce să fac?

— Să-i întrebi pe ai tăi dacă sunt pregătiți pentru asta. E riscant și scump și nu există garanții că veți câștiga. S-ar putea să vă folosiți toate resursele și să pierdeți. Am mai văzut cazuri.

— Uite ce, ăsta e domeniul tău și... am nevoie de ajutor.

S-a oprit.

— De la mine?

— Da, am oftat eu. De la tine. Ai putea să mă ajuți să le explic?

— Cu mare plăcere.

Așa că, pentru a doua oară în aceeași zi, Andrew Gage a venit la Aberdeen și ne-am așezat la masa din bucătărie, explicându-le totul mamei și tatei.

— Deci mai întâi obțineți denumirea de monument istoric, a spus Andrew, recapitulând. *Apoi* îi anunțați pe cei de la XT Energy c-o aveți și — aici vine partea importantă — le spuneți că le veți da banii înapoi dacă rup contractul. Și că, în caz contrar, îi dați în judecată.

— De ce să facem așa? a întrebat tata.

— Dacă sunteți agresivi, vor riposta. Lăsați-le o porțiță de scăpare.

Tata a încuviințat, iar Andrew le-a spus pe șleau că era un risc calculat, dar trebuia să fim pregătiți să ne întoarcem la apocalipsa financiară din care tocmai scăpaserăm: datoriile apăsătoare, facturi imense — chiar mai mari, acum — și un viitor incert. Dar am fi primit ferma înapoi.

Andrew și eu am așteptat ca mama și tata să proceseze totul. Îi luaserăm prin surprindere, cu siguranță. Tata, nehotărât, a privit-o pe mama, încercând să-i evalueze hotărârea de a lupta.

— Știi ce zic eu? a intervenit mama, surprinzător de voioasă.

Ne-am întors cu toții spre ea și am așteptat să continue.

— Zic că familia McKnight s-a confruntat cu probleme mai mari decât asta și, dacă rămânem uniți, vom reuși.

— Dar, Lucy, a spus tata, cum rămâne cu facturile și cu datoriile?

— Ce-i cu ele?

— Draga mea, contam pe vânzarea asta să ne scoată la liman. Să avem un viitor mai sigur.

— Da, însă acum știu ceva ce nu știam înainte: îți pasă mai mult de *noi* decât de pământ. Așa că, dacă vrei să lupți, sunt alături de tine până la capăt. În plus, avem suficientă carne de vită în congelator și va mai trece o vreme până să murim de foame.

— Uite, de-asta te iubesc eu, a spus el și s-au sărutat îndelung, apoi el a tras-o mai aproape, la pieptul lui.

Atunci am înțeles cât de mult se iubeau și m-am simțit prost pentru toate momentele în care îmi judecasem aspru mama. În cea mai neagră clipă, ea era mai curajoasă decât noi toți.

— Fetelor?

Tata s-a uitat la mine și la Julia.

— Eu mă bag, am confirmat.

— Și eu, a adăugat Julia.

— Nu va fi ușor.

— Niciun lucru cu adevărat important nu-i ușor, a răspuns mama.

Sediul firmei XT Energy ocupa ultimele trei etaje ale unei clădiri din sticlă și oțel aflată chiar la ieșirea de pe Central Highway, aproape de autostrada Northwest; aceeași clădire în care „lucra” Hank. Din sala de conferințe se vedea mall-ul Northpark și, în depărtare, centrul Dallasului. Condusesem pe lângă ea de multe ori, însă nu mai intrasem acolo înainte de acea după-amiază.

În ultima oră, unchiul Dan prezentase punctul nostru de vedere în fața lui Sam Lanham, care era tăcut și stoic, în fața a patru indivizi la costum și a lui Hank Waterhouse, care stătea bosumflat. Hank încă avea un plasture pe nas și ochii învinețiți. Sam și oamenii lui aveau obraji ridăți și buze crăpate, la fel ca unchiul Dan și ca tata. Mi-am petrecut tot timpul privindu-l pe Hank, care nu îndrăznea să mi se uite în ochi.

Primisem acordul ca ferma Aberdeen să fie numită monument istoric, ceea ce interzicea „modificările materiale”; unchiul le-a zis că eram pregătiți să facem plângere în clipa în care ceva mai mare decât o camionetă intra pe poarta fermei. Dar, dacă voiau să rupă contractul, le dădeam banii înapoi.

— Ținem legătura, a spus Sam și s-a ridicat.

Unchiul Dan a început să strângă actele, iar tata s-a ridicat, împingându-și scaunul la loc. Am rămas așezată la masa de conferințe strălucitoare, înlemnită. *Asta a fost tot?*

— Deci? am întrebat, odată ajunși în lift.

Unchiul Dan părea increzător.

— E greu de zis. Limbajul e destul de clar, însă ei știu la fel de bine ca noi că un proces nu garantează niciodată c-o să câștigi.

Am ajuns în parcare.

— Cât le va lua să decidă? am întrebat.

Unchiul Dan a ridicat din umeri.

— Se vor gândi bine. Vor căuta spațiu de manevră, își vor consulta avocații și vor încerca să-și dea seama dacă avem intenții serioase. Vine vacanța de Crăciun. Poate zece zile. Mai degrabă o lună.

— Ah. Și nu ne rămâne decât să așteptăm?

— Mă tem că da.

Pentru că toți stăteam ca pe jar, săptămânile de după întrevăderea noastră cu cei de la XT Energy au fost groaznice. Nici măcar Crăciunul nu ne-a distras. Julia și eu i-am implorat pe ai noștri să nu ne cumpere cadouri. Nu aveam nevoie de nimic, deja cumpăraserăm prea multe și oricând puteam reintra pe făgașul datoriilor masive.

Ușurați, ai noștri au acceptat și am hotărât să petrecem un Crăciun liniștit, la fermă. Plănuiserăm să pregătim un mic dejun imens și să mergem la o plimbare după-amiază, așa cum făceam când eu și Julia eram mici. Am cedat puțin în privința cadourilor și am lăsat-o pe mama să ne cumpere pijamale asortate de Crăciun — o tradiție de familie. Le-am despachetat în Ajun. Mama ne luase pijamale din flanel roșu, cu oameni de zăpadă și pinguini

dansând. Le-am îmbrăcat, am băut ciocolată caldă cu bezele și apoi ne-am dus la culcare devreme. Julia și eu împărțeam întotdeauna patul în Ajun. Când eram mici, rămâneam treze până târziu, chicotind și vorbind, așteptând să se audă zgomot de copite pe acoperiș. Într-un târziu, tata urca la noi și ne spunea să mergem la culcare, că altfel nu va veni deloc Moșul. În noaptea aia ne-am întins sub cuvertură, față în față, la câțiva centimetri distanță, bucurându-ne de confortul bine cunoscut, de amintirile comune ale Crăciunurilor petrecute la fermă.

— Sunt atât de mândră de tine! a șoptit Julia. Ești foarte curajoasă!

— Nu mă simt așa. Am fost îngrozită tot timpul.

— Să fii curajoasă nu înseamnă că nu-ți este teamă. Înseamnă că te temi, și totuși acționezi.

— Nu pot să cred că n-o să fii alături de mine acolo, săptămâna viitoare, am spus eu. Ar trebui să debutezi anul viitor.

— Hei, dacă merge totul așa cum sper, nu ne vom putea permite anul viitor.

— Așa-i.

Bunica Rose nu ne lăsase chiar atât de mulți bani.

— Dar nu cred că aş face-o, oricum, a spus Julia.

— De ce? Credeam că debutul îți place.

— Mi-a plăcut. Dar cred că lucrurile au mers așa cum trebuie, chiar dacă nu voi păși pe scena aia.

— Te iubesc mult, Julia.

M-am întins și i-am acoperit mâna cu a mea, apoi am strâns-o.

— Și eu te iubesc, Megan.

M-a strâns și ea de mână.

În câteva minute, respirația ei a devenit profundă și a adormit. Cu mult înainte să aterizeze vreun ren pe acoperiș, am adormit și eu.

În dimineața următoare, am coborât la parter și, în loc de cadouri, mama pregătise un ospăț. *Huevos rancheros, chilaquiles, șuncă,*

biscuiți, sos și câțiva litri de cafea neagră. Ne-am îndopat cu mâncare și ne-am trântit pe canapea.

— V-am pregătit totuși un cadou mic, a spus tata.

— Tată! Ai promis — fără cadouri! a protestat Julia.

— Nu m-a costat nimic, doar timp.

Ne stârnise curiozitatea. Ne-a dat fiecareia câte o cutie plată, ca un pătrat cu latura de treizeci de centimetri. Destul de grele.

— E un pulover destul de gros, am glumit.

Julia și eu am deschis cutiile. În interior am găsit o sculptură mică, făcută din două potcoave sudate așa încât să alcătuiască litera „M”, iar o potcoavă mai mică fusese sudată perpendicular. Împreună, formau literele „Mc”. Prenumele noastre erau gravate în partea din stânga a semilunii.

— Tu le-ai făcut? a întrebat Julia.

Tata a încuviințat.

— M-a pus pe gânduri expoziția aia de sculpturi. Recunosc, nu sunt obiecte de artă, dar...

— Sunt minunate, am spus.

L-am îmbrățișat amândouă. M-am gândit la toate porcăriile pe care le dorisem atâția ani și la toate porcăriile pe care le promisem. Această bucată de fier vechi avea să fie singurul cadou de Crăciun pe care îl voi păstra și-l voi da mai departe, copiilor mei.

Mai târziu, Julia m-a ajutat să exerseze Reverența Texană, în living. Când genunchiul îmi atingea pământul, mă poticneam vizibil și nici măcar cu ajutorul unui scaun nu puteam să ajung până la podea. Cumva, piciorul din spate mă încurca. Mă temeam că făcusem prea multe genuflexiuni, că alergasem prea mult. Mușchii coapsei mele erau prea umflați pentru o mișcare atât de grațioasă.

— Repetă! a spus Julia.

M-am aplecat în față, cu o mână pe scaun. În timp ce-mi forțam corpul să coboare, s-a auzit soneria și, o clipă mai târziu, în ușă s-a ivit Zach Battle, cu mama pe urmele lui.

— Bună, Julia, Megan! Crăciun fericit! ne-a urat Zach.

În mână ținea o cutiuță.

— Crăciun fericit, Zach! am spus.

— Crăciun fericit! a repetat Julia.

A urmat o tăcere stânjenită.

— Vrei să mănânci micul dejun? a întrebat mama.

— Nu, mulțumesc. Mă întrebam dacă pot să discut o clipă, între patru ochi, cu Julia.

— Desigur, am spus, târând-o pe mama în bucătărie.

Apoi ne-am furișat să ascultăm din prag.

— Ți-am adus ceva, a spus Zach.

I-a dat Juliei cutiuța.

Ea a deschis-o și a scos un spiriduș care dansa și spunea „Scuze” la infinit.

— Mai întâi, hai să stabilim ceva: sunt un idiot.

— De acord, a spus Julia, înăbușindu-și un zâmbet.

— Îmi pare groaznic de rău. Am vrut să-ți ofer spațiu, ca să rezolvi lucrurile, și am plecat la New York. Până să mă dezmeticesc, trecuseră trei zile, iar eu mă simțeam ca un ticălos și m-am gândit că poate nu vrei să vorbești cu mine, și pe urmă am așteptat atât de mult, încât am... paralizat. În final, Andrew m-a sunat și mi-a spus să nu mai fiu laș și să vin să te văd. N-am vrut niciodată să-ți fac rău și chiar sper că o să-mi mai dai o șansă.

— Îmi placi, Zach. Și apreciez scuzele; chiar ajută. Poate că va fi ceva între noi. Dar nu acum. Nu încă. Am nevoie de timp să-mi pun viața în ordine, înainte să am iar un iubit.

— O să aștept, a spus Zach.

— S-ar putea să dureze o vreme, a răspuns Julia, zâmbind larg.

— E în regulă. Am timp.

Apoi ea a zâmbit.

— Voi face un gest de bună-credință, a spus.

Zach a ridicat privirea așteptând, plin de speranță.

— Am nevoie de partener pentru balul Clubului Bluebonnet, sâmbăta asta. Ce spui dacă pornim cronometrul după aia?

— Poți conta pe mine.

Mama m-a îmbrățișat.

Când Julia îi făcea lui Zach cu mâna, tata a venit la ușa bucătăriei. Părea gânditor când și-a pus telefonul înapoi în buzunarul de la spate.

— Ce-i? a întrebat mama.

— A sunat Sam Lanham. Primim ferma Aberdeen înapoi.

— Glumești! a spus mama.

Dar nu glumea. Ne-am privit unii pe ceilalți. Doream să înapoiem banii și să luăm ferma înapoi, cu toate datoriile, munca, vacile și grijile? *E la mintea cocoșului*, m-am gândit.

— Crăciun fericit! am strigat.

Ne-am îmbrățișat cu toții.

Strânsă în corsetul meu cu mărgele, cu metri de fustă din tul la spate, cu trandafirași galbeni împlețiți în păr și cu un machiaj demn de un top-model, mă zbăteam încercând să strecor o mânășă lungă, albă peste ghipsul de pe mâna mea ruptă. Am tras. Am tras iar. Am întins și am împins. În zadar.

— Nu pot.

— Las-o, a spus Margot, nonșalantă.

— Dar trebuie să port mânăși! am strigat.

Mă pregăteam de două ore, limuzina aștepta, iar eu eram un ghem de nervi. Nu voiam decât să se termine totul.

— Dar ghipsul tău seamănă destul de bine cu o mânășă. Cred că-i un simbol al eforturilor tale.

— Plănuiam ca Reverența mea Texană să fie simbolul eforturilor mele.

— Nu-ți mai face griji pentru reverența aia! Cui îi pasă? Și ce dacă nu ajungi până la pământ sau dacă toată lumea vede că te sprijini în genunchi? Mergi la închisoare?

— Nu.

— Vei fi mai puțin femeie?

— Nu.

— Atunci, uită de asta. Fă tot ce poți și fii mulțumită de tine. Să fii adult înseamnă să te accepți așa cum ești și să te cunoști cu adevărat: cu greșeli, defecte, tot tacâmul. Uită-te la mine!

A făcut semn spre îmbrăcămintea ei hippy: o rochie înflorată, albastru cu alb, care îi ajungea fix sub genunchi. Purta bocanci cu șireturi roșii și îi vedeam părul de pe picioare.

— Stilul ăsta e pentru toată lumea? Nu. Dar *mie* mi se potrivește și mă face fericită. Așa că fii tu însăși.

Douăzeci și șapte

Megan execută propria versiune a Reverenței Texane

Balul Clubului Bluebonnet pentru debutante a avut loc la ora opt, pe 31 decembrie, în sala de bal a Conacului de la Turtle Creek. Temele au fost cele clasice: tradițiile, prestigiul și bogăția. Pânza care drapa mesele ar fi fost suficient de groasă pentru o tapiserie. Argintăria grea scliffea. Cupele, la fel. Cristalul scânteia. Fiecare masă avea un trandafir galben în mijloc. Femeile purtau rochii de ocazie, clasice. Soții și partenerii lor, cravate albe.

De pe scenă până la mese se întindea un podium și, în curând, fiecare dintre noi avea să se ridice, să traverseze scena, cu propriul tatăl drept însoțitor, apoi urma să-l lăsăm în urmă și să pășim până la capătul podiumului. Acolo, urma să ne oprim, să facem Reverența Texană, să salutăm invitații, iar la întoarcere călătoria noastră de debut avea să se încheie.

În culise, așteptam toate în camera verde, ca niște luptători înainte de un meci pentru titlu. Atmosfera era tensionată și plină de adrenalină. Sydney și Abby își potriveau mănușile albe, lungi până la cot. Ashley Numărul Unu își netezea o cută de pe rochie, iar Ashley Numărul Doi își verifica părul și machiajul în oglindă. Eu stăteam singură, calmă. Rochia mea era perfectă, părul și

machiajul — la fel. Mi-am privit mânușa albă, lungă până la cot, de pe mâna mea stângă, și apoi brațul drept: ghipsul de un alb strălucitor îl acoperea de la pumn până sub cot. Mi-am mișcat degetele.

Singura persoană neliniștită era Ann Foster. Vorbea la telefon, încercând să afle de ce Lauren Battle nu ajunsese încă. Ora începerii se apropia vertiginos și nimeni, nici măcar Ashley Numărul Doi, nu știa amănunte. Ann vorbise cu mama ei, care spusese că Lauren plecase de acasă cu câteva ore în urmă. Ann tocmai îi lăsa un mesaj lui Lauren.

— Te rog să mă suni în clipa în care primești mesajul, a spus Ann și a închis.

— Nu vine? am întrebat, plină de speranță. S-a mai întâmplat vreodată?

— Niciodată, a răspuns Ann.

— Unde este?

Ann a auzit întrebarea, rostită din ușă, și s-a răsucit spre ea. Am recunoscut vocea din clipa în care am auzit-o.

— Trebuie să vorbesc cu Megan McKnight în secunda asta! a cerut doamna Gage.

Ann i s-a pus în cale.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Gage, însă momentul e complet nepotrivit. Este...

— Nu auzi bine?

Ann s-a dat înapoi. Eram convinsă că nimeni nu o mai întrebese așa ceva înainte.

— N-am venit aici ca să vorbesc cu tine, ci cu Megan McKnight.

Doamna Gage m-a văzut și s-a apropiat valvârtej de mine. Lauren Battle, cu rochie și mănuși cu tot, venea în urma ei. Plânsese și machiajul ei era distrus.

— Ce-ai de spus în apărarea ta?

Doamna Gage se uita lung la mine.

— Ce spui de „sunt o nenorocită de scorpie care fură iubiții altora”? a propus Lauren.

— Mă ocup eu de asta, i-a spus doamna Gage lui Lauren.

— Doamnă Gage, chiar nu e momentul potrivit.

Ann a intervenit iar.

— Îmi pare rău, dar va trebui să plecați. Lauren, trebuie să te aranjezi. Începem în cincisprezece minute.

— E-n regulă, Ann, am spus și m-am ridicat. Ajut-o pe Lauren.

Am pășit pe lângă Ann și m-am apropiat de doamna Gage. Eram cam de aceeași înălțime și aveam o constituție similară.

— Cu ce pot să vă ajut? am întrebat.

Nici Ann, nici Lauren nu s-au clintit. Toate fetele s-au tras mai aproape.

— Andrew a rupt relația cu Lauren și circulă zvonuri, a spus doamna Gage. Nu că le-aș crede, dar se spune că aveți o relație.

— Mie mi se pare, doamnă Gage, că faptul că sunteți aici și că ați bățut atâta drum mai degrabă susține zvonurile astea.

Trebuie să recunosc că tipa știa să încaseze. O lovisem drept în față, și nici măcar nu tresărise. Vestea despre prezența ei s-a răspândit și câteva mame și-au făcut apariția — printre ele, mama și mătușa Camille, care s-au apropiat.

— Obraznico! Știi cine sunt?

— Da, știu.

— Atunci știi că familia Gage a ajuns în țara asta pe Mayflower¹. Am fost guvernatori, senatori și oameni de stat timp de sute de ani. Andrew se va alătura acestui șir. Va fi un bărbat important într-o zi, și *tu* sigur nu ești fata potrivită pentru el.

— Fiul dumneavoastră știe că sunteți aici? am întrebat.

— Fiul meu nu știe mereu ce-i mai bine pentru el sau pentru familia lui. Însă eu știu.

¹ Una dintre navele englezești la bordul cărora puritanii au călătorit din Plymouth (Marea Britanie) până în Lumea Nouă, în 1620. (N. red.)

— Și asta include faptul că l-ați plătit pe Hank Waterhouse și i-ați permis să profite de alții?

Câteva fete au exclamat uimite, iar Ann a privit-o bănuitor pe doamna Gage.

— Ajunge! Spune-mi atât: ai o relație cu fiul meu?

M-am ridicat cât eram de înaltă și m-am uitat de sus la doamna Gage, însă mi-am amintit de maxima lui Ann: *Nu trebuie să spui tot ce crezi.*

— Nu.

— Slavă Domnului! a spus doamna Gage, iar Lauren a strigat de ușurare.

Dar, în loc să încheie discuția acolo, și-a dezvelit din nou colții.

— N-o să te mai întâlnești niciodată cu el. M-am făcut înțeleasă?

— Să-mi fie cu iertare, doamnă Gage, dar Andrew mi-e prieten. Mi-a ajutat familia și m-a susținut, iar eu intenționez să procedez la fel, oricând va avea nevoie. Acum vă rog să plecați.

Vena de la tâmplă îi pulsa frenetic. Pupilele i s-au dilatat și nările îi fremătau. Speram că va crăpa chiar acolo, în fața mea.

— Doamnă Gage, m-ați insultat în toate felurile posibile. Dar să mă credeți pe cuvânt când vă spun că nu doar voi supraviețui, ci voi prospera. Sunt o texană prin naștere. Stră-străbunicul meu s-a luptat cu comanșii de unul singur, în prerie, și dacă el a supraviețuit, pot și eu să supraviețuiesc invaziei unei yankee în costum de lână. Scuzați-mă, acum trebuie să-mi fac debutul.

Doamna Gage nu s-a mișcat. Abby a pășit lângă umărul meu stâng, în semn de solidaritate. Apoi Sydney a venit și ea. Ashley Numărul Unu s-a mutat lângă Abby. O ceată de debutante texane o priveau ostil pe doamna Gage.

— A spus să *plecați*, a zis Sydney cu răceală.

Doamna Gage nu s-a clintit.

— Ați auzit ce-a zis. Plecați! a adăugat Abby, iar accentul sudist a răsunat distinct în vocea ei.

Și atunci, rămasă fără susținători, doamna Gage a pufnit și a plecat. Am inspirat adânc și am privit fețele din jurul meu.

— Pfff, mersi, gagicil! am spus, iar ele m-au aclamat.

Am bătut palma cu Abby și cu Sydney și apoi, spre surprinderea mea, cu Ann Foster. Mama și mătușa Camille au venit să ne îmbrățișeze. Chiar și Ashley Numărul Doi mi-a aruncat o privire admirativă, în timp ce o ajuta pe Lauren să-și pudreze fața.

— Nu ești supărată? am întrebat-o pe Ann, o clipă mai târziu.

— Deloc, Megan. Sunt foarte, foarte mândră de tine.

I-au dat lacrimile.

— Serios?

— Uită-te la tine! Ai crescut atât de mult!

M-a îmbrățișat strâns, lipindu-și fața de rochia mea.

— Rahat!

A făcut un pas în spate, îngrijorată că-mi pătase rochia. Era prima înjurătură pe care o auzeam din gura ei, și ne-am amuzat toate.

— Megan, ai nevoie de un moment? a întrebat mama.

Am inspirat.

— Da. Mersi, mami.

Am privit-o pe Ann, întrebând-o din ochi dacă îmi permitea.

— Începem în zece minute. Să vă întoarceți în cinci, a spus Ann.

Mama și eu am mers braț la braț pe hol și apoi am ieșit în veranda din spate. Era un spațiu tăcut, înconjurat de stejari. Am inspirat adânc de câteva ori și m-am întors spre ea.

— Mamă, mulțumesc că ai insistat să fac chestia asta.

— Cu plăcere!

— Ai avut dreptate. Acum am amintiri de neuitat, pe care le voi prețui toată viața.

Cum aș fi putut să uit mutra lui Hank când l-am pocnit? Sau pe cele cinci preadolescente care exclamau entuziasmate în

vestiar? Sau pe Ann — la întâlnirea preliminară, la primul curs de bune maniere, la absolvire și în seara asta? N-aș fi putut să le uit nici pe Margot, nici pe femeile ajutate de Refugiu. Cu siguranță, nici pe Andrew Gage.

— Sunt atât de bucuroasă! Eram sigură că într-o zi vei avea nevoie și de alte abilități decât cele de... dribling. Orice tânără are nevoie de ele.

M-a îmbrățișat strâns.

— Asta ești, să știi: o femeie frumoasă și puternică.

— Semăn mult cu tine, pun pariu.

— Prea mult, a fost ea de acord.

— Te iubesc, mami, am spus, forțându-mă să nu plâng.

— Și eu te iubesc. Relația dintre mame și fiice e complicată, așa-i?

Am încuviințat.

— Dar avem tot restul vieții la dispoziție ca s-o îmbunătățim, i-am spus.

— Tu revino-ți, scumpo. Eu mă duc la locul meu.

Mi-a strâns umărul și mi-a trimis un pupic. Am mers până la marginea zidului scund, de piatră, și am privit în depărtare. Printre copaci vedeam clădirile din centrul Dallasului, luminate în alb, verde și roșu.

Am auzit zgomot de pași alergând. Când m-am răsucit, Andrew Gage era acolo. Purta blugi și tricou, iar în picioare, teniși. Avea părul ciufulit de vânt. Niciodată nu arătase așa de bine.

— Andrew, ce faci aici?

A durat puțin să-și recapete suflul.

— Mama e în Texas și a trebuit să te văd, înainte să...

— A fost deja aici.

— Doamne! Nu știu ce ți-a spus, dar nu e adevărat.

— A spus că te-ai despărțit de Lauren.

S-a încruntat.

— Asta-i adevărat.

— Mă bucur.

I-am zâmbit și mi-a zâmbit și el. S-a apropiat de mine. M-a luat de mână și am simțit fiorul legăturii dintre noi.

— Ultima dată când am încercat s-o spun, la New York, n-a mers prea bine, a zis el încet.

— S-au întâmplat multe de atunci.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine, Megan. Și dacă nu simți același lucru, înțeleg, dar, dacă există o șansă cât de mică... trebuie să știu.

Ce răspuns puteam să-i dau? Adevărul.

— Mă gândesc la tine în fiecare zi.

M-a sărutat pasional. Și i-am răspuns la fel.

Au răsunat primele acorduri din melodia „Inima Texasului”, iar Ann și-a strecurat capul pe ușă.

— Megan! Începem!

Ne-am întrerupt sărutul, dar el încă mă ținea în brațe.

— Trebuie să plec, am spus. Vei fi aici după aia?

— Nu plec nicăieri.

În culise, toate șase așteptam, în ordine alfabetică, să intrăm pe scenă. Eram penultima, doar Sydney urma după mine.

— Domnișoara Ashley Harriet Abernathy!

Ashley Numărul Unu a apărut, și-a luat tatăl de braț și a pășit grațios spre centrul scenei. De acolo, a mers singură până la capătul podiumului și a efectuat o Reverență Texană cât se poate de acceptabilă. Picioarele ei s-au îndoit încet, iar fruntea aproape că i-a atins podeaua. Apoi s-a ridicat cu ușurință și s-a întors. Tatăl ei a însoțit-o înapoi în culise.

— Bravo, Ashley! i-a șoptit Abby și au bătut palma.

Toate, cu excepția lui Lauren, am felicitat-o. Ann a îmbrățișat-o îndelung.

— Domnișoara Lauren Eloise Battle!

Lauren a ieșit în sunet de aplauze și și-a luat tatăl de braț. A mers repede, însă pe scenă s-a clătinat puțin. La marginea podiului, s-a adunat și a început să execute Reverența Texană. Și-a coborât corpul și și-a aplecat capul într-o parte, iar mulțimea a bătut din palme cu entuziasm. A rămas la podea și spectatorii au aplaudat și mai tare, arătându-și aprecierea pentru cât de adâncă era reverența ei. Aplauzele s-au rărit când Lauren nu s-a ridicat și s-au oprit de tot când a ridicat capul și a schițat din buze un „Ajutor!” spre tatăl ei. El s-a apropiat grăbit și, cu ajutorul lui, Lauren s-a ridicat și s-a întors în culise. Pe chip îi curgeau lacrimi fierbinți și, deși Ashley Numărul Doi a dat să facă un pas spre ea, Lauren s-a ferit și a fugit afară, ignorându-ne pe toate. Am schimbat o privire. *Foarte trist.*

— Domnișoara Ashley Diann Kohlberg!

Ashley Numărul Doi s-a adunat, a ieșit și a executat o reverență reușită.

— Domnișoara Margaret Abigail Lucas!

— Succes, Abby! i-am șoptit.

A zâmbit larg și a ieșit pe scenă, în aplauze frenetice. Eu urmam, apoi Sydney. Încă îmi făceam probleme pentru Reverența Texană. Știam că nu reușisem niciodată s-o execut până la capăt și nici să-mi iau din drum piciorul din spate. Mă gândeam să fac o mișcare nouă și radicală, când Sydney mi-a vorbit pentru prima dată de la prânzul luat la Nasher.

— N-am crezut c-o să ții secretul, a spus ea încet.

Am știut imediat despre ce vorbea.

— Serios? De ce?

Părea sinceră și gânditoare.

— Fiindcă sora și verișoara ta sunt implicate în treaba asta. Nu mă temeam c-o să fii răutăcioasă, dar eram sigură că le-ai fi spus lor, iar trei persoane nu pot ține un secret. Mi-am petrecut ultimele patru luni așteptând să cadă bomba, dar n-ai spus nimănui, așa-i?

— Nu. Nu e treaba nimănui.

— Nici nu mă gândeam că n-o să se afle, a spus ea. Credeam că, odată ce lumea o să știe, voi fi eliminată sau că Lauren și Ashley îmi vor face viața așa de grea, încât nu voi fi capabilă să rămân în cursă. Eram atât de speriată, încât luna trecută le-am mărturisit alor mei, ca să fie pregătiți pentru ce credeam că urmează.

— Uau! Și ce s-a întâmplat?

— A fost cea mai bună decizie. În orice caz, am vrut doar să-ți mulțumesc și să-ți urez baftă.

— Cu plăcere. Și ție!

Abby s-a întors și mi-a făcut semn, urându-mi noroc. Am bătut palma și s-a dus să o îmbrățișeze pe Ann. Mi-am netezit rochia și mi-am umezit buzele, pășind spre cortină.

— Domnișoara Megan Lucille McKnight!

Am ieșit sub luminile fierbinți și strălucitoare și am auzit aplauzele. L-am luat pe tata de braț, iar el m-a condus încet, maiestuos, spre centrul scenei. I-am făcut un semn politic și am pornit pe podium. Mi se părea foarte lung, iar mulțimea — îndepărtată. *Te descurci*, mi-am spus, și când mai aveam doi pași până la capăt, am decis să execut o variantă a Reverenței Texane pe care nu o mai exersasem, despre care nu auzisem pe nimeni vorbind. Acolo, în ochii tuturor, sub lumini, pășeam pe un fir subțire, fără plasă de siguranță.

M-am oprit și am privit mulțimea, începând să execut reverența. Dar, în loc să-mi îndoi piciorul drept în spate, l-am lăsat să rămână în față și am executat un „pistol” — o genuflexiune într-un picior —, pe piciorul stâng. Le făceam mereu la antrenamentele

de la sală, iar datorită rochiei ample, nu vedea nimeni încotro era îndreptat piciorul meu drept. În echilibru doar pe piciorul stâng, am coborât, cu o mișcare fluidă și grațioasă, până la podea. Aplauzele s-au întetit, iar piciorul mi-a tremurat ușor, însă nu a văzut nimeni. Am menținut poziția o secundă în plus. Chiar când lumea credea că intrasem în același bucluc ca Lauren, mi-am flexat cvadricepsul stâng și mi-am încordat puternic mușchiul *gluteus maximus*, apoi m-am împins cu ușurință înapoi în sus. Mulțimea și-a manifestat aprobarea pentru Reverența mea Texană „perfectă”. Am zâmbit și am făcut cu mâna în stânga și în dreapta, apoi m-am îndreptat iar spre tata, care m-a condus în culise cu un zâmbet plin de mândrie. Reușisem.

Au urmat îmbrățișări, iar mama a povestit unui grup mare despre discuția mea cu doamna Gage și despre cum îl pomenisem pe bătrânul Angus, apoi încheiasem spunând: „Scuzați-mă, acum trebuie să-mi fac debutul”. Toată lumea a leșinat de râs, iar replica m-a transformat într-o eroină din folclorul debuturilor Bluebonnet.

Zach și Julia m-au felicitat, iar Julia m-a îmbrățișat strâns.

— Sunt atât de mândră de tine! a spus ea.

Primul dans era mereu rezervat pentru tați și fiice. Pe ring, tata mi-a pus o mână pe umăr, cealaltă pe talie și ne-am răsucit lent, în ritmul muzicii.

— Ai mai crescut?

— Port tocuri de zece centimetri!

— Unde-ai învățat tu să mergi pe așa ceva?

— Am învățat multe în ultimele luni.

— Și eu. A fost atât de rău cum credeai?

— Nu.

— Bine, fiindcă nu vreau să fii nefericită.

— Tu n-ai putea să mă faci nefericită, tati.

Când s-a terminat melodia, a apărut Andrew.

— Îmi permiteți? a întrebat el ceremonios.

Tata a încuviințat și s-a dat la o parte. Andrew m-a luat în brațe și am început să dansăm.

— Mă gândeam la ceva, am spus, o clipă mai târziu.

— La ce?

— Păi, dacă eu locuiesc în Dallas și tu, la New York, cum vrei să ne vedem? Pe Skype?

— De fapt, o să stau mult aici în următorul an.

— De ce?

— Am o nouă misiune: mă ocup de o fermă istorică, în Texas. M-am oprit și mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Glumești, nu?

— Ți-am zis că-mi place să reciclez locuri pline de istorie. Cumpăr ferma Aberdeen.

— Pleacă de-aici! am exclamat și l-am lovit peste braț cu ghipsul.

— Tatăl tău mi-a arătat planurile lui Hank și mi-am zis: de ce nu?

Am zărit în mulțime chipul tatei, iar el a încuviințat. Andrew și-a pus ambele mâini pe talia mea și m-a tras spre el. Era... plăcut.

— Dar să nu crezi că o cumpăr doar fiindcă îmi placi sau din milă. Am de gând să fac bani serioși din asta.

Mi-a remarcat privirea îngrijorată.

— Ce mai e?

— Îmi fac griji pentru tata. Ce va face acum, fără o slujbă?

— A, dar are una.

— Nu înțeleg.

— Asta-i cea mai bună parte, a spus Andrew. Singura pe care a ratat-o Hank. Zidești o bucată, păstrezi în centru o parte din ferma de vite istorică, dar la scară mai mică — mai puțini cai, mai puține vaci, fără așteptări să faci profit. Așa, totul are un aer

autentic, iar tu păstrezi titlul de monument istoric. Ansamblul se va vinde singur.

Mă purtasem oribil cu băiatul ăsta. Îl insultasem, fusesem nepoliticoasă cu el, îl umilisem în ziarele de scandal. Mă văzuse în cele mai rele clipe ale mele, vulnerabilă, și cu toate astea, mă plăcea. *Nu. Mi-a zis că mă iubește.* Știam că pot fi eu însămi în preajma lui și asta îmi dădea speranță. Mi-am lăsat capul pe umărul lui și am continuat dansul. Ni s-au alăturat și alte cupluri: mama și tata, Julia și Zach, unchiul Dan și mătușa Camille, Abby și Hunter, precum și alte mame și tați.

Poate pentru prima dată, i-am văzut pe toți așa cum erau: complicați, cu defecte, umani și frumoși. Mama putea fi manipuloare și pretențioasă, dar îmi voia binele. Margot se îmbrăca fistichiu, însă avea un gust fabulos la haine. Andrew putea fi stângaci și dezgustător de bogat, dar minunat. Eu puteam fi o sportivă dură, și totuși îmi purtam rochia de bal ca o prințesă.

Fusesem atât de îngrijorată că debutul avea să mă schimbe! Dar iată-mă la finalul aventurii, și încă eram eu. Doar că într-o variantă îmbunătățită.